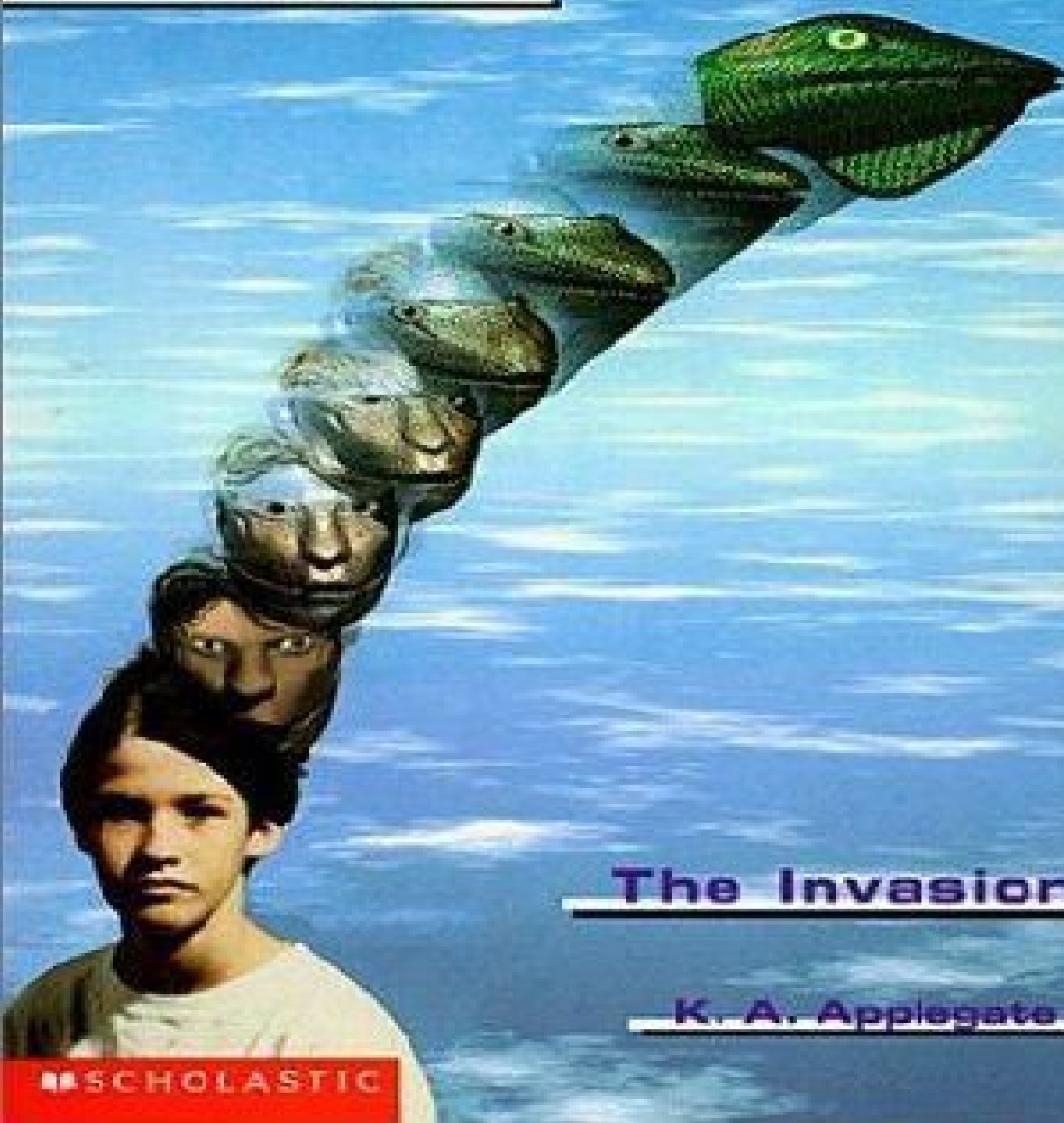

ANIMORPHS

Some people never change.
Some do. . .

The Invasion

K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Cuộc Xâm Lăng
Series Animorphs Phần 1
K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[CHIẾC HỘP ANDALITE](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[VỮNG TỬ THẦN](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

GIỚI THIỆU TẬP SAU

LỜI GIỚI THIỆU

Katherine Alice Applegate là một nữ tác giả rất được ưa chuộng với: **Animorphs**, **Remnants**, **Everworld**, và hàng loạt cuốn sách khác, mặc dầu nhiều cuốn bị ảnh hưởng bởi phong cách viết của những tác giả khác. Hầu hết những cuốn sách phổ biến nhất của **Applegate** thuộc về thể loại khoa học viễn tưởng, phiêu lưu mạo hiểm. Bà đã giành được giải thưởng **Sách mới hay nhất dành cho trẻ em năm 1997** của **Publishers Weekly**. Bộ truyện **Animorphs** của bà, vẫn đang nhận được sự hâm mộ nồng nhiệt của độc giả trẻ trong những năm gần đây.

Applegate sinh ra ở Michigan năm 1956. Sau đó bà đã chuyển đến sống ở nhiều nơi như: Texas, Florida, California, Minnesota, Illinois, Bắc Carolina, và sau khi sống ở Pelago, Italy, một năm, bà đã chuyển đến sống ở: Nam California.

Kể từ hồi còn thơ ấu, bà đã là một người yêu động vật, điều đó chính là lý do để bà viết bộ **Animorphs** và viết như thế nào. Như hầu hết mọi người bình thường khác, **Applegate** cũng có những ước mơ từ thời thơ ấu. Bà đã có mơ ước trở thành một bác sỹ thú y hoặc một nhà văn. Ở trong trường trung học, một phần mơ ước của bà đã trở thành sự thật, khi bà làm những công việc của một bác sỹ thú y. Giờ đây, khi đã trở thành một nhà văn, phần kia của mơ ước cũng đã trở thành sự thật. Một vài công việc mà bà đã làm là: nhân viên đánh máy, phục vụ bàn và trồng trọt. Điều đó cũng tạo điều kiện thuận lợi cho việc viết sách. Bà đã nghiên cứu rất nhiều về động vật để viết những cuốn sách của mình. Ngoài việc viết văn, bà còn là một cây violoncello nghiệp dư. **Applegate** còn thích làm vườn, du lịch và tất nhiên là... đọc sách.

Bà có một con trai mười một tuổi tên là: **Jake Mates**, bà gọi nó là: **Animorphs leader**, chứ không gọi tên thật của nó. Năm 2003 bà và chồng, **Michael Grant**, người đã hợp tác cùng bà và là đồng tác giả của nhiều cuốn trong bộ: **Animorphs**, nhận một đứa con nuôi, **Julia**, ở Trung Quốc. Sau khi hoàn thành bộ **Animorphs**, **Applegate** dành ba năm để nghỉ ngơi. Bà trở lại công việc sáng tác và viết một cuốn truyện tranh: **The Buffalo Storm**, một tiểu thuyết vừa: **Home of the Brave**, và một chương mới của bộ **Roscoe Riley Rules** cùng với tác giả **Harper Collins**. Cuốn sách của bà, **Home of the Brave**, đã giành được những giải thưởng: **SCBWI Golden Kite Award**, **The Bank Street 2008 Josette Frank Award** và giải **Sách kinh dị Judy Lopez Memorial Award**.

Animorphs là một bộ sách khoa học viễn tưởng dành cho thanh thiếu niên được **NXB Scholastic** phát hành từ tháng 6 năm 1996 đến tháng 5 năm 2001.

Năm thiếu niên, một trong số họ đã trở thành điều huyền bí, và một người ngoài hành tinh, có khả năng biến hình thành bất cứ một con vật nào mà họ chạm tay vào; họ có chung một cái tên là **Animorphs**, có nghĩa là “Người hóa thú”. Sử dụng khả năng của mình, họ chiến đấu với một chủng người ngoài hành tinh thâm nhập vào Trái Đất.

Mỗi tập truyện được hình thành thông qua câu chuyện kể của từng cá nhân trong Hội về cuộc chiến tranh bí mật dưới cái nhìn của chính nhân vật đó. Bằng cách sử dụng nghệ thuật viết này, Applegate khai thác nhiều khía cạnh khác nhau tồn tại trong con người. Sự khiếp sợ, chiến tranh, sự mất nhân tính, sự sáng suốt, đạo lý, sự ngây thơ, sự lãnh đạo và sự trưởng thành là những chủ đề quán xuyên suốt bộ truyện.

Bộ truyện **Animorphs** này bao gồm 54 cuốn và 10 cuốn đi theo, trong đó 8 cuốn được phát triển tiếp theo cốt truyện: bộ **Animorphs Chronicles** (Biên niên sử Animorphs) và **Megamorphs**, hai cuốn không theo cốt truyện: bộ **Alternamorphs**.

Các nhân vật trưởng thành dần qua từng cuốn truyện, phải đương đầu với những sự kinh hoàng của chiến tranh, những nhiệm vụ mà họ phải thực hiện, có lúc phải thỏa hiệp và giấu mình để có thể chiến thắng trong cuộc chiến, đôi khi, thậm chí chỉ là để tồn tại. Bộ truyện cho phép người đọc hình dung hết được toàn cảnh của con người vì sáu đứa trẻ “bình thường” này, do hoàn cảnh mới, hoàn cảnh chết người mà buộc phải đối mặt với những phần xấu xa nhất cũng như tốt đẹp nhất của chính mình.

Theo Wikipedia.

Câu chuyện bắt đầu
ở một khu công trường bỏ hoang,
vào một đêm
tối trời...

CHIẾC HỘP ANDALITE

CHƯƠNG 1

Tôi chỉ dám tiết lộ tên tôi là Jake. Còn họ tên đầy đủ ư? Xin cho phép tôi giữ bí mật. Nói ra cực kì nguy hiểm, bởi bọn Mượn xác có mặt khắp nơi. Nếu biết tên họ đầy đủ, chúng có thể lần ra tôi và bạn bè của tôi. Chúng mà xử những ai chống đối thì, ôi thôi khủng khiếp lắm, thà đừng nghĩ tới còn hơn.

Tôi cũng không thể tiết lộ nơi tôi sống. Tin tôi đi, đó là một nơi có thật, một thành phố thật. Biết đâu chừng thành phố ấy cũng chính là nơi bạn sống.

Tôi viết tuốt tuốt ra đây để mọi người biết sự thật. Nhờ đó may mắn ra loài người cảm cực được đến khi người Andalite quay lại cứu chúng ta như họ đã hứa.

Biết đâu đấy!

Cuộc sống của tôi chả có gì đặc biệt. Ít nhất là như vậy cho tới tối thứ Sáu qua. Như thường lệ, tôi và thằng bạn nổi khố Marco rủ nhau chơi video games và ngồi lì ở một cửa tiệm hết ý, nơi có bán truyện tranh và mấy món hay hay.

Đang khi Marco dẫn điểm tôi xa lắc thì bọn tôi hết nhãn tiền. Tôi có máy Sega ở nhà nên được dợt thường xuyên, nhưng Marco lại tính toán như thánh và biết tổng các mảnh của tôi. Vì vậy cũng không ít lần nó hạ tôi.

Có thể tại tôi không tập trung lắm. Bữa nay ở trường cũng xúi quẩy gì đâu. Tôi xin vào đội bóng rổ nhưng lại bị đội bóng.

Cũng chẳng sao! Quê ở chỗ là Tom, anh trai tôi, vốn là một tay ghi bàn huyền thoại trong đội bóng rổ trường trung học, vì thế ai cũng tưởng tôi được nhận vào đội cái một. Thế mà lại bị đội mới ức!

Thì đã nói rồi, đó là chuyện nhỏ. Nhưng nó cứ dính chặt trong đầu tôi. Gần đây, hai anh em tôi không còn đi chơi chung nhiều như trước nữa. Vì vậy, các bạn biết đấy, tôi nghĩ giá như mình được thể chân ảnh trong đội bóng...

Thôi bỏ, nói chuyện khác!

Hai đứa tôi chơi nhãn túi và đang chuẩn bị rút dù thì đụng đầu Tobias.

Tobias là... Tôi không ngờ thời nay vẫn còn loại người như nó. Tobias mới chuyển về trường chúng tôi. Vốn không phải là đứa cứng cỏi nên nó thường bị bắt nạt.

Tôi gặp Tobias lần đầu trong toa-lét. Hai thằng bụi con đang khoái trá túm lấy cái đầu bù xù của nó dí vào bồn cầu. Tôi bảo hai thằng bố lão kia buông nó ra, và từ đó trở đi, Tobias coi tôi như bồ ruột của nó.

“Thế nào rồi?” Tobias cất tiếng hỏi.

Tôi nhún vai: “Chẳng thế nào cả. Bọn tớ về đây.”

“Hết xin,” Marco lên giọng châm chọc. “Có loại người không tài nào nhớ nổi rằng con quý Slesze Troll luôn thò đầu ra ngay sau mỏm đá Nether Fjord. Vì vậy, loại người này cứ thua liên miên.” Vừa nói, Marco vừa dứ dứ ngón cái chĩa vào tôi, phòng khi Tobias thắc mắc “loại người này” là đứa nào.

“Thế tớ cùng về với các cậu được không?” Tobias đề nghị.

Tôi bảo nó cứ tự nhiên. Thích thì chiều.

Ra tới cửa, tôi lại đụng Rachel và Cassie. Theo tôi, Rachel trông khá xinh. Thôi được, nói trắng ra là nó rất đẹp, nhưng tôi là vai anh họ nên không thực sự nghĩ về nó như thế. Rachel có mái tóc vàng, cặp mắt xanh với cái nhìn trong vắt, hồn nhiên. Nó là loại người luôn ăn mặc đúng điệu, lúc nào cũng y như vừa ở cửa hàng thời trang bước ra. Nó trông duyên dáng phần vì chịu khó tập thể dục, mặc dù nó cứ than phiền là cẳng dài, khó tập.

Cassie thì trái ngược hoàn toàn. Quanh năm, nó chỉ đánh độc bộ quần gin áo thun len hoặc những bộ đồ tầm tầm. Da Cassie đen bóng, mái tóc nó cắt lùn. Có hồi nó bày đặt để tóc dài hơn, nhưng chỉ được ít bữa là trở về một “húi,” coi thế mà lại được. Cassie trầm tính và hiền lành hơn Rachel. Cổ vẻ như nó hiểu mọi thứ ở một cấp độ khác, bí hiểm hơn nhiều.

Chắc các bạn cũng đoán được là tôi thích Cassie, tuy lắm lúc hai đứa tôi ngồi chung xe buýt mà tôi cũng chẳng biết nói gì với nó.

“Các cậu về nhà hả?” tôi hỏi Rachel. “Đừng có mà đơn lẻ đi qua chỗ công trường xây dựng ấy. Ý tớ nói, dù là gái hay trai cũng đều phải cẩn thận.”

Chết mồ, lại lỡ miệng rồi. Lẽ ra tôi không được nhắc nhở Rachel rằng nó thuộc phái yếu. Tuy bề ngoài đáng bậc hoa khôi thiếu niên, song Rachel luôn nghĩ nó thuộc hàng siêu nhân.

“Thế ra các chàng trai d-ũ-ững m-ã-ã-nh định ra tay che chở bọn này đấy hả?” Rachel dấm dăng hỏi. “Đừng tưởng bọn này chân yếu tay mềm...”

“Các cậu ấy đi cùng bọn mình thì có sao đâu,” Casie ngắt lời. “Cậu không sợ, nhưng tớ thì hãi lắm.”

Rachel đành nín thinh. Cassie luôn biết cách lựa lời để chấm dứt những cuộc cãi cọ mà chẳng làm méch lòng phe nào.

Và thế là năm đứa - Marco, Tobias, Rachel, Cassie và tôi - len lỏi trở về nhà như những chú chuột ăn đêm.

Đôi lúc nhớ lại cái khoảnh khắc cuối cùng ấy, khi chúng tôi hãy còn là những thiếu niên bình thường. Nó giống như đã xảy ra cách đây cả triệu năm, và với một đám nhóc hoàn toàn xa lạ. Bạn có biết khi đó tôi lo lắng chuyện gì không? Tôi lo phải thú nhận với anh Tom rằng tôi bị tung khỏi đội bóng. Cứ như thế đó là điều đáng sợ nhất trong đời.

Ngờ đâu, chỉ năm phút sau, cuộc đời đã trở nên kinh khủng hơn thế nhiều.

Để về nhà, chúng tôi có thể chọn một con đường lòng vòng, khá oải nhưng an toàn, hoặc bọn tôi chọn lối tắt qua công trường xây dựng bỏ hoang và vái trời cho đừng đụng phải bọn ác ôn

giết người vẫn lẫn lút ở đó. Ba mẹ tôi từng hăm sẽ trị tôi tới sổ nếu bắt gặp tôi đi tắt qua khu công trường, trừ phi tôi đủ hai chục tuổi.

Thế mà năm đưa tôi vẫn băng qua đường, tiến thẳng về phía công trường bỏ hoang. Đó là một khu đất rộng có hai hàng cây bao bọc, cách khu thị tứ một khoảng xa lộ. Giữa công trường xây dựng và ngôi nhà gần nhất là một khu đất trống bạt ngàn, cực kỳ hiu quạnh.

Hồi đầu, người ta định xây ở đó một trung tâm mua bán mới. Nhưng giờ đây nó vẫn chỉ là những tòa nhà dang dở, trông đìu hiu như một bãi tha ma. Những thanh dầm rỉ sét, các ống bê tông đồ sộ nằm chật đồng cạnh những đụn đất cát và xà bần. Các hố móng đào dở chứa đầy nước bùn đục ngầu. Một chiếc cần cẩu mục rỉ nằm chổng trơ, có lần tôi bám vào đó leo lên, liền bị thằng Marco đứng dưới bảo là đồ ngu.

Đó là một nơi hoàn toàn hoang vu, đầy những hồn ma bóng quế và âm thanh chập chờn làm rợn tóc gáy. Vào ban ngày, khi tôi và Marco mò tới đây, hai đứa thường ngó thấy những lon bia và vỏ chai rượu nằm lẫn lóc. Thỉnh thoảng tôi còn thấy cả những đám tro lửa trại nho nhỏ rải rác khắp các xó xỉnh trong những tòa nhà, chứng tỏ ban đêm ở đây có người. Tất cả những chuyện đó hiện ra như in trong đầu tôi khi cả bọn luôn lách qua khu đất.

Tobias là đứa đầu tiên phát hiện ra chuyện lạ. Nó vừa đi vừa ngó chăm chăm lên trời. Tôi cứ tưởng nó ngắm sao ngắm trăng gì đó. Tobias thỉnh thoảng vẫn dờ chứng như thế, cứ y như đứa mất hồn.

Bất chợt, Tobias khựng lại. Ngón tay trở thẳng lên phía trên đầu, nó thẳng thốt nói: “Coi kìa!”

“Coi cái khỉ gì?” tôi không muốn bị phân tâm, vì hầu như tin chắc mình vừa nghe thấy tiếng một tên giết người hàng loạt đang rình rập trườn theo phía sau cả bọn.

“Thì cứ nhìn coi!” Tobias nói. Giọng nó nghe là lạ, tuy có âm sắc sừng sốt nhưng đồng thời cũng nghiêm túc.

Tôi bèn ngẩng lên. Nó kia rồi! Một tia sáng xanh chói lòa đang lướt dọc bầu trời. Thoạt tiên, nó lướt nhanh kinh khủng, nhanh tới mức khó mà cho đó là một chiếc máy bay. Nhưng rồi nó chậm dần, chậm dần. “Cái gì vậy?”

Tobias lắc đầu nguầy nguậy: “Tớ biết đâu đấy.”

Tôi nhìn Tobias và nó nhìn lại tôi. Cả hai đứa đều biết mình đang nghĩ đó là vật gì, nhưng không đứa nào dám nói ra. Marco và Rachel mà nghe thấy thì chúng sẽ cười vào mũi bọn tôi.

Nhưng đúng lúc đó, Cassie buột miệng: “Đó là đĩa bay!”

CHƯƠNG 2

“Đĩa bay hả?” Marco cười nhạo. Nhưng nụ cười vụt tắt khi nó ngược mắt lên.

Tim tôi nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Tôi cảm thấy vừa hoang mang, vừa hồi hộp mà lại vừa sợ hãi.

“Nó bay lại phía tụi mình!” Rachel nói.

“Chưa chắc,” khó khăn lắm tôi mới thều thào đáp, miệng khô khốc.

“Đúng nó đang bay lại đây mà,” Rachel vẫn khẳng khái. Giọng nhỏ này lúc nào cũng như phán, làm như nó biết mười mươi hết cả mọi thứ.

Nhưng Rachel nói không sai. Cho dù đó là cái gì thì rõ ràng rằng nó đang tiến lại phía chúng tôi. Lúc này nó đang giảm tốc dần. Bây giờ thì tôi thấy rõ mồn một đó là cái giống gì.

“Không hẳn là đĩa bay,” tôi thốt lên.

Trước hết, nó chẳng lấy gì làm lớn. Chiều dài của nó giới hạn chỉ cỡ xe buýt đưa rước học sinh. Đầu nó vo lại, bầu bầu như cái hột vẹt. Tiếp sau cái đầu này là phần thân dài và thon. Có hai khối mập bè, cong cong trông tựa như đôi cánh, và ở cuối mỗi “cánh” có gắn một ống dài phóng ánh sáng xanh lè ra phía sau.

Chiếc tàu vũ trụ tí xíu này trông cũng xinh xinh, chừng như là vô hại. Duy có vật gì trông như cái đuôi, nhọn hoắt như cây kim, uốn chĩa ra phía trước đầy vẻ hăm he.

“Coi cái đuôi kìa. Chắc là vũ khí của nó,” tôi thốt lên.

“Ừ, chắc vậy,” Marco gật gù.

Chiếc tàu vũ trụ bé tí tiếp tục sáp lại gần, càng lúc càng chậm rãi.

“Nó đang ngừng lại!” Rachel thều thào. Giọng nó nghe lạ hoắc và lạc hẳn đi, y như giọng tôi. Mấy đứa tôi như không dám tin hay có lẽ không muốn tin những gì đang nhìn thấy.

“Tớ nghĩ nó đã thấy bọn mình,” Marco nói. “Hay là ta chuẩn? Có khi phải chạy gấp về nhà bê máy quay phim lại đây. Các cậu có biết tụi mình “lượm” được bao nhiêu nếu quay phim được một đĩa bay thứ thiệt không?”

“Nhưng nếu mình chạy, biết đâu chúng... Tớ cũng chẳng biết nữa... chúng xả tia laser bắn mình thì sao?” Tôi cố ra vẻ như đang nói đùa.

“Ngốc ơi, tia laser chỉ có trong trò chơi Star Trek,” Marco nói, mắt nheo lại theo kiểu nó hay làm khi nghĩ tôi là thằng thộn. Hừ, làm như nó là chuyên gia về tàu vũ trụ của người ngoài hành tinh không bằng.

Chiếc tàu dừng lại, lơ lửng ngay trên đầu bọn tôi, cách đâu chừng dăm ba chục mét. Tôi cảm thấy tóc tai mình dựng ngược. Ngó sang Rachel thì, trời ạ, trông nó tếu hết biết. Mái tóc dài vàng óng của cô nàng giờ đây cứng còng, đâm lĩa chĩa đủ mọi hướng. Duy chỉ mỗi Cassie trông còn bình thường.

“Các cậu bảo nó là cái gì?” Marco hỏi. Giọng nó hơi run run, nghe chừng hết dám huênh hoang khi vật lạ đã ở quá gần. Thật thà mà nói, cả tôi cũng hơi hoảng. Chỉ hơi hoảng thôi, nhưng cũng đủ khiếp đến mức không cựa được. Thế nhưng, xen lẫn vào đó lại là một cảm giác khoái trá chưa từng có. Chẳng gì thì đó cũng là một con tàu vũ trụ! Và con tàu đó đang ở ngay trên đầu tôi!

Riêng có Tobias là còn nhăn nhó cười, nhưng cái thằng Tobias này thuộc loại ngoại hạng. Chẳng có trò bí hiểm nào làm nó sợ. Đây chẳng qua chỉ là một trò lạ mà đối với nó chẳng nhằm

nhò gì. “Tớ nghĩ nó đang chuẩn bị đáp,” Tobias nói, nụ cười nở toét trên khuôn mặt hớn hở. Mắt nó long lanh đầy háo hức, còn mái tóc vàng thì dựng lên cả đám.

Chiếc tàu bắt đầu hạ xuống. “Nó đáp xuống đầu mình kìa!” tôi hét lớn.

Phải đấu tranh lắm tôi mới không vấp giò chạy thực mạng qua cánh đồng để chuồn về nhà, rúc sâu vào trong giường và trùm chăn kín mít. Nhưng tôi cũng ý thức được rằng đó là một vật thể rất lý thú và quan trọng. Tôi hiểu rằng tôi cần phải ở lại để xem cho tường tận.

Chắc mấy đứa kia cũng suy nghĩ như tôi, bởi cả đám vẫn đứng đực ra đấy ngó chiếc tàu kêu ro ro, đang lắc lư đáp xuống khoảng đất trống giữa đồng xà bần và mấy bức tường xiêu vẹo. Tôi nhận thấy có những vết cháy đen dọc phần đỉnh của chiếc tàu. Ở đó, đôi chỗ vỏ đã bị nóng chảy. Khi nó vừa chạm đất thì những tia sáng xanh lập tức tắt ngúm. Mái tóc của Rachel cũng đổ cái rụp xuống cổ nó...

“Nó cũng không lớn lắm nhỉ!” Rachel thì thào.

“Cỡ độ...” tôi cố vất óc “Cỡ gấp ba hay gấp bốn chiếc xe đưa rước của bọn mình.”

“Phải báo cho ai đó mới được,” Marco lên tiếng. “Ý tớ, đây là chuyện rất trọng đại. Các cậu thấy sao? Đâu phải ngày nào cũng có tàu vũ trụ đáp xuống khu công trường này. Phải gọi công an, quân đội, tổng thống hay ai đó. Bọn mình sẽ nổi danh là cái chắc.”

“Phải đó,” tôi hòa theo. “Phải đi báo cho ai đó.” Miệng nói thế nhưng chẳng đứa nào chịu nhúc nhích. Ai dại gì rời khỏi con tàu vào lúc này.

“Hay thử lại gần nói chuyện với nó xem sao,” Rachel gợi ý. Nó đứng chống nạnh nhìn con tàu cứ y như đó là một trò đánh đố mà nó phải giải. “Ý tớ là phải đối thoại với nó nếu như có thể được.”

Tobias gật đầu. Nó bước tới, chìa hai tay ra trước. Tôi đoán chừng nó đang chứng tỏ với sinh vật nào đó trên tàu rằng nó không mang vũ khí hay bất cứ thứ gì khác. “Đừng sợ! Chúng tôi không hại các bạn đâu,” Tobias hét lớn, rành rọt từng chữ một.

“Lỡ họ không biết tiếng Anh thì sao?” tôi thắc mắc.

“Trong Star Trek mọi người đều xài tiếng Anh,” Cassie nói với một nụ cười bồn chồn.

Tobias thử gọi tiếp: “Ra đi. Chúng tôi không làm hại các bạn đâu!”

<Tôi biết rồi>

Tôi rùng mình. Rõ ràng tôi vừa nghe thấy ai đó nói “tôi biết rồi,” chỉ có điều là... không hề có âm thanh vọng ra. Có nghĩa là tôi đã nghe thấy một tiếng nói nhưng lại không thực sự nghe thấy gì.

Chẳng lẽ tôi đang mơ? Tôi liếc sang Cassie. Nó cũng nhìn lại tôi. Bốn mắt gặp nhau. Nó cũng đã “nghe” thấy. Quay sang Rachel, tôi thấy nó ngo ngáo ngó ngược ngó xuôi như đang tìm kiếm nơi phát ra cái âm thanh kỳ lạ ấy. Có thể gọi nó là âm thanh không nhỉ? Tôi chột thấy nôn nao, bao tử bỗng như muốn thót lại.

“Các cậu nghe thấy gì không?” Tobias thì thầm.

Cả bọn đồng loạt gật đầu.

“Các bạn ra đi chứ!” Tobias lớn tiếng mời bằng cái giọng chỉ dành riêng cho người ngoài hành tinh.

<Được! Nhưng các bạn đừng sợ nhé!>

“Chúng tôi không sợ đâu,” Tobias đáp.

“Cứ nói cho sướng miệng đi!” Tôi làu bàu. Mấy đứa còn lại đều bồn chồn ngo ngoe.

Một vòng cung sáng chợt xuất hiện, rồi cánh cửa từ từ hé mở bên phần đầu tàu còn lạnh lặn. Tôi đứng đực ra như bị thôi miên. Mắt tròn tròn, chờ đợi.

Cánh cửa mở rộng dần, thoát đầu trông như một vầng trăng khuyết, rồi dần dần chuyển thành một vòng tròn sáng chói.

Và rồi người ngoài hành tinh xuất hiện.

Cảm giác đầu tiên của tôi là ai đó đã lai tạo ra một giống nửa người nửa hươu. Sinh vật này có đầu, cổ vai, có hai cánh tay ít nhiều ở đúng vị trí của nó, mặc dù lớp da có màu xanh tái. Thế nhưng, phần thân dưới - phủ một lớp lông xen kẽ giữa nâu vàng và xanh nước biển - lại có đến bốn cái cẳng, na ná như cẳng hươu hay cẳng ngựa con.

Người ngoài hành tinh thò cái đầu ra khỏi khung cửa. Bây giờ, tôi có thể thấy rõ rằng ngay cả những phần trông bình thường của ông ta thật ra cũng chẳng bình thường chút nào. Trước hết, ông ta không có miệng mà thay vào đó là ba cái rãnh thẳng đứng. Sau đó là đến mắt. Hai con mắt có vẻ ở đúng chỗ, mặc dù chúng ánh lên màu xanh lè trông đến rợn người. Các con mắt còn lại mới thật sự gây sốc. Ông ta có những bộ phận trông như những cái vòi và ở mỗi đầu “vòi” là một con mắt. Mà các “vòi” này thì lại ngo ngoe liên tục. Chúng cứ đua nhau lắc lư, hướng các con mắt lên trên, xuống dưới, qua trái, qua phải.

Tôi tưởng mấy con mắt này đã đủ ớn rồi, thế mà cái đuôi lại còn hãi hơn thế. Nó trông như đuôi con bò cạp, dày cui mà lại khỏe. Ở chót đuôi là một thứ nửa sừng nửa cựa trông xấu xí nhưng sắc lẹm. Cái đuôi này khiến tôi liên tưởng đến con tàu vũ trụ. Nó có vẻ hiền hòa vô hại cho đến khi bạn nhận ra cái đuôi. Người ngoài hành tinh này thoát trông cũng có vẻ vô hại. Thế nhưng chỉ cần nhìn thấy cái đuôi, bạn tất sẽ nghĩ “Khiếp thật, gã này mà muốn quậy thì phải biết.”

“Xin chào,” Tobias lên tiếng. Miệng nó cười toác, giọng thỏ thẻ như đang dụ con nít.

Tôi chợt phát hiện mình cũng đang nhoẻn cười. Nhưng đồng thời, mắt tôi lại ngấn lệ. Tôi không thể diễn tả những cảm xúc của mình, ngoại trừ cái cảm giác như đã từng quen biết người ngoài hành tinh này từ đời thuở nào. Có cảm giác như ông ấy là một người bạn cũ mà lâu lắm tôi chưa gặp lại.

<Xin chào,> người ngoài hành tinh đáp bằng thứ ngôn ngữ câm lặng mà bạn chỉ nghe được từ sâu thẳm trái tim.

“Chào ông!” chúng tôi đồng thanh đáp lễ.

Tôi sững sốt thấy người ngoài hành tinh bước lạng quạng. Từ con tàu, ông ta rơi đánh phịch xuống đất. Tobias vội lao tới đỡ, nhưng ông ấy lại tuột khỏi tay cậu ta, ngã lăn quay.

“Coi kìa!” Cassie thảng thốt. Nó trở vào vết bóng phủ hết nửa phần thân bên phải của người

ngoài hành tinh. “Ông bị thương.”

<Phải, tôi đang hấp hối,> ông ta nói.

“Chúng tôi giúp ông nhé! Chúng tôi sẽ kêu xe cứu thương hoặc làm gì đó.” Marco quả quyết.

“Chúng tôi sẽ băng bó vết thương” Cassie phụ họa. “Jake, làm ơn cởi áo cho tớ mượn. Ta xé nó ra làm băng đi!” Cha mẹ Cassie đều là bác sĩ thú y nên nó rất yêu thú vật. Nhưng đây không phải là một con thú. Nói đúng hơn, không hẳn là như thế.

<Khỏi. Tôi sắp chết rồi. Vết thương nặng lắm.>

“Không!” Tôi gào lên. “Ông không thể chết. Ông là người ngoài hành tinh đầu tiên đến Trái Đất, Ông không được chết.”

Chẳng hiểu vì sao tôi cảm thấy tuyệt vọng đến thế. Chỉ biết là tôi rất đau đớn khi nghĩ rằng ông ấy đang sắp sửa chết.

<Tôi không phải là người đầu tiên. Còn nhiều, rất nhiều kẻ khác nữa.>

“Những người ngoài hành tinh khác? Giống như ông ấy à?” Tobias hỏi dồn.

Người ngoài hành tinh nặng nề lắc lư cái đầu. <Không giống tôi.>

Rồi ông ta rên lên vì đau, một thứ âm thanh câm lặng vắng vắng trong đầu tôi một cách khủng khiếp. Trong khoảnh khắc, tôi thực sự cảm thấy rằng ông ta sắp chết.

<Không giống tôi,> ông ta lặp lại. <Chúng khác rất nhiều.>

“Khác ư? Khác ra sao?” tôi vặn hỏi.

Tôi sẽ mãi mãi chẳng bao giờ quên câu trả lời của ông ấy.

Ông ta nói, <Chúng đến đây để hủy diệt các bạn.>

CHƯƠNG 3

<Chúng đến đây để hủy diệt các bạn.>

Lạ thật, chẳng hiểu thế quái nào mà cả đám tụi tôi tin sái cổ từng lời của ông ta. Chẳng đứa nào hé răng nói “làm gì có chuyện đó” hay đại loại như “chắc ông hù dọa bọn tôi.” Cả bọn chỉ biết là ông ta nói thực. Ông ta sắp chết và hẳn đang trấn trối với chúng tôi về một mối họa khủng khiếp.

<Chúng là bọn Yeerk. Chúng khác chúng tôi. Khác cả các bạn nữa.>

“Ông muốn nói là chúng đã đặt chân đến Trái Đất?” Rachel hỏi.

<Nhiều tên đang ở đây. Hàng trăm tên. Có khi còn nhiều hơn thế.>

“Nhưng sao chẳng ai nhận ra chúng?” Marco thắc mắc. “Ở trường có nghe ai nhắc gì đến chúng đâu?”

<Các bạn chưa biết đó thôi. Bọn Yeerk rất khác. Chúng không có cơ thể riêng như tôi và các bạn. Chúng sống trong cơ thể các loài khác. Chúng là...>

Chùng như không tìm ra từ để cắt nghĩa về bọn Yeerk, ông ta trầm tư nhắm mắt lại. Bất chợt trong đầu tôi nảy ra một hình ảnh rõ nét. Tôi thấy một đồng bầy nhầy màu xanh xám, trông nhớp nhúa như một con ốc sên mất vỏ, chỉ có điều là lớn hơn, bằng cỡ con chuột cống. Một hình ảnh tởm lợm!

“Tôi biết bọn Yeerk ra sao rồi,” Marco thốt lên. “Hoặc là thế hoặc là như miếng bã kẹo cao su khổng lồ”

<Chúng thực sự bất lực nếu không sống bám được vào cơ thể khác. Chúng...>

Cả bọn chợt cảm nhận một cơn đau xé ruột truyền từ người ngoài hành tinh. Tôi còn cảm nhận cả nỗi buồn của ông ta. Ông ta hiểu thời gian của mình còn rất ít.

<Bọn Yeerk là giống ký sinh. Phải có cơ thể kẻ khác chúng mới sống được, vì vậy người ta gọi chúng là bọn Mượn xác. Chúng chui vô não rồi đồng hóa, kiểm soát mọi suy nghĩ và tình cảm của cái xác mượn, buộc xác mượn phải phục tùng chúng vô điều kiện. Khuất phục cách đó thật quá dễ. Nếu không, ít nhiều chúng cũng bị kháng cự.>

“Eo ơi, chúng tấn công cả loài người nữa sao?” Rachel rên rỉ.

“Chuyện nghiêm trọng đấy,” tôi nói. “Lẽ ra ông đừng nên chọn chúng tôi để thông báo. Ông biết đấy, chúng tôi chỉ là trẻ con. Mà đây lại là chuyện đại sự quốc gia.”

<Chúng tôi từng hy vọng ngăn chặn được chúng,> người ngoài hành tinh nói tiếp. <Trên đường bay từ thiên hà Z tới Trái Đất, tàu Mái Vòm của chúng tôi bị bầy phi cơ Con Rệp của chúng mai phục. Chúng tôi biết rõ phi thuyền mẹ của chúng và đã sẵn sàng đối phó với lũ Con Rệp, nhưng bọn Yeerk đã dự trữ một đòn bất ngờ - chúng dấu phi thuyền Lưỡi Dao rất mạnh trong một khe nứt trên Mặt Trăng. Chúng tôi đã chiến đấu, nhưng... bị đánh bại. Chúng truy đuổi chúng tôi tới tận đây. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ tới để tiêu diệt cả tôi lẫn con tàu.>

“Chúng tiêu diệt ông bằng cách nào?” Cassie thắc mắc.

Đôi mắt người ngoài hành tinh thoáng cười. <Tia Nghiệt của chúng sẽ hủy diệt tất cả, chỉ để lại cùng lắm vài phân tử của con tàu và... của cái thân xác này,> ông ta nói. <Tôi đã phát một thông điệp về Thế giới của tôi. Người Andalite chúng tôi chiến đấu chống bọn Yeerk ở bất cứ nơi đâu có mặt chúng trong vũ trụ. Bạn bè tôi sẽ đến cứu viện, nhưng họ phải đi mất một năm, có khi lâu hơn. Chỉ sợ là tới lúc đó bọn Yeerk đã kiểm soát được hành tinh này. Như vậy sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa đâu. Các bạn phải nói với đồng bào của mình. Các bạn phải cảnh giác họ!”

Lại một cơn đau quặn nữa làm co giật toàn thân người ngoài hành tinh, và chúng tôi hiểu rằng ông sắp ra đi.

“Sẽ chẳng ai tin bọn mình đâu,” Marco lộ vẻ tuyệt vọng. Nó nhìn tôi, lắc đầu quày quặt. “Không cách chi.”

Mà thiệt. Nếu bọn Yeerk đến dọn dẹp sạch sẽ cái tàu của người Andalite, thì bọn tôi biết làm cách nào để thuyết phục mọi người tin theo? Họ sẽ tưởng bọn tôi bị khủng hay bị say ma túy.

“Ông nghĩ ông sắp chết thì mặc kệ ông, bọn mình phải cứu ông mới được,” Rachel nói. “Phải đưa ông đi bệnh viện. Hay là ta nhờ bố mẹ Cassie...”

<Không kịp nữa đâu. Quá muộn rồi,> người Andalite thều thào. Nhưng mắt ông chợt lóe sáng.
<Có thể là...>

“Sao cơ ạ?”

<Hãy vào trong phi thuyền. Các bạn sẽ thấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh trông rất tầm thường. Hãy đem nó lại đây. Mau lên! Tôi chẳng còn sống được bao lâu mà bọn Yeerk sắp truy đến nơi rồi.>

Mấy đứa bọn tôi đưa mắt ngó nhau. Ai sẽ là người leo lên tàu đây? Thế quái nào mà cả bốn đứa kia đều nhất trí rằng tôi phải lên tàu. Thú thực là tôi không muốn, nhưng tụi nó đã quyết như vậy.

“Nào, đi đi!” Tobias thúc. “Tớ phải ở lại với ông.” Nó quỳ xuống cạnh người Andalite và đặt bàn tay vỗ về lên bờ vai hẹp của người ngoài hành tinh.

Tôi nhìn cánh cửa phi thuyền rồi liếc sang Cassie.

“Đi mau đi,” nó nhoẻn một nụ cười khích lệ. “Cậu can đảm lắm mà.”

Trật lất rồi chị Hai. Tôi đang sợ chết khiếp đây nè. Nhưng với cái lối nó mỉm cười với tôi thì không cách chi thoái thác được.

Tôi bước qua cánh cửa phi thuyền và bước vào bên trong. Con tàu đơn sơ đến chẳng ngờ. Có thể nói nó tuềnh toàng nữa. Mọi thứ đều màu kem, hình dáng tròn trịa, mem mem hình bầu dục. Điều này giúp tôi dễ dàng nhận ra chiếc hộp màu xanh da trời vuông vức, mỗi cạnh cỡ độ một tấc. Dù bé xiu nhưng nó có vẻ nặng.

Tôi bước hẳn vào trong tàu. Chẳng thấy chiếc ghế nào, chỉ có một khoảng trống mà tôi nghi người Andalite đứng bốn chân lên đó để thao tác mấy cái cần gạt lựa thưa. Cũng chẳng thấy nhiều đồng hồ hay nút bấm. Dám họ dùng ý nghĩ để lái tàu lắm.

Tôi bước vội tới lấy cái hộp rồi quay đầu trở ra. Nhưng có một thứ đập vào mắt tôi: một bức ảnh nhỏ ba chiều chụp bốn người Andalite đứng bên nhau, trông như một đàn hươu kỳ dị với những khuôn mặt trịnh trọng. Hai trong số họ trông bé tí, chắc là con nít. Tôi hiểu ngay đó là tấm ảnh gia đình của người Andalite.

Tấm ảnh làm tôi thấy buồn buồn, nghĩ tới ông ấy đang hấp hối ở đây, cách xa tổ ấm của mình hàng triệu dặm đường. Ông ấy đang hy sinh để bảo vệ người Trái Đất. Tôi chợt cảm thấy căm ghét bọn Yeerk, hay bọn Mượn xác, và tất cả những bọn xấu xa đã gây nên cơ sự này.

Tôi trở xuống với đám bạn.

“Cái hộp đây nè,” tôi chìa nó ra cho người Andalite.

<Cảm ơn.>

“Tôi... ơ... Có phải là gia đình ông... Cái ảnh đó mà?>

<Phải.>

“Tôi thực sự rất tiếc,” tôi ấp úng, không biết nói gì hơn.

<Có thứ này có thể giúp các bạn chống lại bọn Yeerk.>

“Cái gì vậy?” Rachel nôn nóng.

<Tôi biết các bạn còn trẻ, các bạn không có quyền năng nào để chống lại bọn Mượn xác. Nhưng tôi có thể cho các bạn một vài quyền năng nho nhỏ mà biết đâu sẽ có ích.>

Chúng tôi ngó nhau, ngoại trừ Tobias, mắt vẫn không rời người ngoài hành tinh.

<Nếu các bạn muốn, tôi sẽ cho các bạn những quyền năng mà loài người các bạn không ai có.>

“Quyền năng ư?” Nó là cái quái quỷ gì thế nhỉ?

<Đó là một phần công nghệ của người Andalite mà ngay cả bọn Yeerk cũng không có,> người Andalite giải thích. <Công nghệ này cho phép chúng tôi đi đến nhiều nơi trong vũ trụ mà không hề bị để ý. Đó là quyền năng biến hình. Chúng tôi chưa bao giờ chia sẻ nó cho ai. Nhưng nhu cầu của các bạn quá lớn.>

“Biến hình? Biến bằng cách nào?> Rachel hỏi, đôi mắt nó nheo lại, ngờ vực.

<Bằng cách biến đổi cơ thể của các bạn,> người Andalite nói. <Giúp các bạn biến thành các loài khác. Bất cứ động vật nào cũng được.>

Marco cười nhạo. “Biến thành thú ấy à?” Marco đúng là thằng bất lịch sự nhất trên đời.

<Phải! Chỉ cần chạm tay vào một con vật để hấp thu mẫu ADN của nó, các bạn sẽ hóa thân thành chính con vật ấy. Điều này đòi hỏi phải tập trung và quyết tâm. Nếu các bạn mạnh mẽ thì có thể làm được. Tuy nhiên, nó có vài... hạn chế. Khiếm khuyết. Thậm chí nguy hiểm... Tôi không kịp giải thích nữa rồi... Không kịp nữa... Các bạn tự tìm hiểu lấy vậy. Nhưng trước hết, các bạn có muốn nhận quyền năng đó không?>

“Ông ta đang phỉnh bọn mình, đúng không?” Marco hỏi tôi.

“Không” Tobias nhẹ nhàng nói. “Ông ta không phỉnh.”

“Nhảm nhí,” Marco nói tiếp. “Toàn chuyện dở hơi. Nào là bọn Yeerk, nào là tàu vũ trụ, nào là bọn ốc sên kiểm soát não người, nào là người Andalite với quyền năng hóa thú. Làm ơn cho tui thử chút coi.”

“Phải đó, chuyện này thật là quá sức tưởng tượng,” tôi hòa theo.

“Chúng ta đang lạc vào một thế giới bí hiểm,” Rachel góp ý. “Nhưng nếu đó không phải là giấc mơ thì tốt nghĩ là chúng ta nên chấp nhận nó.”

“Ông ấy sắp chết rồi,” Tobias nhắc nhở.

“Tớ sẽ nhận quyền năng đó,” Cassie đột ngột nói. Nó làm tôi ngạc nhiên. Nhỏ Cassie này thường ngày đâu có quyết định lẹ làng vậy. Nhưng, giống như Tobias, tôi cho là cô nàng đã cảm nhận được sự thật từ những lời của người Andalite.

“Theo tớ, bọn mình phải cùng quyết định.” Tôi đề nghị. “Hoặc là thế này, hoặc là thế khác.”

“Cái gì nữa đây?” Rachel chột thốt lên. Nó đang dõi mắt ngó lên các vì sao. Rất xa, trên đầu bọn tôi, có hai đốm sáng đỏ li ti đang xẹt ngang bầu trời.

<Bọn Yeerk.> Người Andalite phát lời trong đầu chúng tôi, và chúng tôi cảm nhận trong đó nỗi căm hờn.

CHƯƠNG 4

<**B**ọn Yeerk!>

Hai chấm đỏ đang bay chậm lại. Chúng đảo một vòng rồi lộn ngược về phía bọn tôi.

<Không còn nhiều thời gian đâu. Các bạn quyết định mau đi!>

“Phải nghe ổng thôi,” Tobias nói. “Chúng ta đâu còn cách nào chống lại bọn Mượn xác?”

“Cậu khùng rồi, Tobias,” Marco rên rỉ. “Khùng thật rồi!”

“Giá có thêm chút thì giờ thì hay biết mấy, nhưng chúng ta không còn sự lựa chọn,” Rachel nói. “Tớ ủng hộ việc đó.”

“Còn cậu thì sao, Jake?” Cassie hỏi tôi. Thật là kỳ. Bỗng dưng làm như tôi phải quyết định cho cả bọn.

Tôi ngược lên nhìn hai phi thuyền của bọn Yeerk. Người Andalite gọi chúng là gì nhỉ? Phải rồi, Con Rệp! Chúng đang đảo vòng gần lại, hệt như con chó đang đánh hơi. Tôi ngó xuống người Andalite và nhớ đến tấm ảnh gia đình của ông ta. Chắc họ không thể biết điều gì đang xảy ra cho ông ấy.

Rồi tôi nhìn từng đứa bạn xung quanh: Marco tếu táo, đứa bạn nổi khổ thỉnh thoảng hay dở chứng của tôi; Rachel, nhỏ em họ thông minh, xinh đẹp nhưng hơi kiêu; và Cassie, nổi tiếng yêu loài vật hơn yêu cả khối người.

Cuối cùng, tôi nhìn Tobias. Cái cảm giác lúc tôi nhìn nó mới thực sự là kỳ dị. Có cái gì thiếu tặn xương.

“Phải vậy thôi,” Tobias nói với tôi.

Tôi chậm chậm gật đầu. “Đúng. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

<Vậy mỗi bạn hãy đặt tay vào một bên mặt của chiếc hộp này.>

Chúng tôi làm theo. Năm bàn tay, mỗi cái áp vào một mặt hộp. Thêm một bàn tay thứ sáu, khác xa bàn tay chúng tôi với nhiều ngón lồm khồm.

<Đừng sợ gì hết,> người Andalite nói.

Một dòng điện dễ chịu lướt qua khắp thân thể tôi. Tôi thấy nhột đến mức suýt bật cười.

<Xong,> người Andalite nói. <Nhưng hãy nhớ lấy điều này - không bao giờ được ở dạng thú quá hai giờ đồng hồ theo thang thời gian của Trái Đất các bạn. Chớ bao giờ! Đó là mối nguy lớn nhất của thuật biến hình! Nếu để quá hai giờ, các bạn sẽ bị kẹt, không thể trở lại dạng người.>

“Hai giờ,” tôi nhắc lại.

Một nỗi khiếp hãi mới chột thoáng qua đầu người Andalite. Do mối giao cảm giữa tôi và ông ta, tôi cảm nhận nỗi kinh hoàng ấy qua những gai ốc lạnh buốt trên sống lưng mình. Bằng cặp mắt chính, ông ta đang chăm chú nhìn bầu trời. Có vật gì đó đang lượn lơ cạnh mấy chiếc Con Rệp.

<Visser Ba! Hắn đang đến!>

“Ai cơ?” Nỗi khiếp hãi mới làm tôi run lên. “Visser là ai?”

<Chạy đi! Mau lên! Visser Ba tới rồi. Hắn là kẻ thù tệ hại nhất của các bạn. Trong bọn Yeerk, hắn là kẻ duy nhất có quyền năng biến hình. Nào, chạy đi!>

“Không. Chúng tôi sẽ ở lại với ông,” Rachel cương quyết. “Biết đâu chúng tôi giúp được gì.”

Một lần nữa, đôi mắt người Andalite lại thoáng nét cười. <Đừng. Hãy lo cứu chính mình đi! Cứu chính các bạn! Bọn Yeerk đã đến rồi đấy!>

Chúng tôi ngóng cổ nhìn lên. Hai đốm sáng đỏ cầm chắc đang lao về phía chúng tôi. Đi liền với chúng là một chiếc tàu thứ ba, lớn hơn hẳn. Nó đen kịt như cái bóng của một cái bóng.

“Nhưng chúng tôi làm cách nào để chống lại cái bọn... bọn Mượn xác đó?” Rachel thắc mắc.

<Các bạn phải tự nghĩ lấy. Bây giờ chạy mau đi!>

Tôi giật bắn mình vì tiếng quát của ông ta. “Ổng nói đúng. Chạy đi!” tôi hét lớn.

Cả bọn cắm đầu chạy. Chỉ trừ Tobias vẫn quỳ cạnh người Andalite và đỡ lấy tay ông. Người Andalite bèn áp bàn tay kia lên đầu nó. Tobias liền bật ngửa ra sau như bị điện giật. Và rồi, cả nó nữa, cũng lồm cồm bò dậy cắm đầu chạy, lạng quạng, va vấp giữa các đồng xà bần và ổ gà của khu công trường.

Một tia sáng đỏ chột lóe lên. Nó phát ra từ một trong hai chiếc Con Rệp. Tia sáng rọi lên người Andalite và chiếc tàu của ông. Từ chiếc Con Rệp thứ hai một tia sáng nữa nối tiếp tia đầu tiên, và thân hình của người Andalite chột tỏa sáng như một ngôi sao.

Tôi vấp phải một cục xà bần, đau điếng người. Tôi thấy chân mình còn nằm trong vòm sáng đó. Tôi vội rụt chân lại và trườn lẹ, bò lồm cồm cả bằng cùi chỏ lẫn đầu gối trên đồng gạch đá lồm chồm.

Cả năm dựa núp vào dưới một bức tường đổ thấp lè tè, không dám ngo ngoáy, không dám nhìn... nhất là không dám nhìn ra phía đó.

Hai chiếc Con Rệp chậm rãi đáp xuống. Chẳng khó hình dung tại sao chúng được gán cái biệt danh xấu xí đó. Chúng chỉ nhỉnh hơn phi thuyền của người Andalite một chút và có hình thù một con gián trụi chân. Có những cửa sổ nhỏ giống như những con mắt trên cái đầu hóng ra trước của Con Rệp. Hai bên đầu là hai ngọn giáo rất dài, rất bén và đầy nhóc răng cưa.

Bọn Con Rệp này đậu hai bên hông tàu của người Andalite.

“Làm ơn đánh thức tớ dậy đi,” Marco hỗn hển nói. “Tớ ớn giấc mơ này quá rồi.”

Chiếc tàu lớn cũng bắt đầu đáp xuống. Tôi chẳng biết gì nhiều về chiếc tàu này, nhưng khi nó xuống gần, tôi cảm thấy giống như ngộp thở. Tôi cố hít một hơi thật sâu nhưng không tài nào làm nổi. Tôi thử nuốt nước bọt, nhưng cũng không xong nốt. Tôi muốn chạy, nhưng chân tôi cứ rú cả lại. Tôi run bắn lên vì một nỗi sợ khủng khiếp chưa từng thể nghiệm trong đời. Nỗi sợ đó cũng na ná nỗi khiếp hãi của người Andalite khi ông ấy nhận ra Visser Ba đang tới.

Chiếc tàu lớn đã rất gần mặt đất. Hình như nó sắp đáp xuống cái xe ủi rỉ sét nằm ngay đó. Nhưng khi chiếc tàu của Visser Ba hạ xuống dần thì các xe ủi cũng sôi lên xèo xèo rồi mất dạng.

Chiếc tàu của Visser Ba trông giống một món vũ khí cổ. Nó làm tôi nhớ đến chiếc rìu hai lưỡi mà các hiệp sĩ thời xưa thường dùng khi muốn chặt lấy thủ cấp của kẻ thù. Thân phi thuyền trông như cái cán rìu, với một mũi nhọn hình tam giác khá lớn ở đằng trước. Phần này hẳn là một cầu nối. Ở bên hông là hai chiếc cánh khổng lồ hình mã tấu. Nó bự hơn chiếc Con Rệp gấp tám đến mười lần.

Chiếc Lưỡi Dao đã đáp xuống. Cánh cửa của nó mở ra.

Cassie suýt hét lên. Tôi vội lấy tay bịt miệng nó.

Bọn chúng nhảy ra khỏi tàu, vừa xoắn xít vừa lúc nhúc chém bừa vào không khí. Đó là những sinh vật trông như những vũ khí di động. Chúng đứng trên những cẳng sau cong quẹo, và hai tay của chúng thì rất dài. Trên mỗi tay có đầy rẫy những chiếc cựa cong cong tòi ra ở các khớp và khuỷu. Ở các cẳng sau cũng có nhiều cựa, và ở chót đuôi lại có thêm hai cựa nữa. Cẳng của chúng nhìn chẳng khác mấy cẳng của loài khủng long bạo chúa.

Nhưng cái đầu của chúng mới đáng sợ hơn cả: cổ như cổ rắn, miệng như mỏ chim cắt, còn trên trán thì chĩa ra ba cái sừng sắc lẹm như dao găm.

<Bọn Mượn xác Hork-Bajir>

Tôi mừng rơn khi nghe tiếng người Andalite cất lên trong đầu. Nó nghe yếu ớt hơn trước, kiệt quệ hơn, như giọng nói của một người ở rất xa.

“Các cậu có...?” tôi hỏi.

Rachel gật đầu. “Có.”

<Người Hork-Bajir là người tốt mặc dù trông bề ngoài dữ dằn. Đáng tiếc là họ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ. Mỗi người bọn họ giờ đây đều mang một tên Yeerk trong đầu. Họ thật đáng thương.>

“Đáng thương thiệt sao?” Rachel hoài nghi. “Nhìn kìa, họ đang bước đi như những cỗ máy giết người.>

Nhưng sự chú ý của chúng tôi lại bị cuốn vào một hình thù mới đang nhún nhảy, uốn éo chui ra khỏi chiếc Lưỡi Dao.

<Bọn Mượn xác Taxxon,> người Andalite giải thích. Tôi biết ông đang cố truyền đạt mọi thứ cho chúng tôi đến tận phút cuối. Ông muốn chuẩn bị cho chúng tôi đối phó với bọn Yeerk.

<Bọn Taxxon là bọn xấu.>

“Khỏi nói,” Marco lầu bầu. “Tôi cũng đoán được rồi mà.”

Chúng trông giống như mấy con sâu róm khổng lồ, lớn gấp đôi một người trưởng thành. Chúng bự đến mức, nếu lấy tay ôm quanh thân thì giỏi lắm cũng chỉ được nửa vòng. Nhưng chắc chẳng có đứa ngu nào thích thú làm chuyện đó.

Chúng có hàng chục cái chân đỡ hai phần ba cơ thể phía dưới. Một phần ba phía trên thì ngồng lên trời, ở đó có các hàng chân nhỏ hơn, kết thúc bằng những “bàn tay” trông như càng cua.

Ở đỉnh của cái cơ thể tròn lẳn, ghê tởm đó mọc ra bốn con mắt đỏ rực, trông như những chiếc bóng đèn lắc lư. Ở trên chóp, hướng thẳng lên trời, là một cái miệng tròn vo, lồm chồm hàng trăm chiếc răng nhỏ.

Bọn Hork-Bajir và Taxxon tuôn ra từ chiếc Lưỡi Dao, lần lượt xếp thành hàng hết như những lính thủy lão luyện. Chúng nắm trong tay những vật nhỏ, cỡ khẩu súng, chắc chắn là một loại vũ khí. Chúng vây thành vòng bao quanh người Andalite và phi thuyền của ông.

Bất chợt, một tên Hork-Bajir tiến về phía bọn tôi. Chỉ cần sai một bước dài nữa là hắn đã ở ngay trên đầu chúng tôi.

Tôi nằm bẹp, tay bấu chặt lấy mặt đất, như thế nó là niềm hy vọng cuối cùng. Giá như tôi có thể đào một cái lỗ để trốn. Tôi thoáng thấy khuôn mặt Marco. Hai mắt nó trợn trừng, đôi môi bặm chặt, chỉ còn như một nếp nhăn. Tôi hiểu đó là biểu hiện của nỗi khiếp hãi tận cùng.

CHƯƠNG 5

Tên Hork-Bajir chĩa súng, hay thứ của nợ gì đó, vào bóng tối. Cái đầu rắn của hắn ngó nghiêng dòm dõ hết từ trái sang phải, như muốn xuyên thủng màn đêm.

<Im lặng!> người Andalite răn đe <Bọn Hork-Bajir nhìn rất kém trong bóng tối, nhưng tai chúng thính ghê gớm.>

Tên Hork-Bajir tiến sát hơn nữa. Bây giờ hắn chỉ cách chúng tôi chừng hai mét qua bờ tường thấp. Hắn là hắn nghe thấy tim tôi động thành thịch. Có thể hắn không hiểu đó là thứ tiếng ôn dịch gì. Có thể hắn không nhận ra âm thanh của năm đứa nhóc đang co quắp vì hãi hùng, đầu gối khuỵu loạn xạ và răng gõ lộp cộp. Nín thở lâu chịu hết xiết, một đứa trong bọn tôi bất chợt há miệng hớp không khí rồi thở hỗn hển.

Phút chốc tôi tưởng đời tôi đi tong. Tôi hình dung trong óc những cái cựa ghê tởm ở các khớp và khuỷu kia đang “xử lý” cái đầu tôi.

Nếu bạn chưa từng biết sợ là gì thì hãy nghe tôi kể rồi ắt biết. Nỗi sợ xâm chiếm toàn bộ cơ thể và trí não của bạn. Bạn muốn gào thét to. Bạn muốn chạy thục mạng. Bạn muốn tè ra quần. Bạn muốn sụp xuống đất mà khóc, mà rên, mà xin xỏ: làm ơn làm phúc thả mạng cho tôi!

Và nếu bạn vẫn cứ định nhìn mình gan lì thì, tốt thôi, cứ thử đợi con quái đó sáp lại gần hơn chút và xất chỉ bạn ra trong vòng 3 giây.

Nhưng may thay, trong đầu tôi kịp thời vang lên giọng nói của người Andalite <Can đảm lên, các bạn.>

Có cái gì... ảm ảm... Cái... Tôi chẳng biết gọi nó bằng từ gì nữa. Nhưng chính cái cảm giác ảm ảm ấy đang lan tỏa khắp người tôi. Cứ hình dung bạn là một đứa trẻ gặp ác mộng, thức dậy vẫn còn đang hét toáng. Bạn sẽ có cái cảm giác ảm ảm ấy khi ba mẹ bật đèn và ngồi xuống cạnh bạn. Nó là thế đấy.

Thật ra tôi vẫn chưa hết kinh hãi. Tên Hork-Bajir vẫn đứng sờ sờ ở đó, nồng nặc mùi tử khí. Tôi nghe thấy hắc thở. Tôi ngửi thấy mùi tanh của hắc. Nhưng đồng thời, tôi cũng nhận thấy rằng mình đã kiềm chế được cơn hoảng loạn. Tôi cảm nhận được cái sức mạnh đang chảy tới từ người Andalite đang hấp hối. Ông ấy đã cho chúng tôi mượn một phần sự can đảm của mình, mặc dù bản thân ông chắc cũng đang hãi hùng.

Tên Hork-Bajir bước lui. Một sinh vật nửa vừa bước ra khỏi chiếc Lưỡi Dao.

Tuy run lập cập, tôi vẫn rán góc đầu lên vừa đủ để ngó qua bức tường thấp. Lúc này, mọi tên Taxxon và Hork-Bajir đều quay đầu về phía chiếc Lưỡi Dao.

“Chúng đang chuẩn bị nghênh đón,” tôi thì thào.

“Sao cậu biết?” Marco thì thầm hỏi lại. “Mấy con côn trùng mắt lồi, mấy đồ quỷ sứ rác rưởi ấy mà cũng đòi nghênh đón ai?”

Nhưng ngay lúc đó hắc xuất hiện.

<Visser Ba,> Người Andalite nói.

Visser Ba cũng là một người Andalite!

Nói đúng hơn, hắc là một người Andalite - bị mượn xác.

“Tía ơi...” Rachel thốt lên. “Hắc cũng là người Andalite sao?”

<Chỉ duy nhất một lần bọn Yeerk kiểm soát được cơ thể của người Andalite,> ông bạn của chúng tôi giải thích. <Chỉ có một Andalite - bị mượn xác duy nhất. Và kẻ đó chính là Visser Ba.>

Visser Ba khệnh khạng tới gần người Andalite bị thương. Tên Visser này giống ông bạn Andalite tới mức thoát đầu không cách chi phân biệt nổi. Cũng khuôn mặt không có miệng, cũng những con mắt có cuống ẻo qua ẻo lại như dò xét khắp mọi hướng, cũng cái cơ thể bốn chân mượt mà cường tráng, và cũng cái đuôi đáng gờm.

Nhưng dù Visser trông giống một người Andalite, ở hắc vẫn toát ra sự khác biệt. Như thể hắc đang mang mặt nạ nhưng bạn biết tổng rằng phía sau cái vẻ hiền lành giả tạo đó là sự nham hiểm, độc địa.

<Tốt! Tốt lắm!> Visser Ba nói.

Tim tôi muốn khựng lại khi phát hiện rằng tôi vừa nghe được ý nghĩ của Visser Ba.

“Hắc có nghe được ý nghĩ của mình không ta?” Cassie thì thào hỏi.

“Hắc mà nghe được thì toi cơm, tớ thậm chí không dám nghĩ tới điều đó,” Rachel đáp.

<Hắn không thể nghe ý nghĩ của các bạn,> người Andalite nói. <Nếu như các bạn không truyền ý nghĩ về cho hắn. Còn các bạn nghe được ý nghĩ của hắn là vì hắn đang phát ý nghĩ đến tất cả mọi người. Hắn coi đây là một thắng lợi lớn nên muốn tất cả mọi người phải nghe.>

<Ai đây nhỉ?Ồ, một chàng trai Andalite thích phá bĩnh!> Visser Ba ghé mắt nhòm phi thuyền của người Andalite. <A, nhưng hắn ra đâu phải là một chiến binh Andalite tầm thường. Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul cơ đấy, nếu ta không lầm. Rất vinh dự được gặp ngài! Ngài quả là một huyền thoại. Ngài đã chơi của chúng tôi bao nhiêu phi thuyền rồi nhỉ? Bảy hả? Hình như là tám, khi trận chiến kết thúc?>

Ông hoàng Andalite không trả lời. Nhưng tôi có linh cảm ông đã hạ hơn tám chiếc.

<Hồi tên Andalite cuối cùng ở phần vũ trụ này. Ta e rằng chiếc Mái Vòm của ngươi đã bị hủy hoại hoàn toàn. Hoàn toàn! Nghe thùng chưa? Ta đã chứng kiến nó bốc cháy khi rơi vào khí quyển của cái thế giới bé nhỏ này.>

<Sẽ còn những chiếc Mái Vòm khác,> hoàng tử Andalite nói.

Gã Visser tiến thêm một bước lại gần ông hoàng. <Đúng, nhưng khi chúng bay tới được thì đã quá muộn rồi. Thế giới này sẽ là của ta, là đóng góp của cá nhân ta cho vương quốc Yeerk, là cuộc chinh phục vĩ đại nhất của ta. Và sau đó ta sẽ trở thành Visser Một.>

<Bọn bay muốn làm gì loài người?> Ông hoàng Andalite hỏi. <Bọn bay đã có lũ đồng minh Taxxon, có đám nô lệ Hork-Bajir, và cả các nô lệ ở những thế giới khác. Bắt tội thêm loài người làm gì nữa?>

<Vì loài người rất đông mà lại yếu xiu,> Visser Ba cười đều cáng. <Hàng tỉ cơ thể chứ ít sao! Mà chúng lại còn mù tịt trước các biến cố sắp diễn ra. Với bấy nhiêu cái xác mượn, bọn ta sẽ bành trướng khắp vũ trụ, không ai ngăn cản nổi! Bọn ta sẽ có hàng tỉ. Chỉ với nửa số cơ thể này, bọn ta cũng đủ xây dựng hàng vạn vùng Yeerk mới phục vụ cho giống nòi Yeerk. Hãy chấp nhận thực tế đó đi, tên Andalite kia! Ngươi đã chiến đấu rất dũng mãnh, nhưng ngươi đã bị đánh bại rồi.>

Visser Ba bước tới trước mặt ông hoàng. Tôi cảm thấy nổi sợ ở ông, nhưng thay vì cúi đầu, ông nén đau, nhóm dậy. Ông biết mình sắp chết. Ông muốn được chết trên bốn chân, mặt đối mặt kẻ thù.

Nhưng Visser Ba không bỏ lỡ dịp để châm chọc kẻ thù. <Ta hứa với ngươi một điều, hoàng tử Elfangor ạ, khi nào ta chiếm được hành tinh này và gạt hái xong vụ mùa bội thu cơ thể sống, ta nhất định sẽ trở lại thế giới Andalite. Cá nhân ta sẽ “chăm sóc” tận tình gia đình ngươi, và ta sẽ đích thân giám sát việc cài đặt những sĩ quan trung thành nhất của ta vào đầu vợ con ngươi. Ta hy vọng vợ con ngươi sẽ kháng cự, cố thể ta mới được tận hưởng sự khoái trá khi nghe trí não của chúng rên xiết.>

Ông hoàng Andalite ra đòn!

Cái đuôi của ông nhoáng lên nhanh đến mức không ai kịp nhìn thấy. Gã Visser né đầu sang bên. Chiếc cựa trên đuôi của ông vút hụt qua đầu Visser trong gang tấc. Nhưng nó lại chém xuống một bên vai hắn. Máu - hay một thứ gì đó giống như máu - trào ra từ vết thương.

“Đã quá!” Tôi xuýt xoa.

<Aaaaa!> Trong đầu tôi nghe rõ mồn một tiếng tru đau đớn của gã Visser.

Cùng lúc, một tia sáng xanh chói lòa bắn ra từ đuôi chiếc tàu của ông hoàng Andalite. Nó giáng thẳng vào chiếc Con Rệp gần nhất. Đám Hork-Bajir và Taxxon chạy tán loạn.

Dù lom khom sau bức tường, tôi vẫn cảm nhận được một đợt sóng nhiệt nóng ran. Chiếc Con Rệp sôi lên xèo xèo rồi biến mất.

<Bắn!> Visser Ba gào lên. <Bắn nát con tàu của nó cho ta!>

Bầu trời đêm bỗng chói lòa ánh sáng. Những tia sáng đỏ liên tục phóng ra từ chiếc Lưỡi Dao và tàu Con Rệp còn lại. Con tàu của ông hoàng Andalite đỏ rực lên và, chậm chạp một cách đáng ngạc nhiên, nó bắt đầu tan ra.

Và rồi, trong vầng sáng của các tia Nguyệt, tôi đã thấy... hay có lẽ tôi nghĩ là tôi thấy... những con người. Một nhóm nhỏ, chừng ba bốn người, nép sau bóng của tên Visser.

“Có cả người ở đó nữa đấy,” tôi bảo Marco.

“Sao? Không lẽ họ là tù binh?”

<Tóm tên Andalite,> Visser Ba thét gọi bọn tay chân của hắn. <Tóm nó cho ta.>

Ba tên Hork-Bajir to bự tóm lấy ông hoàng Andalite, đè ông dí xuống đất. Những cái cựa trên các khớp của chúng tì vào cổ ông, song chúng không ra tay kết liễu. Đó là đặc quyền riêng của Visser Ba.

Và rồi chúng tôi hiểu tại sao tên Yeerk hắc ám Visser Ba chọn cư ngụ trong thân thể người Andalite - Bị mượn xác duy nhất. Trước mắt chúng tôi, gã Visser bắt đầu biến hình.

Cái đầu Andalite của hắn nở to ra, to nữa, to hơn nữa. Bốn cái cẳng như cẳng ngựa nhập lại thành hai, rồi mỗi cẳng mới lại phình to ra bằng một cây gỗ đỏ. Những cánh tay mềm mại của giống người Andalite phút chốc sủi bọt, và trở nên sần sùi.

“Khủng khiếp quá,” Cassie thì thào. “Không thể tin nổi.”

Trên cái đầu góm guốc sừng phòng bỗng xuất hiện một cái miệng đầy răng lởm chởm, cái nào cái nấy dài ngang cánh tay người. Cái miệng cứ thế há rộng ra, biến thành một cái hố ma quái ghê rợn.

Thân thể ông hoàng Andalite chẳng còn thấy đâu. Con quái thú đã che khuất hoàn toàn.

“R-r-r-r-r-a-a-a-a-g-g-g-g!” Tiếng gầm của quái thú Visser Ba làm rung chuyển cả đất trời.

Tôi lấy tay bịt chặt hai lỗ tai.

“R-r-r-r-r-a-a-a-a-g-g-g-g!”

Răng của tôi khua lộp cộp vì hãi hùng. Tôi nghe thấy tiếng ai đó thút thít khóc. Mèng ơi, kẻ đó chính là tôi.

Visser Ba đã trở thành một con quái vật mà, cạnh hắn, ngay cả bọn Hork-Bajir và Taxxon cũng trông như một đám đồ chơi vô hại. Bằng một cái vùi dày cùi, hắn thọc cổ ông hoàng Andalite.

“Không, không, đừng,” tôi nghe tiếng Cassie lảm nhảm lặp lại và lặp lại mãi. “Không, đừng, đừng mà.”

“Đừng nhìn nữa, Cassie,” Rachel cố trấn an. Nó vòng tay qua vai Cassie, kéo nhỏ vào lòng. Rồi nó nhoài ra nắm chặt tay Tobias. Tôi dám nói bạn không thể hiểu người nào nếu chưa từng thấy họ sợ. Mặc dù sợ đến chết đi được, dù nước mắt lăn dài trên mặt, Rachel vẫn có đủ sức mạnh để chia sẻ.

Visser Ba nhắc bổng ông hoàng Andalite lên không, kéo căng ông ra trong tiếng hò reo của bọn Hork-Bajir. Ông hoàng Andalite vùng vẫy chống trả bằng cái đuôi của mình. Nhưng trước con quái vật khủng khiếp đó, mỗi đòn của ông chỉ như gãi ngứa.

Visser Ba nâng ông hoàng Andalite lên thật cao.

Và rồi hấn hả to cái miệng khổng lồ.

CHƯƠNG 6

Ngay lúc đó, không hiểu tôi mắc phải cái chứng ôn dịch gì. Tôi rất sợ. Sợ chết đi được. Nhưng, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi chợt nghĩ mình không thể ngồi nấp, trơ mắt ếch ra mà nhìn như thế. Thật chẳng đáng mặt anh hào!

“Quân dê tiện!”

Tôi chồm dậy. Nhặt lấy một ống sắt rỉ trên sân, tôi huơ tay định leo qua bờ tường. Chắc là tôi đã bị chạm thần kinh. Mà thiệt! Đòn thân độc mã với một ống sắt làm vũ khí mà cũng đòi làm anh hùng.

<Đừng!>

Tiếng quát không thành lời của ông hoàng Andalite khiến tôi rút lại. Tôi cảm thấy tay thẳng Marco túm lấy vạt áo tôi, giật ngược lại. Tobias và Marco hè nhau lôi tôi xuống. Rachel thì lấy tay bịt chặt miệng tôi lại. Tôi muốn là lớn, chửi bới hoặc đại loại thế.

“Câm miệng, đồ ngốc!” Marco khế rít lên. “Cậu muốn chúng làm cỏ bọn mình hay sao!”

“Đừng mà, Jake,” Cassie khế đặt tay nó lên má tôi. “Ông ấy đâu có muốn cậu chết uống. Không thấy sao? Ông đang hy sinh vì chúng ta đấy.”

Tôi giận dữ vùng ra khỏi Marco và Tobias. Nhưng tôi đã lấy lại được bình tĩnh.

Tôi lại nhìn trộm qua bờ tường. Ông hoàng Andalite đang tuyệt vọng trong vòng kẹp của tên Visser Ba. Tôi thấy hấn nâng cao ông lên. Tôi thấy Visser Ba hả cái hàm quái đản của hấn ra.

Và tôi thấy ông hoàng ấy lọt thỏm vào cái miệng ngoác rộng đó.

Cái miệng đó khép lại. Những chiếc răng đang xắt nhỏ ông ấy ra từng mảnh. Ông hoàng Andalite Elfangor-Sirinial-Shamtul thế là chết rồi.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, ông đã hét lên. Tiếng hét tuyệt vọng ấy văng vẳng trong đầu mỗi chúng tôi và sẽ mãi mãi ở lại đó.

Bọn Hork-Bajir - Bị mượn xác bắt đầu phát ra những tiếng phì phò. Có lẽ chúng đang cười đùa hay đang hoan nghênh. Đám Taxxon - Bị mượn xác thì ủa tới bao quanh gã Visser Ba. Chúng có vẻ như châu chực quanh hắn. Và tôi đã hiểu tại sao: một mảnh thân thể của ông hoàng Andalite vừa rơi khỏi hàm gã Visser thì tên Taxxon gần nhất đã háo hức vồ lấy.

Tobias quay lưng, hai tay bưng mặt. Lệ trào ra từ khóe mắt Cassie. Và cả tôi cũng thế.

Tôi chợt nghe một âm thanh “lạ” vì... nghe rất quen tai. Đó là tiếng cười. Tiếng cười của loài người... những Con người - Bị mượn xác. Chắc chắn là như vậy vì chúng đang vui như trẻ hời. Trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác một trong những tiếng cười này nghe rất quen, hình như tôi đã từng nghe thấy ở đâu. Nhưng rồi tiếng cười lại bị nhấn chìm trong tiếng phì phò của bọn Hork-Bajir.

Gã Visser Ba đã thoát khỏi hình thú quái vật để trở về với cơ thể của người Andalite. <Aaa> Tôi nghe thấy hắn nghĩ, <Biến hình thành một tên Antarean Bogg để nhắm nháp kẻ thù thật là quá đã.>

Tiếng cười của bọn Người - Bị mượn xác lại cất lên cùng tiếng phì phò của bọn Hork-Bajir. Và, một lần nữa, tôi nghe rõ tiếng cười quen thuộc không thể nhớ là của ai.

Marco bắt đầu nôn thốc tháo. Đó là một phản ứng hoàn toàn dễ hiểu. Nhưng tiếng nôn ọe của nó, rui thay, lại lôi kéo sự chú ý của một tên Hork-Bajir đứng gần đó.

Cái đầu rắn của hắn quay ngoắt lại. Hắn đứng yên bất động.

Cả bọn chúng tôi cũng bất động.

Tên Hork-Bajir hướng về phía chúng tôi. Cặp mắt nhập nhèm của hắn chiếu thẳng vào nơi ẩn nấp nhỏ hẹp của cả bọn.

Tôi không biết đứa nào trong bọn tôi đã phát hoảng trước tiên. Có thể đó là tôi. Có lẽ nỗi khiếp sợ đã vượt qua sức chịu đựng của cả bọn. Như một tia điện lan truyền qua năm đứa, cả bọn chúng tôi đồng loạt nhồm dậy, vắt giò chạy... trước cả khi tôi kịp ý thức mình đang làm chuyện gì.

Tôi chạy thục mạng, chạy hụt hơi.

Từ phía sau phát ra tiếng kêu ghê rợn của tên Hork-Bajir.

“Chạy tán ra,” tôi hét lớn “Chúng không thể rượt theo tất cả bọn mình.”

Marco, Tobias và Cassie lập tức chạy tóe ra 3 hướng. Rachel thì vẫn chạy sát bên tôi. Liếc ra sau, tôi thấy tên Hork-Bajir đang trù trù, chưa biết rượt theo ai.

Rachel và tôi là hai đứa chạy nhanh nhất. Tobias thì đã mất dạng. Marco và Cassie vốn lùn, khó lòng mà chạy nhanh. Vì vậy tôi đoán nếu tên Hork-Bajir phải chọn ai để rượt thì hắn sẽ chọn hai đứa tôi.

Rachel chắc cũng nghĩ y như thế. Nó giảm tốc một chút rồi bắt đầu la lớn và vẫy tay lia lịa. “Lại đây, lại đây, đồ ...” Rachel thốt ra hàng loạt từ mà tôi không thể ngờ nó cũng biết.

Hai tên Hork-Bajir gần nhất nhào tới rượt theo hai đứa tôi. “Ghafrash! Đây! Ghafrash fit! Kẻ thù! Tóm!”

Ngày trong cơn hoảng loạn tôi cũng thấy ngạc nhiên: chúng nói một thứ tiếng lai tạp giữa thổ ngữ của chúng và ngôn ngữ của loài người.

“Ghafrash fit nahar! Tao tóm! Tao giết!”

Tôi cầm cổ chạy. Bất chợt, tôi vấp phải vật gì đó, ngã chúi đầu. Do té nặng, tôi suýt ngất, vội hít thở thật sâu. Rachel thì vẫn chạy mãi miết. Nó đâu có biết tôi bị té.

Một tia sáng đỏ đập trúng ống bê tông ngay cạnh tôi. Chiếc ống lập tức bốc hơi. Hai tên Hork-Bajir rượt theo bọn tôi đang nhảy cóc sau lưng tôi như những con cẳng-gu-ru dị dạng. Tôi nhòe mắt, chạy tiếp.

Rachel đã nhận ra tôi không ở bên cạnh. Nó bèn dừng lại, toan chạy về phía tôi.

“Ngốc thế!” Tôi hét lớn “Chạy tiếp đi!”

Lưỡng lự mất mấy giây, Rachel hiểu ra rằng nó chẳng giúp gì được tôi. Thế là nó chạy tiếp.

Tôi thấy một cái hốc tối thui ở trước mặt, liền vọt thẳng vào đó.

Thì ra đó là một ô cửa. Bên trong tối đen như mực. Đây là một trong các tòa nhà xây gần xong, chỉ gồm những bức tường trơ trụi và vài ống xả bần. Nhưng tôi biết tôi đã từng vào đây. Marco và tôi đã đi thám thính khắp tòa nhà. Nó có nhiều phòng nhỏ và lăm hành lang lắt léo như mê cung.

Marco! Rachel! Các bạn đã chạy thoát chưa? Cassie! Tobias! Các bạn đang ở đâu?

Tôi cố tập trung tư tưởng khi băng qua căn phòng lớn nằm ngoài cùng. Có một hành lang ở đâu đây. Tôi mò mẫm trong bóng tối và lần ra bức tường. Tôi nghe rõ tiếng móng vuốt của những chiếc cẳng to khỏe đang quào, đập các bờ tường gạch. Một cái chai bị chạm phải, lăn lông lốc dưới sàn.

Bọn Hork-Bajir đã ở rất gần! Trong bóng tối dày đặc, ưu thế nhìn ở loài người đã trở nên vô dụng. Nhưng tôi biết lối thoát nằm đâu đó trong tòa nhà hoang này. Chỉ cần bộ óc tôi đừng tê liệt. Tôi sẽ tìm ra nó.

Cánh tay sờ soạng của tôi chợt bị hẫng. Lối thoát đây rồi! Tốt quá! Tôi chui tọt vào hành lang. Vừa kịp, một luồng sáng rọi đến ngay phía sau tôi. Ai đó vừa mang đèn pin tới.

“Efnud nói fallay nyot fit? Lệnh bắt.”

“Không! Không cần bắt sống. Tóm được tên nào thì cứ việc giết.”

Giọng nói đầu tiên là của một tên Hork-Bajir. Giọng thứ hai là giọng người. Quái đản ở chỗ là giọng này nghe rất quen. Tôi cố vắt óc nhớ lại. Rõ ràng đã nghe thấy nó ở đâu rồi. Ở đâu vậy ta?

“Nhớ giữ nguyên cái đầu,” giọng người đang dạn dò tên Hork-Bajir. “Đem nó lại cho tao để tao biết đứa nào.”

Tôi lách thật lẹ dọc bờ tường. Ánh sáng đèn bám sát theo tôi, chỉ cách có vài bước.

Tôi cố vắt óc. Hành lang này có lối rẽ không nhỉ? A, đây rồi! Êm lặng hết sức, tôi chuồn nhanh vào đó. Ánh đèn chỉ cách tôi có vài phân.

Chân tôi vấp phải một vật mềm mềm.

“Ê! Muốn gì?”

Đó là một người đàn ông! Ông ta đang trườn mềm ngủ lăn lóc trên sàn.

“Ê! Cút ngay! Chỗ này của tao mà! Tao không có gì cho mày trộm đâu!”

Tôi định báo cho ổng, nhưng một tên Hork-Bajir đã lù lù ở đó!

Ánh sáng đèn rọi xuống gã đàn ông vô gia cư khiến ông ta lóa mắt, chẳng còn thấy gì.

Có một cái hốc tường ngay sau lưng tôi. Tôi nép vội vào đó.

Gã vô gia cư hét toáng lên. Tôi nghe có tiếng xô xát.

Có thể ông ta đã bỏ đi. Tôi hy vọng là vậy.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ biết điều gì đã xảy ra, vì lợi dụng lúc tên Hork-Bajir còn mải phân tán, tôi lại bỏ chạy tiếp.

Tôi chạy, chạy ráo riết, chạy mãi. Và trong lúc chạy, tôi thầm mong đó chỉ là một giấc mơ.

CHƯƠNG 7

Chẳng hiểu thế quái nào tôi về được tới nhà. Sau cái hình ảnh cuối cùng về tên Hork-Bajir, tôi chẳng còn nhớ gì cả.

Nói cho ngay, tôi cũng chỉ cầu cho mình đừng nhớ gì cái đêm hôm ấy. Giá như tôi rũ sạch được nó ra khỏi đầu...

Tôi gọi một vòng cho mấy đứa kia. Đứa nào cũng bần thần, nhưng quan trọng là chúng đều sống cả. Rachel cứ ân hận mãi về chuyện nó bỏ tôi ở lại. Marco thì cứ thắc mắc đó có phải là giấc mơ hay không.

Tôi cũng chỉ ước sao đó là cơn ác mộng tồi tệ nhất đời, nhưng nó không phải vậy. Cơn ác mộng tồi tệ nhất chỉ là trò đùa so với thực tế mà tôi vừa trải qua.

Nhưng sáng hôm sau, một ngày thứ Bảy, tôi lại thấy bán tín bán nghi không biết mình có nằm mơ không. Thứ duy nhất có vẻ thật... đích thực là thật... chính là cái cách cười bằng mắt của ông hoàng Andalite.

Tôi bị đánh thức bởi tiếng kêu cửa của mẹ tôi.

“Jake, con đã dậy chưa đấy?”

Tôi tỉnh hẳn. “Ơ... dạ,” tôi làu bàu. “Con dậy rồi!”

“Có Tobias, bạn con, tới chơi nè.”

“Tobias hả mẹ?” Nó mò tới đây làm chi vậy ta?

“Tớ nè!” Giọng của Tobias. “Tớ vào được không?”

“Ơ, được chứ.” Tôi ngồi dậy, dụi mắt liên tục cho hết ghen. Cửa mở. Tôi nghe tiếng Tobias cảm ơn mẹ tôi.

Mặt Tobias tươi rói. Tôi thề là mặt nó tươi rói. Có bị nhiễm xạ thần kinh không đấy, thiệt hết hiểu nổi thằng này. Không chỉ có đôi mắt nó sáng rỡ, cái miệng nó cười toe toét, mà cả con người nó như sôi sục, không cách chi đứng yên.

“Tớ thử rồi đấy!” Tobias nói.

Tôi lấy ngón tay vệt tóc sang một bên.

“Cậu nói gì thế?”

Đang lúc tôi ngáp, nó vô đề luôn:

“Tớ đã biến thành con Dude!”

Tôi ngưng ngáp luôn. Cái miệng mới há trở thành há hốc. Dude là tên con mèo của Tobias. “Hả?”

Tobias đảo mắt nhìn quanh như sợ có gián điệp trong phòng không bằng. “Tớ đã biến thành con Dude. Y như cái ông Andalite ấy nói.”

Tôi trở mắt nhìn nó.

“Hay lắm. Không đau đón gì đâu. Nghe nè: tớ đang ngồi vuốt ve con Dude thì nhớ chuyện hồi hôm. Tớ nghĩ, sao không thử cho biết?” Nó phẫn khích đi tới đi lui trong phòng, bật ngón tay tanh tách. Thiệt chẳng giống thằng Tobias củ lần chút nào.

“Tớ chẳng biết bắt đầu ra sao nữa. Rồi tớ ra coi cửa phòng tớ khóa chưa. May quá, cậu tớ còn ngủ.”

Tobias là đứa có hoàn cảnh gia đình tội nghiệp nhất trong đám bạn của tôi. Nó chưa từng biết mặt cha, còn mẹ nó thì bỏ nó đi mất biệt mấy năm nay. Từ đó, nó bị đá qua đá lại giữa ông cậu và bà dì của nó, người thì sống ở đây, người ở tuốt bên kia bờ biển. Mà cậu và dì nó thì không hợp nhau, cho nên thằng Tobias giống như một thứ của nợ mà bên này muốn trút cho bên kia. Tôi có cảm tưởng cả hai người này chẳng có ai quan tâm đến nó.

“Thế là tớ yên tâm vọt lên giường ngồi nghĩ về chuyện đó. Tớ ráng tập trung, tưởng tượng sẽ biến thành con Dude. Rồi tớ nhìn xuống cánh tay.” Nó nhăn nhó cười. “Cậu biết tớ thấy gì không, Jake?”

Tôi lắc đầu chậm chậm. “Thấy gì?”

“Thấy có lông. Có móng mọc ra nữa. Giá mà cậu thấy con Dude thật. Nó cứ ngẩn tò te ra. Tớ phải liệng nó ra ngoài, chớ để biến hình xong thì sinh chuyện. Coi, nó cào tớ dữ ghê chưa,” Tobias đưa ngón tay bị xước lên miệng mút.

Tôi nặng nhọc nuốt nước miếng. Chà, bây giờ thì đúng là loạn cào cào rồi. “Hừm, tớ nói này, Tobias, có khi nào đây là chuyện nằm mơ của cậu không?”

“Không mơ đâu,” nó cả quyết. Bây giờ thì nó trở lại đích thực là thằng Tobias nghiêm nghị. Nụ cười nhả nhở biến mất. “Sự thật là vậy đó, Jake. Đúng y như thế.”

Bốn mắt chúng tôi đụng nhau. Tôi hiểu nó muốn nói gì. Nó cũng từng hy vọng đó là một cơn ác mộng. Nhưng đó lại là sự thật. Tôi nhìn đi chỗ khác. Tôi không muốn mình bắt đầu tin toàn bộ chuyện đó là có thật. Tôi muốn nó chỉ nằm yên ổn trong đầu tôi như một giấc mơ dữ. Giấc mơ dữ thì chỉ nằm trong đầu chứ không thể nhảy xổ ra đời thực.

“Tớ tiếp tục tập trung vào việc biến hình,” Tobias kể tiếp. “Và vài phút sau tớ... không còn là chính mình nữa.”

Nó nhìn tôi không chớp mắt. “Jake, cậu có biết nó như thế nào không. Làm kiếp mèo ấy mà... Nó như là... Tớ không biết nói sao nữa. Đầu tiên là cảm thấy rất khỏe. Rồi đến sự dẻo dai và khả năng di chuyển ngoài tưởng tượng. Cậu biết tớ làm gì không? Tớ nhảy lên chiếc tủ sập. Nó cao cả mét, thế mà tớ đáp lên tủ nhẹ như không. Một mét chứ ít đâu! Cậu có tưởng tượng một mét đối với mèo là cỡ nào không? Chẳng khác gì cậu nhảy cao được đến 10 mét.”

Tobias chột khựng lại, nhìn tôi. “Cậu không tin tớ sao?” Nó hỏi.

“Cậu biết đấy, Tobias. Đôi khi rất khó phân biệt cái gì là thật và cái gì cậu tưởng tượng ra hay nằm mơ.”

“Vậy là cậu đang nghĩ tớ bị điên.”

Tôi lặng thinh mất một phút. “Tớ cũng không biết nữa. Ta ôn lại thử coi. Cậu nói cậu biến thành con Dude nhà cậu. Có nghĩa là cậu biến thành một con mèo thực sự. Thiệt, tớ thấy chuyện này nghe điên điên.”

Tobias gật đầu, vẻ thông cảm. Nó cười nhẹ: “Tớ hiểu cậu, Jake. Cậu vẫn chưa muốn tin điều đó là sự thật.”

“Sao cơ? Cậu định hỏi tớ có muốn tin rằng cậu đã biến thành mèo không ấy à? Còn những chuyện khác sao không hỏi luôn đi: tớ có muốn tin rằng Trái Đất đang bị xâm lăng bởi những giống sên nhầy nhựa chui vào não người và biến họ thành nô lệ; tớ có muốn tin là... Đủ rồi! Đẹp đi! Tớ không muốn tin cái gì hết!”

“Thế còn ông hoàng Andalite?” Tobias nhỏ nhẹ hỏi.

Tôi lúng túng. Chẳng hiểu duyên cớ gì tôi lại không muốn bỏ khỏi đầu hình ảnh ông hoàng ấy.

Tobias khẽ chạm lên tay tôi. “Đứng yên đó!”

“Sao? Cậu định làm gì?”

“Tớ sẽ giúp cậu xác định những chuyện đó là thật hay giả.”

“Tobias...”

“Chờ một chút. Và nhớ là đừng có la toáng lên đấy!”

Thế là tôi chờ.

Mất vài giây, chẳng có chuyện gì xảy ra. Tobias vẫn đứng yên tại chỗ. Tôi liếc nhìn khuôn mặt nó. Cặp mắt... cặp mắt nó sao khang khác. Con người không còn tròn vo nữa. Tôi thề là trong đó có những tia xanh xanh. Coi cái miệng nó kìa! Miệng nó đang thu nhỏ lại, chu ra phía trước.

Nó đang co rút. Người nó thu nhỏ lại ngay trước mắt tôi.

Cổ áo nó lỏng ra. Cái quần tuột xuống tận mắt cá. Nó đang teo dần. Và đồng thời là... đúng vậy, lông! Lông mọc trên tay nó, trên cổ, trên mặt nó. Bộ lông màu xám, có vằn đen, y như con Dude.

Tôi chợt có mong ước kỳ cục là được cười sặc lên. Thằng Tobias biến thành con mèo mướp! Nhưng tôi biết rằng nếu bật cười, tôi sẽ cười nữa, cười mãi và chẳng bao giờ dừng được.

Giờ đây Tobias trông giống mèo hơn là người. Đôi tai nhọn dựng thẳng trên đầu. Hàng ria mọc dài ra bên dưới cái mũi xinh màu hồng. Nó đã chuyển sang đứng bằng bốn... chân, một nửa người bị quấn trong quần áo. Cái đuôi của nó ve vẩy. Phải, nó đã mọc đuôi!

Tôi không rõ cảm giác lo lắng của tôi đến từ cái cổ khô khốc hay từ trái tim đập liên hồi. Và tôi cũng không rõ mình có còn đang mơ ngủ hay không.

Nhưng nếu đó là mơ thì giấc mơ đó lại quá thật.

Tôi vẫn đứng lù lù ở đây, trong căn phòng của tôi, mắt nhìn xuống con mèo xám vằn đen mà mới chỉ hai phút trước còn là thằng bạn Tobias của tôi.

CHƯƠNG 8

“**C**ầu trời là mình đang ngủ,” tôi thều thào. “Mình đang ngủ thật mà.”

<Cậu đâu có ngủ.>

“Cậu đấy hả, Tobias?” tôi hỏi con mèo.

<Cậu có nghe tớ nói không?> giọng Tobias đượm vẻ ngạc nhiên, mặc dù dùng chữ “giọng” ở đây không đúng chút nào.

“Có đấy.” Tôi thận trọng đáp.

<Tớ không hề biết tớ truyền được ý nghĩ như thế,> Tobias nói. <Giống y như cách của ông hoàng Andalite.>

“Theo tớ, cách đó chỉ làm được khi đã biến hình.”

Tôi đang nói chuyện với một con mèo! Tin nổi không? Thế mà tôi đã nghĩ Tobias bị điên.

Tôi tự hỏi không biết Tobias có nghe được ý nghĩ của tôi không. Tôi bèn thử tập trung. Tobias, cậu có nghe tớ nói không?

<Có,> nó đáp. <Tớ nghe.>

“Còn trước đó cậu có nghe được ý nghĩ của tớ không?” tôi hỏi.

<Không. Mà nghe không được đâu. Cậu phải nghĩ là nói cho tớ thì tớ mới nghe được. Ê, coi tớ nè!>

Tobias thình lình nhảy vọt lên. Nó chụp chính xác trái bóng chày có chữ ký nằm trong góc kẹt. Cú nhảy dài tới chừng thước ba.

<Tuyệt cú mèo! Nè, kiểm dây cho tớ vòn đi.>

“Vòn dây? Chi vậy?”

<Vì chơi vậy vui lắm!>

Tôi lục ngăn kéo và tìm được một mẩu dây cột quà sinh nhật. Không dấu gì các bạn, tôi không được gọn gàng sạch sẽ lắm. Mẩu dây đó có từ hồi sinh nhật cách đây hai năm.

“Vầy được không?” Tôi chầm chậm kéo sợi dây trên sàn, cách mũi Tobias chừng vài tấc. Nó ngồi lên hai chân và bắt đầu ngoáy đuôi. Rồi nó chồm lên. Nó vồ sợi dây, kẹp nó giữa hàm răng nhọn, lăn tròn, và bắt đầu chơi với sợi dây một cách say sưa như thể trên đời này chả có gì hứng thú hơn.

Tôi giật sợi dây đi, nhưng nó lại chồm lên.

<Hê! Chộp nè!>

“Tobias, cậu làm cái trò gì thế?”

<Vòn nó nhanh hơn! Tớ thấy, tớ chộp!>

“Tobias, tớ hỏi cậu đang làm quái quỷ gì?” tôi gắt lên, “sợi dây mà cũng chơi được à?”

Nó khựng lại. Cái đuôi nó ngoe nguẩy. Cặp mắt mèo lạnh lùng của nó nhìn lên tôi, nhưng tôi dám chắc đã nhìn thấy trong đó một tia bối rối.

<Tớ... tớ cũng chả biết nữa,> nó thừa nhận. <Giống như... như tớ vẫn là tớ, nhưng tớ cũng là con Dude nữa. Tớ thích vòn dây, chà, giá như quanh đây có một con chuột thú thật! Rượt theo nó chắc là đã lắm. Tớ sẽ rình nó. Nghe tiếng tim nó đập. Nghe mấy cái cẳng nhỏ của nó run rẩy. Tớ sẽ đợi một lúc, và rồi sẽ chồm lên, giơ vuốt ra...> Nó chìa vuốt ra để biểu diễn.

“Tobias à, có chuyện này chúng ta phải suy nghĩ,” tôi nói. Mặc cười thiệt, mới đó tôi đã quen với ý nghĩ mình đang nói chuyện với một con mèo.

<Chuyện gì vậy?>

“Tớ nghĩ cậu không còn là Tobias nữa. Cậu đã thực sự là con mèo. Ý tớ nói, cậu có tất cả các bản năng của mèo. Cậu thích làm những việc mà mèo thích.”

<Phải. Tớ cũng cảm thấy vậy. Giống như tớ là hai con vật nhập làm một. Tớ suy nghĩ vừa giống người mà lại vừa giống mèo.>

“Thôi, cậu hoàn hình đi,” tôi nói.

Nó gật lia lịa cái đầu mèo. Tôi cam đoan là bạn sẽ thấy rất ngộ cái cảnh một con mèo gật đầu ra vẻ nghĩ ngợi giống như người.

<Cậu nói phải.>

Việc hoàn hình chẳng kém phần kỳ lạ so với việc biến thành mèo. Bộ lông biến mất, để lại làn da trần hồng hồng. Cái mũi nhô lên từ khuôn mặt mèo. Cái đuôi rút lại như một con rắn chui vào máy hút bụi.

Tobias đứng đó, vẻ bối rối. Nó hấp tấp xỏ quần áo. “Chắc phải dợt thêm vài lần bọn mình mới tìm ra cách hoàn hình với cả quần áo.”

“Bọn mình?”

Nó nhoẻn nụ cười hiền lành cố hữu. “Cậu chưa hiểu gì sao, Jake? Nếu tớ làm được thì cậu cũng làm được.”

Tôi lắc đầu quầy quậy. “Tớ không nghĩ vậy đâu, Tobias.”

Bất chợt Tobias nổi giận. Nó chộp hai vai tôi lay mạnh. “Chưa hiểu nữa hay sao, Jake. Đó là sự thật. Toàn bộ là sự thật.”

Tôi xô nó ra. Tôi không muốn nghe điều đó.

Nhưng nó vẫn bám theo tôi dai nhách. “Jake, đó là sự thật mà. Ông hoàng Andalite truyền cho bọn mình quyền năng đó là có lý do.”

“Phải,” tôi vặc lại. “Thì cậu cứ việc xài nó đi.”

“Tớ sẽ xài,” nó cả quyết. “Nhưng cả bọn cần có cậu, Jake. Cậu là quan trọng nhất.”

“Tại sao lại là tớ?”

Nó lưỡng lự. “Ui da, Jake, có thể mà cũng không hiểu nữa! Tớ biết tớ làm được gì và không làm được gì. Tớ không thể lên kế hoạch và phân công cho mọi người làm theo. Tớ không biết lãnh đạo, nhưng cậu biết.”

Tôi bật cười. “Tớ mà lãnh đạo cái khỉ gì!”

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, đầy lo lắng - ánh mắt mà đến nay vẫn còn đậm trong ký ức của tôi. “Đúng vậy đó, Jake, cậu là thủ lĩnh của cả bọn. Cậu là người đoàn kết cả bọn lại với nhau, cùng đánh bại bọn Mượn xác. Bọn mình có những khả năng lớn hơn trước rất nhiều. Có sự dẻo dai của mèo... cặp mắt của đại bàng... cái mũi thính của chó, và... tốc độ của ngựa hay báo. Bọn mình sẽ cần tất cả những thứ đó mới có cơ may cầm cự được với bọn Mượn Xác.”

Tôi muốn đó không phải là sự thật. Tôi không muốn một điều nào trong đó là sự thật.

Nhưng tôi lại hiểu đó chính là sự thật.

Tôi chậm chậm gật đầu. Có cảm giác tôi vừa đồng ý một việc rất tệ hại. Cứ y như tự nguyện há miệng ra cho ông nha sĩ tung hoành hay cái gì đó còn tệ hơn thế. Tôi cảm thấy cả ngàn cân đang đè nặng lên vai.

Tôi biết tôi phải làm gì kế tiếp.

“Thôi được,” tôi rầu rĩ nói. “Chắc tớ phải đi kiếm con Homer.”

Homer là con chó của tôi.

CHƯƠNG 9

Kể ra cũng chẳng đau đớn gì. Cái việc biến hình ấy mà.

Tôi vuốt ve con Homer một hồi mà thấy mình dở hơi hết biết. “Đây là chuyện ngu nhất mà tớ làm!” Tôi bảo Tobias.

“Coi kìa, tập trung đi chứ! Ít ra là như tớ vậy. Tớ hình dung ra con Dude. Rồi tớ nghĩ tớ sẽ biến thành nó.”

“Biết rồi. Tớ phải “cầu khẩn” để biến thành chó chứ gì?”

“Chính thế. Cậu phải nghĩ đến việc đó. Cậu phải muốn điều đó.”

Bình thường, chắc tôi cho là thằng này điên nặng. Nhưng tôi lại mới vừa thấy nó biến thành mèo. Có nghĩa là nếu nó bị điên nặng thì tôi cũng bị chạm thần kinh.

Tôi tập trung nghĩ mình biến thành con Homer. Trong khi vuốt lông nó, tôi cố dựng lên hình ảnh của tôi trong lốt... cầu. Homer khoái trá ra mặt. Giống như nó đang hiu hiu ngủ, nhưng hai mắt nó lại mở thao láo.

“Y chang con Dude,” Tobias bình luận. “Tớ nghĩ cái vụ này là để đưa con vật vô trạng thái mất hồn.”

“Nó sợ vì thấy chủ nó man man thì có.” Tôi tiếp tục vuốt lông con Homer và tập trung suy nghĩ. Còn con Homer thì tiếp tục nằm im re. “Rồi đó, giờ làm sao?” tôi hỏi Tobias.

“Bây giờ phải đưa con Homer ra ngoài. Nó có thể mất vía khi thấy cậu biến thành nó.”

Homer phải mất khoảng mười giây mới ra khỏi trạng thái xuất thần. Nhưng rồi nó nhồm dậy, trở lại thành con Homer bằng phẳng thường ngày. Tôi cố lôi nó ra ngoài vườn.

Tobias nhẩn nại ngồi đợi tôi trở vào. “Thử cái coi,” nó giục tôi. “Hãy nghĩ về nó. Hãy muốn nó diễn ra.”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Tôi nhớ lại hình ảnh con Homer mà tôi vừa tạo ra trong đầu. Tôi tưởng tượng mình đang biến thành nó.

Tôi mở mắt ra. “Gâu, gâu,” tôi cười khoái chí. “Vậy là vụ đó không thể được đối với tớ rồi.”

Mu bàn tay tôi chợt thấy ngứa, tôi đưa tay gãi gãi.

“Này, Jake?” Tobias nói.

“Gì cơ?”

“Coi tay cậu kìa.”

Tôi nhìn tay tôi. Nó phủ một lớp lông màu cam.

Tôi nhảy dựng lên để đến ba tấc. “Tía ời!” Tôi lại nhìn chăm chú cánh tay mình. Lông hình như đã ngưng mọc.

“Đừng có hoảng,” Tobias khuyên. “Coi đó là chuyện thường đi. Cậu ngưng biến hình mất rồi. Phải tập trung lại thôi.”

“Tay của tớ!” Tôi thảng thốt. “Lông...”

“Ừ, còn tai của cậu thì...”

Tôi chạy vội lại chiếc gương trên tủ sập. Hai tay tôi đã chuyển vị trí. Chúng trượt lên phía đỉnh đầu và rõ ràng là bự hơn bình thường.

“Tiếp tục đi, đã lắm!” Tobias nói.

“Đã cái con khỉ. Kinh dị, kỳ cục thì có... Coi tay tớ nè. Nó mọc đầy lông, thấy mà ón!!”

“Cậu phải làm chuyện đó thôi!”

“Tớ không phải làm gì cả,” tôi nổi đóa.

Tobias gật đầu. “Thôi được. Cứ cho là cậu đúng. Cậu không phải làm gì hết. Cậu chỉ việc quên tất cả những gì bọn mình đã trải qua hồi đêm. Quên tất cả mọi chuyện mà cả đám đều biết rõ. Chờ cho đến khi bọn Yeerk mượn xác từng người, từng người một. Và cậu cứ tiếp tục phớt lờ, chấp nhận cái thế giới mà loài người chẳng là cái giống gì, vì thân xác họ đã bị nô dịch bởi bọn người ngoài hành tinh khát máu.”

Thôi được. Nó đặt vấn đề kiểu đó thì tôi đâu còn đường lui.

“Tới đi!” Tobias giục giã.

Tôi nghĩ về Homer, về việc trở thành Homer.

Tôi lại thấy ngứa ngáy. Mở mắt ra thì trên tay tôi đã mọc đầy lông. Lông mọc cả trên mặt tôi. Lông xoắn tít phủ xuống cằm cổ. Chân tôi thấy ngứa ngáy, nhìn xuống thì cũng toàn là lông.

Và xương của tôi... Thật ra thì cũng không hẳn là đau, nhưng nó tạo một cảm giác ngò ngò. Bạn cứ tưởng tượng bạn đi nhờ rãnh và ông nha sĩ tiêm thuốc tê No-vocaine cho bạn không cảm thấy cơn đau thực, nhưng bạn vẫn biết rằng thật ra nó phải rất đau. Tôi cho rằng vụ này giống y như thế.

Xương của tôi rút ngắn lại. Tôi cảm thấy cột sống đang duỗi dài ra, tạo thành một cái đuôi. Có

tiếng răng rắc khi các đầu gối của tôi chột sụm xuống. Tôi đổ về phía trước, và không sao đứng thẳng bằng hai chân được nữa.

Mà khi hai tay chạm đất thì chúng cũng chẳng còn là tay. Ngón tay đã đi đâu hết cả. Thay vào đó là những cái vuốt chó vừa ngắn vừa bụi. Mặt tôi u ra, hai mắt kéo gần lại.

Tobias chồm dậy, lôi cái gương trên tủ xuống để tôi tự ngắm nghía.

Tôi theo dõi những chuyển hóa cuối cùng, khi mảnh da người hồng hào còn sót lại cũng biến đi mất tăm. Và cái đuôi - cái đuôi của tôi - đang bắt đầu ve vẩy.

Tôi đã là một con chó. Nghe thật là điên. Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn cứ là một con chó.

Lẽ ra tôi phải phát sốt lên vì chuyện này. Nhưng tôi lại tỉnh khô. Tôi cảm thấy rộn ràng, ngất ngây, choáng váng. Sự sáng khoái đang dâng cao và tràn ngập trong tôi.

Tôi hít thật sâu bằng chiếc mũi dị hợm của mình và... Ôi chao! Tuyệt! Những mùi vị ngào ngạt! Các bạn không tưởng tượng nổi đâu! Tôi hít thêm hơi nữa và lập tức biết rằng mẹ tôi đang nướng món bánh táo trong nhà bếp. Tôi còn biết Tobias vừa bước qua lãnh địa của một con chó đực to tổ chẳng. Và tôi còn biết nhiều thứ nữa, chỉ có điều là không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ loài người. Tưởng tượng coi, giống như bạn bị mù cả đời, đột nhiên thấy ánh sáng.

Tôi chạy lại chỗ Tobias và đánh hơi chiếc giày của nó. Chả là tôi muốn biết rõ hơn về con chó đực tổ chẳng đó. Qua mùi nước tiểu thoát ra từ giày Tobias, tôi ít nhiều hình dung ra gã đó. Coi nào, Homer cũng biết hần mà! Chủ của hần gọi hần là Streak. Hần cũng bị thiến như tôi. Phần lớn thời gian hần nằm ườn ngoài sân, nhưng thỉnh thoảng hần chuồn ra ngoài bằng cách đào hố dưới hàng rào. Hần thường được ăn một món pha trộn giữa đồ hộp và đồ khô, gọi là Purina. Không như tôi thường ăn thức ăn thừa.

Tất cả những thông tin đó khiến tôi thấy sung sướng, và thế là cái đuôi của tôi vẩy vẩy. Tôi ngược lên nhìn Tobias. Sao nó cao lớn và trông lạ lùng thế kia. Và nó cũng không có màu sắc gì đặc biệt... Thật ra thì nhìn đối với tôi không quan trọng lắm. Ngửi mới đích thị là sướng.

CÓ KẼ ĐỘT NHẬP!

Có tiếng động ở ngoài sân. Một con chó! Một con chó lạ dám chui vào sân CỦA TÔI. Một TÊN ĐỘT NHẬP!

Tôi chạy lại cửa sổ, chồm ra và sủa văng lên.

“Gâu! Gâu! Gâu! Gâuuu!”

Tôi gân cổ lên sủa. Con chó lạ đang ở trong lãnh thổ CỦA TÔI.

“Jake, bình tĩnh đi!” Tobias nói: “Con Homer đó mà!”

Homer? Cái gì? Nhưng ...

Tôi cụp đuôi, nhét giữa hai cẳng. Thế là thế quái nào?

“Jake, nghe tớ nói nè,” Tobias nhỏ nhẹ. “Điều này cũng đã xảy ra với tớ khi tớ biến thành con Dude. Bộ não chó giờ đây là một phần bộ não của cậu. Cậu phải tập làm quen với điều này.”

<Nhưng... có một con chó ở trong sân CỦA TỚ.”

“Thì con Homer đó, Jake! Cậu là Jake. Cậu đang ở trong một cơ thể sao ra từ ADN của con Homer. Còn ở ngoài sân là con Homer thứ thiệt. Chính tay cậu đã lôi nó ra ngoài, nhớ hông? Cậu là Jake. Jake.”

Tôi hít liên tục vài hơi thật sâu. Lại những mùi vị ngây ngất. Khỉ thật! Lại có cả cái mùi mà tôi không thể dứt ra.

Tĩnh lại đi, Jake! Tôi ra lệnh cho chính mình. Tĩnh lại đi!

Dần dần tôi cũng xoa dịu được phần chó trong não của tôi.

Quên bég những cái mùi đó đi! Quên bég mấy cái âm thanh chó ở ngoài sân đi!

Thật chẳng dễ chút nào khi phải làm điều đó lần đầu. Làm chó thích lắm cơ. Đơn cử một điều: ở chó không có gì nửa vời. Chó không cảm thấy vui sướng mà đơn giản là vui sướng! Chó không như là động cõn mà đích thực là động cõn. Và nếu như bạn bị đối theo kiểu chó thì bất cứ thứ gì bạn cũng sức ngon lành.

Có tiếng ai gõ cửa phòng tôi. Phải, phòng của tôi. Có nghĩa là tôi đã biết tôi là ai. Tôi chính là Jake. Thắng Jake có bốn chân, cái đuôi và cái mõm, nhưng vẫn cứ là thằng Jake.

Tiếng gõ nghe quá lớn đối với màng nhĩ chó của tôi.

“Jake, em lôi con Homer vào phòng đó à?” Giọng nói của Tom, anh trai tôi.

“Mẹ đang nghe điện thoại mà nó cứ ăng ẳng hoài.”

Tom mở cửa bước vào. Anh đảo mắt một vòng, có vẻ lúng túng.

“Em là ai?” Tom hỏi Tobias.

“Dạ em là Tobias, bạn của Jake.”

“Thế Jake đâu?”

“Dạ... Chắc nó đâu đây.”

Tom nhìn xuống tôi. Anh ấy có cái mùi gì kỳ lạ. Bộ óc chó của tôi không thể nào xác định được. Đó là một cái mùi bất trắc, một cái mùi nguy hiểm. Chẳng hiểu thế quái nào trong đầu tôi chột vang lên một giọng cười. Một giọng cười mà tôi đã nghe trong cái đêm Visser Ba nuốt chứng ông hoàng Andalite.

“Hư quá,” Tom nẹt tôi, “Không sửa nữa nghe chưa, đồ chó hư!” Nẹt xong, anh bước ra.

Tôi đã bị xúc phạm. Tôi đâu phải là chó hư. Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ sửa vì có con chó khác chui vào lãnh địa CỦA TÔI thôi mà. Tôi mà là chó hư? Không, tôi muốn là chó ngoan cơ. Tôi giận dỗi rúc vào kẹt, rên ư ử.

Tobias quỳ xuống vỗ vỗ lên đầu tôi.

Tôi thấy dễ chịu hơn khi nó gãi nhẹ sau tai tôi.

CHƯƠNG 10

Tôi gọi điện cho mấy đứa kia ngay sau khi trở lại lốt người. Tobias đã chuồn về sau khi hẹn sẽ hội nhóm ở trang trại nhà Cassie. Tôi đang gọi cho Cassie ở điện thoại trong bếp thì anh Tom bước vào.

“Ừa, em ở đây hả?” Tom ngạc nhiên.

Tôi vội bịt ống nói. “Dạ vâng! Tobias có nói ban nãy anh kiếm em.”

“Anh chỉ muốn em bảo con chó đừng sủa nữa.” Tom nói. Anh xoay ngược lưng ghế rồi ngồi dạng chân lên.

Tôi lúng túng. Vì lý do nào đó tôi không muốn nói chuyện với Cassie mà có Tom ở đấy. “Gặp cậu sau nhé!” tôi nói với nó rồi gác máy.

Tôi nhìn sang anh Tom. Anh ấy to con hơn tôi mặc dù tôi cũng chẳng nhỏ bé gì. Mái tóc anh sậm màu hơn, gần như đen, trong khi tóc tôi lại màu nâu.

Tôi luôn tin cậy anh ấy. Anh ấy chẳng như nhiều ông anh khác ưa bắt nạt em trai. Hai anh em tôi luôn thân thiết. Ít ra là cho đến năm ngoái. Thế quái nào, từ dạo đó chúng tôi ít có dịp gần nhau. Một phần là vì anh ấy gia nhập cái câu lạc bộ tên là Chia Sẻ. Họ làm gì cũng có nhau, vì vậy anh ấy cũng bận bịu suốt.

Vấn đề là ở chỗ Tom nhất thiết phải là người đầu tiên tôi tâm sự về những biến cố đã diễn ra. Nhưng khi ngồi ngó anh ấy nhồm nhoàm nhai bánh táo, tôi chợt nảy ra một linh cảm. Linh cảm ấy nói rằng: Không được, phải giữ bí mật. Ngay cả với anh Tom.

Thay vào đó, tôi quyết định tâm sự cái chuyện mà tôi đã từng rất ngại thú nhận với anh.

“Em... Ơ... Em đã bị tung khỏi đội bóng.” Tôi nói.

“Đội bóng nào?” anh hỏi, coi mòì chẳng hiểu mô tê gì.

“Đội bóng nào ấy à? Thì đội bóng rổ. Đội bóng cũ của anh chớ đâu.”

“Ồ, tậ thật,” Tom nói.

“Tậ thật?” tôi lặp lại. Tôi không thể ngờ anh ấy chỉ nói có bấy nhiêu.

“Thể thao ấy mà,” Tom nói tỉnh khô. Anh ấy lại ngoạm thêm một miếng bánh lớn.

“Thể thao ấy mà?” Tôi thẫn thờ lặp lại. Tom mà lại nói thể thao là chuyện nhỏ? Chuyện khó tin. Anh ấy vốn sống chết với thể thao. “Em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ chơi nghề được như anh.”

Tom nhún vai. “Nói gì thì nói, anh đã bỏ đội từ mấy ngày nay rồi.”

Tôi suýt té ngựa. “Anh bỏ đội? Và thậm chí không nói với em câu nào? Sao vậy hả Tom?”

“Anh không nói vì anh biết em và ba sẽ làm rùm beng lên. Coi, có khối việc quan trọng hơn là liệng mấy trái banh vào sọt ấy chứ.” Tom nói. Có gì đó bí hiểm trong cặp mắt anh ấy. Chắc anh muốn nói rằng các cô gái xinh đẹp còn quan trọng hơn. “Vả lại,” anh nói tiếp, “bọn anh còn nhiều chuyện hay ho hơn để làm ở Chia Sẻ. Có khi em tham gia với bọn anh được đấy.”

Tôi chưng hửng. Rõ ràng là khoảng cách giữa tôi và Tom đang lớn dần.

Khi hai anh em nói chuyện xong, tôi ra vườn để xén cỏ. Thứ Bảy nào tôi cũng phải làm việc này. Đó là nhiệm vụ chính mà tôi được giao phó. Việc đó, và việc đổ rác mà tôi ghét cay ghét đắng.

Cắt xén, quét dọn sạch sẽ xong, tôi vọt lên xe đạp, biến luôn.

Tôi đã hẹn cả bọn ở trang trại nhà Cassie. Đó không hẳn là một trang trại thông thường mặc dù ngày xưa nó là vậy. Trại vẫn có mấy con ngựa và một con bò. Nhưng giờ khu vực lúa chính sơn màu đỏ lại là Trung tâm Hồi sức Thú hoạn do ba của Cassie điều hành. Họ tiếp nhận đủ mọi thú vật bị thương, trừ các loại thú cưng. Ở đó lúc nào cũng thấy đầy chim, sóc, hươu, chồn, vân vân. Đôi khi họ nhận cả linh miêu, cáo và thậm chí chó sói.

Mẹ của Cassie cũng là bác sĩ thú y, nhưng bà lại làm việc ở khu Lâm Viên. Đó là một khu công viên giải trí đồ sộ, trong đó có cả một sở thú. May sao, Cassie cũng rất yêu thương thú vật. Cha mẹ như vậy mà không yêu thú thì coi sao được?

Tôi có một con chó. Tobias có con mèo. Nhưng Cassie thì có đủ thứ, từ mấy con nhím cho đến mấy con gấu Bắc Cực.

Khi tôi đến đó thì Marco, Tobias và Rachel đã đợi sẵn trước vựa lúa. Rachel đang ngửa mặt lên để đón những tia sáng ấm của mặt trời. Cassie chưa thấy tới. Chắc là nó đang bận làm nốt công việc. Ở đây nó có cả đồng việc để làm.

“Chào mọi người,” tôi nói.

Rachel mở mắt ra, dí liền một tờ báo trước mũi tôi. “Coi đi!” nó nói, tay trở vào một bài viết.

Tôi vội đọc. Nó chẳng dài lắm. Bài báo nói cảnh sát thông báo đêm qua có chuyện lộn xộn ở khu công trường. Bài báo cho biết nhiều người đã gọi điện tới nói rằng họ thấy đĩa bay hạ cánh xuống đó, phát ra những tia sáng xanh lè.

“Tuyệt,” tôi nhận xét. “Vậy là cảnh sát cũng biết chuyện này rồi. Càng đỡ!”

“Đọc tiếp đi!” Rachel giục giã.

Bài báo viết tiếp rằng cảnh sát đã tới hiện trường và phát hiện một đám nhóc đang chơi đốt pháo bông. Bọn nhóc này đã bỏ chạy. Pháo bông đã được phát hiện tại hiện trường. Phát ngôn viên cảnh sát đã cười nhạo các báo cáo về đĩa bay. “Chỉ là một đám nhóc quậy phá ở nơi lẽ ra chúng không được đến.” Ông ta nói. “Chuyện đĩa bay dứt khoát là không có. Mọi người không nên tin những chuyện nhảm nhí.”

“Toàn là dối trá!” tôi phẫn nộ nói.

“Kính coong! Kính coong! Hoàn toàn chính xác. Nào các bạn hiền, nói nghe coi hấn xứng đáng được trao giải thưởng gì!” Marco bông phèng.

“Cậu đã đọc phần cuối chưa?” Rachel giục tiếp.

Tôi đọc câu cuối cùng. Cam đoan với các bạn là nó làm tôi rợn tóc gáy. Cảnh sát đang đặt giải thưởng cho người nào cung cấp thông tin về bọn nhóc này.

“Chúng đang truy tìm bọn mình!” Marco nói.

“Tại sao cảnh sát lại... Ý tứ là tại sao họ lại nói dối?” Tôi nói toạc cái thắc mắc của mình. Nhưng câu trả lời đã rõ như ban ngày.

Marco cười khẩy, xỏ cái giọng châm chọc của nó. “Để xem nào. Thừa ngài thủ lĩnh anh minh - có thể là cảnh sát đã bị mụn xác chẳng?”

“Có lẽ không phải tất cả bọn họ,” Tobias bào chữa.

“Nếu cảnh sát mà còn bị bọn Yeerk xâm nhập, thì chẳng biết chúng còn xâm nhập vào đâu nữa,” Rachel nhận xét. “Biết đâu cả các giáo viên? Các nhân vật trong chính phủ? Giới báo chí và truyền hình?”

“Và chắc chắn là cả mấy ông thầy dạy toán,” Marco bỡn cợt.

Cả bọn dáo dác nhìn quanh, đầy lo lắng. Cứ y như bọn Mụn xác sắp bao vây đến nơi.

“Tớ đã cố ép mình tin rằng đó chỉ là giấc mơ,” Rachel tâm sự.

“Tớ cũng thế,” tôi nói.

Để đến một lúc, cả bọn đứng đực ra. Tụi tôi có chung một cảm giác khủng khiếp là mình đang đơn độc, mình đang phải đối phó với một việc xa tít tắp khỏi tầm tay.

Marco là đứa đầu tiên lên tiếng. “Mà nè, tại sao bọn mình phải dính vào chuyện này? Chỉ việc quên đi là xong. Coi như bọn mình chưa biết gì cả. Coi như chưa đứa nào biến hình. Bọn mình chỉ cần được sống yên ổn thôi mà.”

Tobias và Rachel cùng nhìn tôi. Chúng đang chờ đợi tôi cự lại Marco.

“Marco, tớ không hoàn toàn đồng ý với cậu,” tôi chậm rãi nói.

Thằng ôn Marco chột xỏ ra một tràng: “Bọn mình sẽ bị giết. Hiểu chưa? Đã thấy điều gì xảy ra với ông hoàng Andalite chưa hả? Cốt lõi là ở chỗ đó, Jake ạ. Điều đó chắc như bấp rang: cả đám bọn mình sẽ bị giết sạch!”

Tobias liếc xéo Marco bằng ánh mắt khinh thường. Tôi thì biết rõ Marco hơn. Nó cũng có cái lý của nó.

Marco lắc đầu quày quẩy. Nó nói giọng đơn giản: “Tớ thì coi bọn Mụn xác đó như đồ bỏ. Nhưng lỡ có chuyện gì xảy ra cho tớ thì... ba tớ. Ông chắc không chịu nổi đâu.”

Hai năm trước đây, mẹ của Marco qua đời. Cô ấy bị chết đuối. Chẳng ai biết xác cô ấy trôi đi đâu. Ba của Marco bị sụp đổ hoàn toàn. Chú ấy bỏ công việc kỹ sư vì không chịu nổi nơi đông người. Bây giờ, chú ấy làm gác đêm, chỉ cốt kiếm đủ tiền nuôi Marco ăn học. Ban ngày, chú ấy

ngủ hoặc xem tivi nhưng lại tắt âm thanh.

“Các cậu rửa tó là nhất như cáy thì tó đành chịu.” Marco nói. “Tó không cần biết. Nhưng nếu tó bị giết hoặc bị sao đó, ba tó chắc tiêu luôn. Ông còn ráng sống trên đời này là vì tó.”

Tôi tự hỏi có nên vỗ lưng an ủi nó không. Nhưng nếu tôi làm thế thì thằng ôn Marco này nhất định sẽ lòi cái giọng châm chọc của nó ra.

“Cassie đến kìa,” Rachel reo lên, lấy tay che trên mắt để nhìn qua khu đồng trống.

Một con ngựa đang phi nước đại giữa một đám cỏ xanh. Cái bờm đen của nó phất phơ trước làn gió ấm. Tôi chẳng thấy có ai ngồi trên ngựa.

Con ngựa chạy chậm lại, tiến nước kiệu về phía chúng tôi. Bất chợt, tôi có một cảm giác kỳ lạ về con ngựa này.

“Tó và Cassie ngồi với nhau từ nãy.” Rachel phân bua. “Nhỏ này cừ thật. Coi nó học nhanh chưa kìa.”

Con ngựa khẽ rùng mình rồi bắt đầu tan ra. Đôi lông mày rậm màu nâu trở nên thanh hơn. Cái mõm dài ngoằng biến thành miệng người.

Cả con vật nửa người nửa ngựa Cassie đó nhe những chiếc răng ngựa cười với bọn tôi: “Chào các bạn.”

Marco ngồi đánh ục xuống đất. Nó chưa từng thấy cái vụ biến hình này.

“Hay quá,” tôi cố lấy giọng thoải mái. “Cassie đây mà!”

Tôi nghĩ mình nên lịch sự mà quay mặt đi chỗ khác. Chẳng là khi tôi và thằng Tobias hoàn hình xong thì cả hai đứa đều “trưởng ờ.” Thế nhưng, tôi nhanh chóng nhận ra rằng, trong khi hoàn hình, Cassie dần dần hiện ra với bộ quần áo thể thao bó sát mà bọn con gái hay mặc khi tập aerobic.

Tôi chăm chú ngó và nhận ra một hình ảnh rất đẹp. Trong vài giây, Cassie ở trạng thái nửa người nửa ngựa. Nó làm tôi nhớ đến ông hoàng Andalite. Tôi nhận ra chuyện này đã cân nhắc kỹ lưỡng. Cassie đã kiểm soát được cách nó biến hình.

“Rachel, em nói rất đúng,” tôi trầm trồ. “Nhỏ Cassie này cừ thật!”

Bất chợt, có tiếng bánh xe lăn trên sỏi.

Cả bọn chạy láo nháo. Trên con đường sỏi đất, một chiếc xe màu đen và trắng đang tiến tới.

“Cảnh sát!” Tobias thốt lên.

CHƯƠNG 11

“Cassie! Biến hình lẹ đi!” tôi quát. Chiếc xe cảnh sát đã đến rất gần. “Bọn tó không muốn giải thích về một con vật nửa người nửa ngựa đâu.”

“Tớ phải biến hình theo hướng nào?” Cassie quỳnh quáng. “Người hay ngựa?”

Tì trên hai chân sau, nó hơi nhồm lên một chút.

Tôi biết điều gì đang xảy ra. Nó đang đấu tranh với sự hoảng loạn của con ngựa.

“Người, người, thành người!” tôi hấp tấp nói. “Cả bọn đứng che trước mặt nó, mau đi!”

Chiếc xe cảnh sát thắng cái rẹt, dừng lại làm sỏi đá bắn tung tóe. Một viên cảnh sát bước ra.

Tôi vẫy tay chào ông ta.

“Chào các em,” ông ta nói. “Các em... hình như... đang che giấu vật gì hả?”

Giá như tôi có thể ngoái cổ lại xem Cassie đang ở hình thù gì. Nhưng làm vậy thì tiêu ngay. “Bọn em đang che gì ấy à?” tôi cố câu giờ.

“Tránh ra! Tất cả tránh sang bên!” ông ta ra lệnh.

Chúng tôi tản ra, để lộ Cassie ở giữa. Nó đã thành người hoàn chỉnh.

Viên cảnh sát có vẻ lúng túng. Ông ta nhún vai.

Tôi thở dài nhẹ nhõm.

“Chúng em có thể giúp gì ông không ạ, thưa ông cảnh sát?” Rachel hỏi bằng cái giọng ngây thơ cụt đầy “tinh thần trách nhiệm” của nó.

“Chúng tôi đang mở vài cuộc điều tra,” ông ta nói, mắt vẫn không rời Cassie như thể ở nó có gì đó không ổn. “Chúng tôi đang tìm vài chú nhóc đốt pháo bông ở khu công trường xây dựng hồi đêm qua.”

Marco đột nhiên ho sù sụ.

“Cậu ấy bị sao thế?” viên cảnh sát hỏi.

“Có sao đâu,” tôi đáp. “Chẳng có gì đâu ạ.”

“Chúng tôi muốn tìm mấy chú nhóc,” viên cảnh sát lặp lại. “Các em cũng thấy đó, chúng hành động rất nguy hiểm. Ngộ nhỡ có người bị thương thì sao? Vì vậy, chúng tôi phải tìm chúng.”

Tôi chột hiểu tất cả. Hắc là một tên trong chúng. Gã cảnh sát này là một kẻ bị mượn xác. Tôi nhìn khuôn mặt hắc. Trông hắc cũng bình thường. Nhưng trong đầu hắc lại đang ẩn giấu một sinh vật thuộc về thế giới khác - một giống sên ma quỷ sống ký sinh. Và phía sau đôi mắt người trông rất bình thường kia đang toát lên một vẻ gì đó nham hiểm.

“Dạ, em chẳng biết gì về chuyện đó đâu ạ,” tôi nói dối tỉnh khô.

Hắc giương mắt nhìn tôi. Tôi bắt đầu vãi mồ hôi hột.

“Ồ, coi nào,” hắc nói. “Trông chú em quen quen. Chú rất giống một chàng trai tên Tom mà tôi quen.”

“Dạ, anh của em đấy ạ.” Tôi đáp. Tôi cố hết sức để không bị lạc giọng. Nhưng tôi không tài nào dứt khỏi đầu cái ý rằng kẻ đang đối thoại với tôi không phải là một cảnh sát bình thường, một cảnh sát người. Hẳn là một tên Yeerk. Hẳn không còn là người nữa. Nói đúng hơn, hẳn không thực sự là người mà là một Người - Bị mượn xác. Bộ óc người đã bị nô lệ hoàn toàn.

“Tom là anh của chú? Hay đấy! Cậu ấy ngoan lắm. Tôi quen cậu ấy ở Cậu lạc bộ Chia Sẻ. Tôi là giám hộ thiếu niên. Một nhóm tuyệt vời, Chia Sẻ ấy mà. Chú em cũng nên tới đó một phen.”

“Dạ... ơ... Anh Tom cũng đã rủ em rồi ạ,” tôi nói.

“Ở đó vui lắm.”

“Dạ,” tôi lặp lại.

“Tốt, chú hãy gọi cho tôi nếu nghe tin tức gì về bọn nhóc ở khu công trường. Tôi cảnh cáo trước: bọn nhóc đó có thể sẽ bịa ra những câu chuyện nhằm nhí để bào chữa cho tội lỗi của chúng. Nhưng chú em đâu ngu dại gì mà tin những chuyện điên rồ, dối trá đó. Đúng không nào?”

“Dạ, nó không ngu đâu ạ,” Marco đỡ lời.

Cuối cùng, gã cảnh sát bỏ đi.

“Vây là rõ, điều luật số một: không được làm gì để gây chú ý,” Rachel tuyên bố chắc nịch. “Phải giữ bí mật tất cả mọi thứ. Nhất là việc biến hình.”

Cassie lộ vẻ bối rối. “Đúng đấy, tớ thật là ngốc. Cũng tại cái việc biến hình ấy nó thú vị quá. Các cậu biết đấy, được chạy tự do giữa đồng trống...”

“Cậu làm thế nào hoàn hình với cả quần áo hay vậy?” tôi ngắt lời. “Khi tớ và Tobias hoàn hình thì... Tóm lại là cánh nữ các cậu tốt nhất nên nhìn ra chỗ khác.”

“Phải tập vài lần,” Cassie giảng giải. “Và phải là quần áo bó sát thì mới được. Tớ đã thử với áo khoác. Nó bị xé toạc ra từng mảnh. Đến mùa đông thì làm sao đây không biết.”

“Không làm sao cả,” Marco quả quyết. “Vì bọn mình sẽ không biến hình nữa.”

“Có lẽ vì Marco nói đúng,” Rachel phân vân. “Chuyện này quá hệ trọng, mà bọn mình chỉ là con nít. Phải tìm nhân vật nào đó quan trọng để kể hết mọi chuyện, một ai đó mà bọn mình tin cậy được.”

“Chẳng tin ai được đâu,” Tobias bác thẳng thừng. “Bất cứ ai cũng có thể bị mượn xác. Bọn mình mà nhằm người thì chỉ có nước chết cả lũ. Và cả thế giới cũng tiêu luôn.”

“Tớ thì không muốn thôi biến hình.” Cassie phát biểu. “Các cậu thử nghĩ coi, với quyền năng đó, mình có thể làm được khối chuyện: giao tiếp với thú vật nè, bảo vệ các loài có nguy cơ tuyệt chủng...”

“Loài người có thể sẽ là loài kế tiếp có nguy cơ tuyệt chủng, Cassie ạ!” Tobias nhỏ nhẹ nói.

“Ý cậu sao, Jake?” Cassie hỏi.

“Tớ ấy à?” tôi nhún vai. “Tớ không biết. Marco nói đúng, bọn mình có thể bị giết sạch. Rachel cũng đúng, đây là gánh nặng quá lớn đối với lũ trẻ con bọn mình.” Tôi ngập ngừng. Tôi không

thích nói ra điều ấy chút nào. “Nhưng cả Tobias cũng đúng. Tớ muốn nói là toàn thế giới đang lâm nguy và chúng ta không thể tin một ai.”

“Vậy mình phải làm sao?” Rachel hỏi dồn.

“Ê, tớ không quyết định được chuyện này đâu đấy,” tôi giãi bày.

“Mình biểu quyết đi,” Rachel nói.

“Tớ sẽ bỏ phiếu cho việc kéo dài tuổi thọ, ít ra cho đến khi bọn mình có bằng lái xe,” Marco bông đùa.

“Tớ bỏ phiếu cho việc thực hiện lời trăn trối của ông hoàng Andalite: chiến đấu!” Tobias nghiêm nghị.

“Cậu có bao giờ đánh lộn đâu mà chiến với chả đấu,” Marco cười nhạo. “Cụ lại bọn đầu trọc trong trường còn chưa xong, giờ tự nhiên đòi đá đít gã Visser Ba quái đản.”

Tobias không nói gì, nhưng nó đỏ dừ đến tận cổ.

“Tớ ủng hộ Tobias,” Rachel ném một cái nhìn thiếu thiện cảm về phía Marco. “Tớ ước gì được trút gánh nặng này lên ai đó. Nhưng không thể được.”

“Hay mình cứ thông thả suy nghĩ đi,” Cassie nói. “Đây là một quyết định trọng đại. Ý tớ nói nó không phải như quyết định nên mặc quần jean hay mặc váy.”

Tôi thấy nhẹ cả người. Cảm ơn Cassie.

“Đúng đó, hãy tạm để đấy đã,” tôi hòa theo. “Trong khi chờ đợi, không được nói điều gì cho bất cứ ai khác. Ta tạm thời trở lại với cuộc sống bình thường.”

Nụ cười khẩy thoáng qua mặt Marco. Chắc nó nghĩ nó đã thắng. Nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Tobias vẫn còn đỏ dừ. Nó len lén ném sang Rachel một cái nhìn đầy hàm ơn.

Tôi và Marco lại về nhà tôi. Hai đứa cố xử sự bình thường. Chúng tôi nói huyền thuyên về mùa bóng rổ sắp tới, về việc đứa nào sẽ “tàn sát” đứa nào trong trò chơi CD Dead Zone 5 sắp tới trên máy tính của tôi.

Khi về đến gần nhà, chúng tôi đã cạn chuyện để nói.

Hai đứa ngồi chơi Dead Zone một hồi, mà chẳng đứa nào chơi ra hồn. Trò chơi bỗng nhiên thành chán phèo. Đơn giản vì đầu óc tôi cứ để ở đâu đâu.

Được một lúc thì Tom bước vào. “Chào các em,” anh vui vẻ nói. “Cho thử vài cú được không?”

Cả mấy tháng nay Tom không làm gì chung với tôi, kể cả chơi games.

“Anh cứ tự nhiên.” Marco ngồi lui ra, nhường cho Tom thanh điều khiển.

Chúng tôi chơi tiếp vài phút và Tom chơi cực kỳ. Nhưng bỗng dưng anh có vẻ chán ngán. Anh trả thanh điều khiển cho Marco, ngồi ra sau để ngó.

“Hai đứa có nghe chuyện xảy ra ở công trường hồi đêm không?” Tom cất tiếng hỏi, Marco giật bắn người, kinh ngạc.

“Chuyện gì cơ?” tôi làm bộ ngây thơ.

“Báo chí nói từ lum ra đấy,” Tom ra vẻ hững hờ. “Họ nói có mấy đứa nhóc bắn pháo bông ở ngoài. Một đám thộn sống quanh đó cứ khẳng khẳng là đĩa bay.” Anh bật cười. “Đĩa bay với chả chén bay, vậy mà cũng nói được.”

Tôi và Marco cũng cười theo.

“Có gì đâu. Mấy thằng ranh con bắn pháo bông ấy mà,” Tom nói tiếp.

“À... ờ...” tôi ầm ừ, cố hết sức tập trung vào trò chơi.

“Em không có nhà tối qua, em ở đâu vậy?” Tom hỏi tôi.

“À... ờ...”

“Em có đi qua khu công trường về nhà không?”

Tôi lắc đầu. “Làm gì có chuyện đó.”

“Thế có thấy đứa nhóc nào lảng vảng quanh đó không?”

“Không hề.”

“Anh chả muốn rầy rà gì với bọn nó đâu,” Tom nói. “Ý anh là bọn nhóc này cừ thiệt. Chúng bắn pháo bông cách chỉ mà người ta phát hoảng, tưởng đĩa bay.”

“Ờ...”

“Đĩa bay cơ đấy!” Tom lại cười. “Chỉ có mấy thằng ngu lâu mới tin cái chuyện vớ vẩn đó.” Anh cúi sát xuống hai đứa tôi. “Thế các em có tin không? Người ngoài hành tinh với phi thuyền không gian và những sinh vật nhỏ bé màu xanh đến từ sao Hỏa, tin không?”

Tôi muốn nói là không, làm gì có sinh vật nào nhỏ bé màu xanh. Nhưng tôi chỉ đáp gọn lỏn: “Không hề!”

Tom gật đầu rồi đứng dậy. “Tốt. Nay Jake, anh nghĩ lâu lắm rồi anh em mình không đi lòng vòng chung với nhau.”

“Dạ, lâu lắm rồi,” tôi công nhận.

“Không tốt chút nào.” Tom búng ngón tay, như thể vừa nảy ra một sáng kiến. “Em nên gia nhập câu lạc bộ Chia Sẻ! Cả Marco cũng vậy.”

“Tại sao phải thế ạ?” Marco hỏi vặn.

Tom nhăn mặt. “Thôi, anh biến đây.” Anh thân mật hích nhẹ lên vai tôi. “Sẽ gặp các chú sau. Nhớ đấy nhé, nghe nói gì về bọn nhóc ở công trường thì báo cho anh biết.”

Rồi Tom đi khuất.

Marco nhìn tôi. “Jake, anh là người của bọn chúng.”

“Cậu nói sao?”

“Tom. Tom là người của bọn chúng. Anh của cậu đã Bị mượn xác.”

VỮNG TỬ THẦN

CHƯƠNG 12

Tôi quơ tay, đâm trúng thái dương Marco. Nó lập tức nhảy lùi ra sau.

Tôi đâm dứt tiếp. Nhưng Marco lẹ như sóc. Nó né được cú đâm thứ hai làm tôi mất đà ngã sổng soài.

Marco quơ tấm khăn trải giường chụp lên hai tay tôi, rồi đè nghiêng.

“Jake, khủng vừa phải thôi chứ!” nó hăm he.

Tôi cố thoát ra, nhưng thằng bạn quỷ quái đã đè tôi cứng ngắc. “Buông ra!” tôi quát lớn.

“Đừng hòng,” Marco nói. “Thế cậu nghĩ gì khi đương không Tom lại quan tâm đến chuyện ở công trường hả?”

Tôi biết đó là một điềm xấu. Giữa lúc vùng thoát khỏi Marco và đá vào bụng nó, tôi chợt nhớ cái mùi đã ngửi thấy ở Tom lúc tôi biến thành chó. Và cả cái giọng cười không thể lẫn vào đâu ở khu công trường ...

Nhưng không, không thể nào! Tom là anh trai của tôi! Tom không đời nào để cho cái giống bầy nhầy kinh tởm đó chui vào đầu anh được. Không bao giờ!

“Tớ chỉ thả cậu ra nếu cậu bình tĩnh lại,” Marco ra điều kiện. “Cứ thoải mái đi, biết đâu tớ sai. Chịu chưa?”

Tôi ngưng vùng vẫy, và Marco buông tôi ra.

“Jake, cậu phải nhìn nhận là thái độ của Tom có gì đó không ổn. Đúng không nào?”

“Tom không thể là người của bọn chúng. Chấm hết!” tôi khẳng khái.

“Gì thì gì, cậu mà đâm tở nữa thì tở sẽ không nhìn đâu đấy.”

Ngay lúc đó, tôi nghe tiếp lập bập ngoài cửa sổ, như ai đó đang đập cửa rất nhẹ. Tôi bước lại đó, Marco bám sát đuôi.

Có con chim thuộc giống gì rất lớn, như là điều hâu hay đại bàng. Nó đang đập cánh lên cửa sổ.

<Cho tở vào được không? Tở không thể lơ lửng ở đây mãi được.>

Marco tròn tròn mắt. Nó cũng nghe được *giọng nói* này.

Tôi mở cửa sổ. Con chim bay thẳng vào đậu trên cái tủ của tôi. Nó dài chừng 7 tấc, gần như nâu tuyền, móng gỗ ghề, mỏ khoằm và nhọn.

“Hình như là đại bàng,” Marco nhận xét.

<Chính xác là điều hâu đuôi đỏ.> Tobias nói.

“Tobias hả?” Marco hỏi. “Mình đã thỏa thuận là không biến hình nữa rồi mà.”

<Tở thỏa thuận hồi nào?>

“Thôi được, hoàn hình đi Tobias,” tôi nói. “Nhớ ông hoàng Andalite nói gì chứ? Không được ở dạng thú quá hai giờ.”

Tobias ngáp ngừng. Nó nghiêng nghiêng cái đầu điều hâu, nhìn xoáy vào tôi rồi nhảy sang giường, bước lỏ cò.

Chắc các bạn khó có thể hình dung được quá trình biến lông thành da trông quái dị như thế nào đâu. Lông lông nâu tự nhiên kết dính lại và chuyển dần sang màu hồng. Cứ như là những cái lông được biến thành sáp rồi bị làm nóng chảy ra vậy.

Cái mỏ nhanh chóng biến mất, từ chỗ đó mọc ra đôi môi. Móng tách ra làm năm, trở thành các ngón chân.

Khi hoàn hình nửa chừng, Tobias trông y chang một khối thịt, nửa hồng nửa nâu, lông lá còn đầy trên lưng và trước ngực. Khuôn mặt nó bé xíu nhưng là mặt người, trừ đôi mắt điều hâu sắc lém và hau háu. Hai cánh tay quắt queo rời ra từ vùng ngực với các ngón bum búp như tay em bé.

Nói chung, đó là một cảnh tượng chẳng đẹp để gì.

Nhưng ADN của người đang thắng thế trước ADN điều hâu, và dần dần Tobias trở nên bình thường. Sau khoảng ba phút hoàn hình, trước mắt chúng tôi đã là thằng Tobias hoàn chỉnh, ngồi trần truồng trên giường tôi.

“Tở vẫn không cách chi hoàn hình với quần áo như Cassie,” nó ngượng nghịu nói. “Cho tở

mượn bộ đồ được không?”

Quần áo tôi nó mặc cũng tạm tạm, nhưng giày thì rộng tuếch.

“Đã chưa từng thấy!” Khuôn mặt Tobias hơn hớn. “Tớ đã cưỡi trên khí nóng!”

“Khí nóng là cái giống gì vậy?” tôi hỏi.

“Thì không khí nóng từ mặt đất bốc lên đó! Nó tạo thành một lớp đệm dưới đôi cánh tớ. Tớ nổi lênh bênh trên đó. Cao cả dặm chứ ít sao. Và cứ thế mà lướt trên khí nóng. Các cậu nên thử một phen! Đã lắm đó nha.”

“Tobias, cậu làm sao biến thành điều hâu hay vậy?” tôi hỏi.

“Có một con điều hâu bị thương ở chỗ vừa lúa nhà Cassie,” nó giải thích. “Ở đó có cả một con móng biển nữa, nhưng tớ chọn con điều hâu.”

“Nhưng con điều hâu đó bị thương thì cậu bay làm sao?” tôi thắc mắc.

Marco lắc đầu, vẻ thương hại. “Jake ời, đầu óc cậu để đâu trong giờ sinh học vậy hả? ADN thì ăn nhập gì đến chuyện bị thương. ADN đâu có gãy, chỉ có cánh là bị gãy thôi.”

Tôi phớt lờ thằng Marco. “May là cậu không bị ba của Cassie tóm.” Tôi bảo Tobias.

“Đang rầu thúì ruột ra đấy,” Tobias bình phẩm.

“Ai rầu? Ba của Cassie ấy à?”

“Không, con điều hâu. Tớ nghĩ nó biết chẳng ai làm hại nó, nhưng nó không chịu được cảnh tù túng ngồi chờ cho cánh lành hẳn.” Mắt Tobias chột tối sầm. “Chim mà bị nhốt trong chuồng thì tội lắm. Chúng phải được tự do.”

“Đúng đó, phải thả chim ra,” Marco châm chọc. “Tớ sẽ dán cho nó cái nhãn thật bự là: chim tự do.”

“Cậu sẽ đổi thái độ nếu cậu cùng bay với tớ,” Tobias giận dữ nói. “Làm mèo đã thấy thích rồi, nhưng làm điều hâu thì hết ý! Cậu sẽ cảm thấy tự do tuyệt đối.”

Chưa bao giờ tôi thấy thằng Tobias vui sướng như thế. Hoàn cảnh gia đình nó chẳng vui vẻ gì. Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi có linh cảm...

Tôi lặp lại lời cảnh cáo: “Không được biến hình quá hai giờ. Nhớ chưa? Cậu có kiểm soát được thời gian không đấy?”

Tobias cười. “Tớ không mang đồng hồ, nhưng với cặp mắt điều hâu tớ vẫn nhìn được đồng hồ trên tay người khác, dù họ ở phía dưới hàng cây số. Chẳng khác gì siêu nhân. Vừa bay được nè, mà lại vừa nhìn cực xa.”

“Ông nội này giờ còn đòi làm siêu nhân cơ đấy,” Marco lẩm bẩm.

“Tớ nhìn quanh quất. Tớ nghĩ tớ có thể tìm thấy nhiều thứ từ trên cao,” Tobias nói. “Tớ tìm coi có cái gì giống vũng Yeerk hay không...”

Ê! Cái từ này nghe quen quen. Tôi nhớ ra rồi: Visser Ba có nhắc tới “vũng Yeerk”. “Vũng

Yeerk là cái giống gì vậy?” tôi hỏi Tobias.

“Đó là nơi bọn Yeerk sống ở trạng thái tự nhiên. Cứ mỗi ba ngày, bọn chúng phải rời khỏi xác mượn để đến vũng Yeerk nạp dinh dưỡng. Đặc biệt là nạp tia Kandrona.”

Tôi và Marco trao đổi nhau cái nhìn ngờ vực. Nó nói cái gì mà hai đứa tôi cóc biết.

“Vào phút cuối,” Tobias giải thích, “khi ông hoàng Andalite giục bọn mình chạy, tớ có nán lại với ông ấy vài giây. Lúc đó tớ sợ quá không chạy nổi.”

Tôi lắc đầu. Tôi biết đâu phải vậy. Tobias thật ra không muốn để ông hoàng Andalite ở lại một mình. Tôi tin rằng ông ấy mền thằng Tobias này nhất đám.

“Nói vắn gọn là ông ấy đã cho tớ... cái tổng thể. Tức những hình ảnh, âm thanh. Rất nhiều và cùng một lúc. Tớ cũng chưa kịp phân loại chúng. Nhưng tớ biết về vũng Yeerk và tia Kandrona.”

Marco đưa tay ra hiệu cho Tobias im lặng.

“Để kiểm tra cửa nẻo cái đã,” nó nói. Nó mở cửa phòng tôi, thò đầu ra hành lang ngó quanh quất. “Không có ai cả,” nó tuyên bố.

Tobias nhìn Marco bằng ánh mắt dò hỏi.

“Tom,” Marco nói. “Ảnh là người của bọn chúng.”

“Cậu muốn tớ đục cậu nữa hả?” tôi giận dữ nói. “Tom không phải là kẻ *Bị mượn xác*”.

“Gì thì gì, cẩn thận vẫn hơn,” Tobias dàn hòa. Nó hạ thấp giọng. “Kandrona là một thiết bị tạo ra hạt Kandrona. Nói nôm na, nó giống như mặt trời của bọn Yeerk ở dạng thu nhỏ, xách theo tay. Bọn Yeerk cần có hạt Kandrona mới sống được, đại loại như loài người cần vitamin hay gì đó. Thiết bị Kandrona dù nằm đâu cũng phát hạt Kandrona chiếu vào vũng Yeerk. Cứ mỗi ba ngày, bọn Yeerk lại rời xác mượn rồi về vũng. Chúng nạp hạt Kandrona rồi trở về với xác cũ.”

“Nhưng chuyện này thì dính gì đến việc cậu bay lòng vòng chơi trò siêu nhân?” tôi hỏi.

“Này nhé, nói thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng lúc đó tớ nghĩ biết đâu tớ sẽ phát hiện được vũng Yeerk.” Nó cười thảm nảo. “Tớ chỉ thấy rất nhiều hồ bơi và vài cây cầu. Các cậu mà ở trên đó thì sẽ thấy cầu, thấy hồ, thấy suối ở khắp nơi. Nhưng tớ chả thấy gì đặc biệt cả.”

“Thế nếu cậu thấy vũng Yeerk thì sao? Cậu định làm gì nào?” Marco hỏi.

“Thì bọn mình cho nó banh ta lông luôn chứ sao!” Tobias đáp.

“Nói bậy,” Marco gạt phăng. “Bọn mình đã quyết là không dính vào chuyện này rồi mà.”

“Đâu có. Bọn mình chỉ quyết là chưa quyết định gì vội,” tôi chỉnh lại.

“Ồ, còn tớ thì đã quyết rồi,” Tobias nói.

“Í ẹ, tự nhiên thỏ đế lại muốn trở thành anh hùng.” Marco giễu cợt.

Lần này Tobias không đỏ mặt. “Có thể vì tớ đã tìm được thứ đáng để chiến đấu,” nó nói.

“Cậu chiến đấu để tự vệ còn chưa xong mà cũng bày đặt.”

“Đó là trước đây thôi,” Tobias từ tốn nói. “Trước lúc gặp ông hoàng Andalite. Trước khi ông ấy chết để cứu chúng ta. Tớ không thể phớt lờ chuyện này được. Tớ không thể để ông ấy chết một cách vô ích. Vì vậy, dù các cậu có quyết định thế nào thì tớ vẫn sẽ chiến đấu.”

CHƯƠNG 13

“**B**ọn mình sẽ tìm đến vùng Yeerk,” Tobias hăm hở nói. “Và khi nào tìm ra, mình sẽ cho nó nổ tung, tiêu diệt bọn sên xấu xa không chừa một tên nào.”

Tôi chờ đợi Marco giãy nảy lên. Nhưng thằng ôn này ranh như cáo. Nó biết Tobias thế nào cũng lôi kéo được tôi bằng câu chuyện về ông hoàng Andalite, vì vậy nó chỉ ngồi cười trừ.

“Nhớ lão cảnh sát sáng nay không? Cái lão muốn tìm những ai ở khu công trường hồi đêm ấy. Lão ta dám là một kẻ Bị mượn xác lắm.” Marco nói.

“Rồi sao?” tôi hỏi.

“Thế này nhé. Lão ta rủ cậu gia nhập nhóm Chia Sẻ. Bây giờ lại đến phiên Tom. Tự nhiên anh ấy cực kỳ quan tâm chuyện ở khu công trường. Nghĩ tiếp coi! Tom cũng rủ cậu gia nhập nhóm Chia Sẻ.”

Tobias gật đầu đồng ý. “Có thể nhóm Chia Sẻ là một tổ chức của bọn Yeerk.”

Marco mỉm cười. Nó là thằng bạn thân nhất của tôi, nhưng thỉnh thoảng nó chơi tôi sát ván.

“Bọn mình đều đoán chắc lão cóm ấy là một kẻ Bị mượn xác. Tớ không cần biết cậu nói gì, Jake à, nhưng tớ nghĩ Tom cũng bị vậy. Cho nên, vấn đề là ở chỗ này: cậu đang muốn nhào vô chiến đấu chống bọn Yeerk đúng không?” Marco hỏi tôi.

“Tốt thôi. Để xem cậu còn khẳng khẳng vậy không khi chính anh của cậu là người cậu sẽ phải tiêu diệt.”

Tôi ngăn người ra.

“Đây đâu phải là trò chơi video, hén?” Marco nói tiếp. “Đây là thực tế. Mà cậu thì cứ như trên mây ấy, Jake ạ. Cậu đã gặp rắc rối gì đâu? Cậu có một gia đình hết ý... giống như tớ đã từng có trước đây.”

Giọng nó hơi run run. Nó chưa bao giờ nhắc về cái chết của mẹ nó.

Tôi chợt nhận ra là nó đúng. Tôi chẳng hiểu tí gì về thực tế. Cả những thực tế đã đến với Marco... và với Tobias.

“Cho nên bọn mình phải rút khỏi vụ này,” Marco nói. “Hãy nhường cuộc chiến đó cho ai khác.

Tớ rất tiếc cho ông hoàng Andalite, nhưng một người chết trong gia đình tớ đã là quá đủ rồi.”

“Không,” tôi thốt lên, ngạc nhiên với cả chính mình. “Ông hoàng Andalite trao cho bọn mình quyền năng biến hình là có lý do. Nó đâu phải để vui chơi, để biến thành chó, thành chim, thành ngựa. Ông ấy đã hy vọng rằng bọn mình sẽ chiến đấu.”

“Và Tom cũng có thể là kẻ thù,” Marco nói. “Có thể cậu sẽ phải tiêu diệt anh của cậu trước tiên đấy.”

“Đúng!” tôi nói mà cổ họng muốn nghẹn. “Điều đó có thể xảy ra... nhưng cũng có thể không. Trước mắt, chúng ta phải tìm hiểu thêm. Theo tớ thì bọn mình phải tìm cách dò la cuộc họp của nhóm Chia Sẻ tối nay. Tớ sẽ gọi mấy đứa kia. Ai tới cũng tốt. Còn cậu Marco, nếu cậu muốn đứng ngoài cuộc thì tớ cũng chẳng ép.”

Marco ngần ngừ. Nó ném sang Tobias cái nhìn giận dữ. “Thôi được, chỉ là cuộc họp thôi chứ gì? Cứ tới đó coi sao. Tớ đồng ý đi.”

Tôi gọi mấy đứa kia. Rachel đồng ý ngay. Cassie nói để nó suy nghĩ một chút, nhưng rồi nó cũng đồng ý.

Tôi bảo Tom là bọn tôi muốn dự cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Tôi, Marco, Rachel, và Cassie. Bọn tôi quyết định rằng Tobias cũng sẽ tới đó, nhưng theo cách khác.

“Cuộc họp tối nay hấp dẫn lắm đó nghe,” Tom vồn vã. “Bọn anh sẽ tổ chức lửa trại ngoài bãi biển. Em biết đấy, đi lang thang nè, chơi games nè... đủ thứ trò vui. Bọn anh thường chơi bóng chuyền ban đêm, vui lắm, vì phân nửa thời gian chẳng thấy trái bóng ở đâu. Tuyệt cú mèo. Nhóm bọn anh là số 1. Em sẽ thích nó cho coi.”

Nghe anh nói mà thấy khó tin nhóm Chia Sẻ có dính dáng gì đến bọn Yeerk. Làm sao hình dung nổi Visser Ba và nguyên đám Taxxon đang... chơi bóng chuyền.

Tôi nghĩ có khi cả đám chúng tôi mê muội hết rồi cũng nên. Chia Sẻ biết đâu là một tổ chức hướng đạo kiểu mới hay gì đó.

Ra bãi biển không xa lắm, nên chúng tôi quyết định không đi xe cùng Tom mà đi bộ. Tobias theo bọn tôi một đoạn đường rồi lui lại nấp sau một đụn cát tối khi chúng tôi đến gần bãi. Vài phút sau, chúng tôi thấy một con điều hầu từ đó bay ra. Ban đêm không có nhiều khi nóng nên nó bay lên cao có vẻ khó khăn. Nhưng hình như thằng nhóc đã tìm được một luồng nhiệt đủ mạnh vì nó chọt bay vút lên rồi biến mất ở đằng xa.

“Tớ sẽ thử vụ này,” Cassie nói. “Coi bộ hấp dẫn quá.”

“Chứ sao,” tôi đồng ý. Ở phía trước là lửa trại cháy sáng trên bãi biển tối mù. Nhiều người đang xúm xít quanh đó chơi đùa, tán gẫu, ăn uống. Bọn nhóc ở trường cũng có mà người lớn cũng có. Một số người tôi quen, một số thì không.

Liệu họ có phải là những kẻ bị mượn xác? Tôi tự hỏi. Làm sao biết được đây? Và anh Tom của tôi liệu có phải là người của bọn chúng?

Sau một giờ chơi bời ngoài bãi biển, tôi thấy mình đúng là một tên gà mờ. Mấy người này không cách chi là người ngoài hành tinh được. Chúng tôi chơi bóng chuyền, tôi với Tom cùng phe. Chúng tôi ăn sườn nướng do họ mang theo. Ý tôi nói, mọi sự y chang như trong một cuộc vui bình thường.

Bãi cát hãy còn âm ẩm. Không khí đêm hơi lạnh, nhưng ngồi cạnh đồng lửa thì thật dễ chịu.

“Em hiểu vì sao anh thích Chia Sẻ rồi chứ?” Tom hỏi tôi.

“Tuyệt,” tôi đáp, mắt đảo một vòng những người đang chơi đùa. “Em đâu ngờ ở đây vui dữ vậy.”

“Chưa hết đâu,” Tom nói. “Có những thứ còn hơn cả vui đùa nữa đấy. Chia Sẻ có thể cho em mọi thứ nếu em được nhận làm thành viên chính thức.”

“Nhưng làm cách nào để trở thành thành viên chính thức?” tôi hỏi.

Tom nhướn một nụ cười bí ẩn. “Ồ, dễ từ từ đã. Trước hết em phải là thành viên dự bị. Sau đó các đầu lĩnh của nhóm sẽ quyết định có nên mời em làm thành viên chính thức hay không. Khi nào là thành viên chính thức em sẽ thấy... cả thế giới này thay đổi.”

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy điều gì đó rất lạ. Tôi đang nhìn Tom và anh ấy mỉm cười với tôi. Nhưng khuôn mặt anh ấy chợt co giật. Đầu anh nghiêng sang bên, y như muốn lắc đầu mà lắc không được. Trong một tích tắc, ánh mắt anh toát ra tia sợ hãi hay gì đó. Anh ấy đang nhìn thẳng vào tôi mà tôi cứ nghĩ đó là một người nào khác đang nhìn tôi cũng bằng cặp mắt ấy.

Nhưng rồi Tom trở lại bình thường hay *giống như bình thường*.

“Anh phải đi đây một lúc,” Tom nói. “Các thành viên chính thức có cuộc họp kín. Các em cứ ở lại đây chơi cho đã. Ăn thêm thịt nướng đi. Thấy tuyệt chứ?”

Nói xong, Tom biến mất trong bóng đêm. Tôi cảm thấy như vừa nuốt cả cuộn kềm gai.

Macro và Cassie tiến tới. Hai đứa vừa chơi xong trò lượt sóng với mấy đứa nhóc khác. Marco đang cười khanh khách.

“Được rồi,” nó nói. “Tớ thừa nhận là tớ sai. Ở đây chỉ có những người bình thường đang vui vẻ. Và Tom, anh cậu, không phải là kẻ Bị mượn xác.”

Tôi không biết nên cười hay nên khóc. Marco lại sai nữa rồi.

Tôi hiểu mình đã thấy gì trong đôi mắt của Tom. Anh ấy đã cố gắng cảnh giác tôi. Bằng cách nào đó, anh ấy đã kiểm soát được khuôn mặt trong vờ đúng một giây, cho đến khi tên Yeerk trong đầu lại đè bẹp anh.

Tom - anh Tom thực sự của tôi chứ không phải tên Yeerk cặn bã ở trong não anh ấy đã cố gắng cảnh giác tôi.

“Họ đi họp kín cả rồi,” tôi nói. “Tất cả các thành viên chính thức ấy mà. Tớ thực sự muốn biết họ làm gì trong cuộc họp đó.” Tôi cố giữ giọng bình thường nhưng trong lòng thì cứ sôi sục.

“Tớ thấy có mấy người đi lối này,” Rachel đưa tay chỉ.

“Để coi có cách nào lại gần được không,” tôi nói.

“Có chuyện gì vậy?” Marco sững sốt. “Tớ tưởng bọn mình vừa thống nhất là mọi thứ ở đây đều bình thường cơ mà.”

Chính Cassie là đưa lên tiếng trả lời. “Không có gì bình thường ở đây cả. Cậu không cảm thấy điều đó sao?” nó khẽ rùng mình. “Tất cả những kẻ gọi là *thành viên chính thức* đều tốt một cách không chê được. Họ ân cần quá thể. Họ bình thường một cách hoàn hảo... đến mức trở thành không bình thường. Và ánh mắt họ luôn luôn theo dõi bọn mình, quan sát bọn mình, nhòm ngó bọn mình. Hệt như... con chó đói đang nhìn một khúc xương.”

“Eo ơi, khiếp!” Rachel hòa theo. “Họ khiến tớ sởn gai ốc.”

“Họ đúng là hơi vui vẻ quá mức,” Marco thừa nhận. “Nhiều người cứ lải nhải với tớ là mọi rắc rối của họ tiêu tan khi trở thành thành viên chính thức của Chia Sẻ. Nghe y như một giáo phái hay gì gì đó.”

“Tớ sẽ lén vào cuộc họp kín đó,” tôi nói. Tôi cần phải biết. Tôi muốn biết chắc.

“Nào, chúng ta hãy rời đồng lửa. Ta ra sau trạm cứu hộ đi.”

“Cậu định làm cách nào để lọt vào cuộc họp đó hả?” Marco hỏi.

“Chắc họ sẽ chẳng để ý một con chó hoang đi lang thang ngoài bãi biển đâu,” tôi đáp.

“Chó hoang... ồ!” Marco thốt lên.

“Ý hay!” Cassie lên tiếng. “Tớ cũng muốn làm thế, nhưng tớ chỉ biến được thành ngựa. Mà ngựa thì lộ tẩy mất.”

Tôi kiểm tra xem có ai nhìn thấy cả bọn không, rồi đưa tay lên cao vẫy. Vài giây sau, Tobias lặng lẽ sà xuống ngay từ bầu trời tổ ánh sao. Nó đáp xuống ngay trên trạm cứu hộ.

<Có chuyện gì vậy?>

“Các thành viên chính thức bỏ đi họp riêng cả rồi,” tôi bảo nó. “Cậu có biết họ đi đâu không?”

<Dĩ nhiên là biết. Với cặp mắt này tớ còn thấy cả chuột chui ra khỏi các đụn cát nữa kìa. Ôi, những con vật mũm mĩm, thơm ngon.>

“Tobias! Tỉnh lại coi! Bộ tính ăn thịt chuột chỉ vì đang trong xác điều hâu hả? Cậu thấy gì nữa nào? Đụng xe chẳng?”

Nó nín thinh.

“Bọn thành viên chính thức đang ở đâu?” tôi lặp lại câu hỏi.

<Cách bãi biển chừng trăm mét. Ở đó có một khu đất trũng lọt giữa những đụn cát. Có nhiều

người đứng quanh đó, có vẻ như lính gác.”

Tôi gật đầu. “Làm tốt lắm, Tobias. Cậu đã ở trong cái xác đó trên một tiếng rồi. Hoàn hình đi!”

<Không, để tớ quan sát từ trên thêm một lúc nữa,> nó nói.

“Không được, Tobias!” tôi nghiêm giọng. “Cậu phải hoàn hình lại. Cậu đã làm xong việc mà bọn tớ cần.”

<Ờ... nhưng... có một vấn đề nhỏ... trên người tớ... không có quần áo.>

“Marco có đem theo quần áo của cậu trong túi kia. Rachel và Cassie sẽ quay mặt đi khi cậu hoàn hình.”

Cassie cười toét. “Chắc tớ phải ra tay dạy vài khóa để lũ con trai các cậu hoàn hình cùng quần áo.”

Nhưng Tobias vẫn do dự. <Tớ ghét hoàn hình lại. Sao giống như trở vô nhà tù quá hà. Tớ không muốn bị mất đôi cánh chút nào.>

“Thôi mà Tobias, sau này cậu muốn làm điều hâu lúc nào mà chả được?” Rachel dỗ dành. “Nào, hai ông tướng, làm việc đi. Tớ sẽ nhìn chỗ khác để khỏi làm quý vị mắc cỡ.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Đây là lần biến hình thứ hai của tôi. Thế mà tôi vẫn cảm thấy cái ý nghĩ hóa chó nó kỳ cục làm sao. Ngay khi tôi tập trung tinh thần, tôi liền cảm thấy sự ngứa ngáy khó chịu do ADN của con Homer đang kết hợp với công nghệ Andalite làm biến đổi cơ thể tôi.

Cùng lúc, tôi nhìn thấy các ngón tay mọc ra từ chóp cánh của thằng Tobias.

“Nhớ đừng để lạc mất khía cạnh người,” Cassie dặn dò. “Bọn tớ không cần cậu rượt mèo đâu đấy. Cậu phải ráng tập trung để kiểm soát bản thân.”

Tôi định nói “Được, tớ biết!” nhưng âm thanh bật ra lại là “gâu, gâu, gâu”. Tôi đã biến đổi nhiều đến mức không còn nói được tiếng người.

Tôi bèn trả lời bằng suy nghĩ: <Được, tớ biết mà, Cassie. Cậu đừng lo.>

“Nhưng tớ vẫn cứ lo đấy,” Cassie nhỏ nhẹ nói.

Tôi hít hít bàn tay nó bằng cái mũi ẩm của mình, còn nó thì vỗ nhẹ lên đầu tôi.

Và thế là tôi chồm dậy, chạy băng băng trên bãi cát.

Cassie cảnh giác tôi không sai chút nào. Các đụn cát mịn màng, bọt sóng biển lăn tăn, tiếng riu rít của chim biển từ các ổ ẩn kín... Tất cả các thứ tuyệt vời đó thật dễ làm mất tập trung một bộ não chó.

Tôi nghe có tiếng thở trong đám cỏ ven biển, và rồi có con gì nhào ra chạy! Tôi vùng chạy theo nó trước cả khi kịp định thần. Nó chạy, và thế là tôi rượt. Tôi đoán nó là một con sóc chuột hay con gì giống vậy. Nhưng tôi không bao giờ biết nó là con gì vì nó đã kịp tìm thấy một cái hố và chui tọt vào đó.

Tôi đào cát như điên như dại mất một lúc lâu, cho đến khi bộ óc người trong tôi chột lên tiếng: *Nào, Jake, đó đâu phải là nhiệm vụ mi phải làm. Dẹp đi!*"

Thế là tôi buộc mình phải đến gần chỗ hóp. Tôi nghe được những giọng nói thì thào. Tôi bèn trườn đến gần hơn, nhưng bỗng nhận ra rằng làm như vậy thật là ngốc. Chó không trườn như thế. Chó chỉ đi hoặc chạy mà thôi. Nếu tôi cứ lòng vòng, hành xử như "chó mật thám" thì chỉ tổ làm người ta thêm chú ý.

Tôi bèn đi long rong như những con chó hoang lang thang dọc bãi biển lúc ban đêm. Lưỡi tôi le dài ra khỏi miệng. Đuôi tôi thỉnh thoảng lại ngoe nguẩy. Điều duy nhất mà tôi phải dè chừng là làm sao đừng để Tom nhìn thấy rõ. Nói gì thì nói, tôi vẫn giống con Homer như đúc.

Về cơ bản, tôi là con Homer.

Tôi sấp đến bên rìa khu đất trũng. Xung quanh nó là những đụn cát lớn. Khoảng hai ba chục người đang quây quần nơi đó. Rủi thay, đôi mắt chó kèm nhèm khiến tôi khó lòng thấy rõ họ trong màn đêm.

Nhưng tôi nghe được họ. Tôi nghe họ rõ đến kinh khủng. Những âm thanh mà tai người khó nghe lọt thì với tôi lại ầm ầm như trống trận.

Và tôi cũng ngửi được nữa. Ngửi là một cái thú. Loài người chẳng biết gì nhiều về cái thú này đâu. Khi tôi nằm xoài ra mặc cho cái bản năng chó làm việc, thì mùi vị trở nên chẳng thua kém gì hình ảnh. Khác thì khác đấy, nhưng hiệu quả thì vẫn như nhau trong một số trường hợp.

Tôi nghe thấy giọng của Tom. Tôi ngửi thấy sự hòa trộn tinh vi của các vật thể nói lên rằng anh ấy không ở xa tôi lắm.

Có một gã đang canh gác, nhưng hẳn ta chỉ làm mỗi việc là nhìn tôi và nhìn đi nơi khác. Chẳng ai để ý tới một con chó hoang.

Tôi bắt đầu hiểu ra vì sao ông hoàng Andalite trao cho chúng tôi quyền năng biến hình. Có những thứ bạn chỉ làm được khi là thú mà không thể làm được khi là người.

Các thành viên có vẻ như đang chờ đợi ai đó. Tôi nghe giọng Tom nói: "Ông ấy sắp đến, cứ chờ đi. À, ổng đến kia rồi!"

Có những âm thanh rột roạt và những tiếng xì xầm. Tôi nghe có tiếng bước chân đi đến. Tôi nhích lại gần hơn, nhưng vẫn ở ngoài vùng sáng.

"Tất cả, im lặng. Chúng ta đang gặp rắc rối."

Giọng nói! Tôi biết giọng nói này! Đó là giọng nói ở khu công trường. Chính giọng nói này đã phát ra câu: "Nhớ giữ nguyên cái đầu. Đem nó lại cho tao để tao biết đứa nào."

Tôi nhích lại gần thêm chút nữa. Đôi mắt chó của tôi phải nheo lại mới trông thấy hẳn. Nhưng chỉ khi hẳn quay đầu lại, tôi mới thấy rõ. Vâng, tôi đã nhận ra hẳn. Đó là người tôi quen, người mà tôi gặp lại hàng ngày ở trường học.

Người đó không ai khác hơn là thầy hiệu phó Chapman.

Thầy hiệu phó của tôi là một kẻ Bị mượn xác!

"Điều một. Chúng ta vẫn chưa tìm ra đám nhóc ở khu công trường," Chapman gằn từng tiếng.

“Tôi muốn tìm ra chúng. Visser Ba muốn tìm ra chúng. Ở đây có ai tìm thấy dấu vết gì không?”

Một lúc lâu, không có ai trả lời. Nhưng rồi tôi nghe một giọng nói quen thuộc thứ hai.

“Có thể là bất cứ ai,” Tom nói. “Và cũng có thể là em trai tôi, Jake. Tôi biết thỉnh thoảng nó có đi qua khu công trường. Chính vì vậy mà đêm nay tôi đưa nó đến đây. Như vậy chúng ta có thể dụ nó vô nhóm... hoặc giết nó.

CHƯƠNG 15

“... dụ nó vô nhóm... hoặc giết nó!”

Tôi cảm thấy như vừa lãnh trọn một cú thoi sơn.

Tôi tự nhủ Tom chỉ là một kẻ Bị mượn xác. Một giống sên nhóp nhúa, ghê tởm từ một hành tinh khác đang nằm trong não anh và điều khiển anh. Khi Tom nói chuyện với tôi, thậm chí đó không còn là Tom. Đó là một tên Yeerk!

Anh của tôi là... người của chúng. Thầy Chapman... cũng là người của chúng.

Chúng đang ở khắp nơi, khắp chốn. Bọn tôi làm sao chơi lại chúng? Thậm chí làm sao dám thử chơi lại chúng? Nếu chúng đã có thể tách đoạt anh trai tôi khỏi tôi, tách đoạt Tom thì cách chi tôi chống lại nổi? Điều đó là điên rồ. Marco đã có lý.

Tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi đã hoàn hình thì nỗi tuyệt vọng sẽ hạ nốc ao ngay. Nhưng loài chó không biết thế nào là tuyệt vọng. Chính cái bộ óc giản dị, tươi vui và ham sống của Homer đã cứu tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi như buông xuôi, nhường bước cho cái tư duy chó làm việc. Tôi không muốn suy nghĩ nữa. Tôi không muốn làm người. Một lúc lâu, tôi đi vẩn vơ trên những đụn cát và hít ngửi những mùi vị.

Nhưng tôi vẫn biết tôi có nhiệm vụ phải làm. Một hồi sau, tôi từ bỏ niềm vui giản dị kiểu làm chó và tự ép mình trở lại với thực tế nghiệt ngã.

Tôi chờ nghe thêm ít điều nữa từ cuộc họp, nhưng tôi vẫn còn bối rối đến mức không thể nào theo dõi ngọn ngành những điều chúng nói. Trong đầu tôi chỉ lặp đi lặp lại một câu nói duy nhất: “Dụ nó vô nhóm... hoặc giết nó!”

Một điều nữa khiến tôi chú ý là việc Tom thảo luận với một thành viên khác - một kẻ Bị mượn xác - về lịch trình đi đến vùng Yeerk. Tom vừa ở đấy về và cảm thấy rất khỏe. Anh ấy nói sẽ trở lại đó vào tối thứ Hai.

Nhưng đó thật ra là con sên trong đầu anh ấy đang nói. Tên Yeerk đang kiểm soát Tom mới là kẻ cản trở về vùng Yeerk.

Chợt tôi nghe một giọng nói khác. Cassie!

Tôi vội vã lên ra sau đụn cát để lại gần giọng nói. Tôi nghe rõ mồn một giọng của Cassie và một giọng khác mà phải mất đến một phút tôi mới nhận ra.

Đó là gã cảnh sát. Chính gã cảnh sát ấy.

“Này, em kia, làm gì đấy?” gã cảnh sát hỏi.

“Dạ, em đi nhặt vỏ ốc,” Cassie đáp.

“Nơi này chỉ dành cho thành viên chính thức,” gã cảnh sát nghiêm giọng nói. “Họp kín, em hiểu chứ?”

“Dạ hiểu,” Cassie ngoan ngoãn đáp.

Tôi đến được nơi có thể trông rõ họ, mặc dù, như tôi đã nói, tầm nhìn của chó không có gì đáng tự hào: mọi thứ đều giống như trên một chiếc tivi cổ, màu sắc vừa xấu vừa nhòe hết cả ra.

Gã cảnh sát đang trợn mắt nhìn Cassie. Nhỏ này đang cố tỏ ra can đảm, nhưng tôi vẫn “ngửi thấy” rằng nó đang sợ chết khiếp.

“Tốt! Đi chỗ khác đi!” cuối cùng, gã cảnh sát nói. “Nhưng tôi sẽ để mắt đến em đấy. Trở về với mấy đứa kia đi!”

Cassie quay đầu, đi như chạy trở về. Tôi đuổi theo và bắt kịp nó. Chắc là nó hết hồn khi thấy có con chó từ đâu nhảy xổ ra, vì vậy nó nhảy nhồm lên.

“Ừa, ra là cậu!” nó nói.

<Tớ đây. Cậu mém chết đấy nhé! Cậu làm gì ở đó vậy?>

Cassie nhún vai. “Tớ chỉ muốn biết cậu có bị sao không.”

<Tớ còn an toàn hơn cả cậu nữa đấy,> tôi trách nó.

Hai đứa tôi trở về nơi mà Rachel, Marco và Tobias đang đứng đợi. Tôi thậm chí không muốn hoàn hình nữa. Bộ não chó của tôi sẽ giúp tôi dễ dàng quên đi cái điều khiến bộ não người của tôi rầu rĩ. Giá có ai đó quăng cây que vào sóng để tôi phóng ra nhặt lại. Nước sẽ làm tôi vui sướng. Việc săn đuổi sẽ làm tôi vui sướng.

Giờ đây tôi hiểu vì sao Tobias cứ nấn ná không chịu rời khỏi lối đi đều hâu. Hóa thú là một cách hay để thoát khỏi những phiền muộn trong cuộc đời.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Cassie và Rachel quay nhìn ra biển.

Hoàn hình xong, tôi tuyên bố: “Marco, cậu nói đúng. Tom đã bị mượn xác.”

Marco không có vẻ khoái vì nó đã đúng.

Tôi kể lại việc Tom nói với Chapman rằng anh đưa tôi đến cuộc họp để chiêu mộ tôi hoặc giết tôi.

“Chờ chút. Thầy Chapman cũng là người của chúng thật sao?” Rachel kinh ngạc.

“Cậu nói thầy Chapman của mình, thầy hiệu phó ấy à?”

“Tớ cho rằng ông ta còn là một dạng đầu lĩnh,” tôi nói. “Ông ta đã có mặt ở khu công trường đêm hôm ấy. Chính ông ta là người đã ra lệnh cho bọn Hork-Bajir giữ nguyên vẹn cái đầu của tớ.”

“Ra là bố già Chapman,” Marco nói.

“Tớ đề nghị cả bọn cuốn gói khỏi đây ngay,” Tobias nói.

“Không, chẳng cần đâu,” tôi nói. “Chapman có dặn Tom không được giết bất cứ ai tại cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chúng không muốn bị nghi ngờ. Lão còn nói rằng chúng không thể đi lòng vòng giết hết toàn bộ những đứa nhóc *có thể* hiện diện ở khu công trường. Chúng cần phải biết chắc mới ra tay.”

“Lịch sự nhỉ!” Rachel nhận xét.

“Chưa đâu. Chapman còn nói trong một thời gian nữa chúng phải tránh gây chú ý. Nếu có một đám trẻ bị giết thì mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ lung tung. Lão nói rằng chúng chỉ việc ngồi chờ vì bọn nhóc chúng mình chẳng thể nào giữ mồm giữ miệng được lâu. Đợi khi nào bọn mình đem khoe tùm lum về việc thấy người ngoài hành tinh thì bọn Mượn xác sẽ tìm đến thanh toán cả đám.”

“Nhưng bọn mình sẽ không bao giờ hé răng về những điều đã thấy,” Rachel nói.

“Cậu nói chí lý,” Marco tán thành. “Bọn mình sẽ im thin thít. Bọn mình sẽ quên tuốt tuốt. Và bọn mình sẽ trở lại với cuộc sống bình thường.”

“Để mặc Tom ở tình trạng hiện nay ấy à?” tôi giãy nảy. “Đừng hòng. Không bao giờ. Tom là anh tớ. Tớ sẽ cứu anh ấy.”

“Thế cậu định làm gì để cứu anh ấy?” Marco giở giọng châm chọc. “Xem nào. Cậu sẽ chống lại lão Chapman, bọn cớm, nguyên một đám Hork-Bajir lẫn Taxxon, và cuối cùng là gã quái quỷ Visser Ba. Vũ khí của cậu là biến thành chó để cắn vào gót chân chúng. Vụ này coi bộ giống trò chơi video hóc búa chưa từng thấy.”

Tôi cười. Nói đúng hơn là tôi nhe răng ra.

“Phải, nó là như vậy đó. Nhưng tớ lại là tay chơi video games loại siêu đấy.”

“Và cậu ấy sẽ không đơn độc,” Rachel nói. “Tớ sẽ tham gia.”

“Cả tớ nữa,” Tobias nhanh nhẩu.

“Và cả tớ,” Cassie lên tiếng.

“Ngầu ghê!” Marco nói. “Bỗng dưng xuất hiện Tứ vị anh hùng. Ê, nhưng đây là chuyện thực, hổng phải truyện tranh đâu nhe!”

Chợt có tiếng chân bước trên các đụn cát. Cuộc họp kín của các thành viên chính thức đã kết thúc.

“Mọi người, bình tĩnh.” Tôi nói. “Ta tạm thời... bỏ qua đi.”

Tôi nói vậy để xoa dịu Marco chứ quyết không bỏ cuộc.

Kéo Cassie ra xa một chút, tôi nói: “Cassie nghe nè, tớ cần biến hình thành một con nào đó để canh me lão Chapman mà lão không thấy được tớ. Ở trang trại của cậu có con gì được vậy hông?”

Cassie trầm ngâm một lúc. “Để tớ nghĩ coi. Nhà tớ có nhiều con chim bị thương... có một con sói bị què cẳng... có con mèo rừng chột mắt.”

Tôi chờ nó lên xong danh sách các con thú ở Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Thành linh, Cassie búng ngón tay đánh tách. “Tớ không rõ... Cậu nghĩ cậu có thể biến thành con vậy nhỏ cỡ nào?”

Tôi nhún vai. Tôi biết thế quái nào được.

“Tớ có ý này,” Cassie nói. “Đó là một con vật sống ở Dưỡng đường nhưng không phải là “bệnh nhân” mà giống như “dân ngụ cư”. Nó nhỏ thôi, nhưng biết leo lên tường và thoát rất nhanh khi nào cần chạy trốn. Và tớ nghĩ khả năng nghe và nhìn của nó không đến nỗi tệ.”

Thế là tối hôm đó tôi có mặt trong vựa lúa nhà Cassie, bò lồm cồm dưới những cái chuồng đầy chim ó mắc bệnh, chen vào giữa một cặp hoẵng hoẵng hốt, cố kiếm cho kỳ được một chú thằn lằn.

CHƯƠNG 16

Việc hóa thú được tiến hành vào sáng thứ Hai, trong học tử của tôi ở trường học. Tôi biến thành một con thằn lằn.

Chính xác là một con thằn lằn xanh thuộc họ kỳ đà... nếu bạn nào quan tâm.

Tôi đợi chuông báo hết tiết đầu, môn Anh văn. Khi mọi người rời khỏi hành lang, tôi chui ngay vào học tử, cố ra vẻ thản nhiên, phòng khi có ai bắt gặp.

Học tử ngắn hơn tôi cỡ năm phân nên tôi phải cúi lom khom. Và nó chật không sao cục cựa được. Ánh sáng đến duy nhất từ ba rãnh thông hơi nho nhỏ. Trong cái không gian chật hẹp và tăm tối đó, tôi nghe tim mình đập dồn dập. Tôi sợ.

Hóa chó là chuyện khác. Nó ngồ ngệ, nó kỳ kỳ, nhưng nó cũng vui vui. Chó là một con vật dễ thương. Nhưng còn thằn lằn?

“Mình phải tập,” tôi thì thầm. “Phải luyện như Cassie mới được.”

Tôi bắt đầu tập trung để biến hình. Tôi nhớ lại cách hai đứa tôi bắt thằn lằn hai đêm trước đây. Tôi dùng đèn rọi vào nó, còn Cassie chụp cái xô lên con vật để nó khỏi chạy thoát.

Tôi nổi cả gai ốc khi phải sờ vào con vật để lấy mẫu ADN của nó. Giờ thì tôi đang sắp sửa biến thành nó.

Ấn tượng đầu tiên của tôi là học tử đột nhiên nở rộng ra. Tôi không cần phải lom khom nữa. Hai vai tôi cũng khỏi phải so lại.

Tôi lấy một tay sờ mặt. Da tôi trở nên kém căng hơn và sờ vào thấy nhám nháp.

Sờ lên đầu, thấy tóc đã đi đâu hết.

Mọi thứ bắt đầu tăng tốc. Chiếc tủ cứ to ra, to ra mãi, trở nên lớn như vựa lúa, rồi lớn như sân vận động!

Tôi giống như đang rơi. Rơi từ nóc một tòa nhà chọc trời và mãi không sao chạm tới đất.

Tôi thấy mình đứng trên vật gì đó dinh dính, lớn như một mòm đá. Một mòm đá thì chui tọt thế nào được vào tủ tôi? Và rồi tôi nhận ra đó chỉ là miếng bã kẹo cao su! Một miếng bã kẹo cao su đã cũ, dính ở đáy tủ.

Những tấm màn khổng lồ, lớn như những cánh buồm tàu, đang rủ xuống quanh tôi. Đó là quần áo của tôi. Trong ánh sáng le lói, tôi thấy hai vật khổng lồ trông dị dạng ở hai bên. Đó là đôi giày Nike của tôi, mỗi chiếc to bằng cả ngôi nhà.

Và rồi bộ não thần lẩn bắt đầu hoạt động.

Sợ quá! Có bẫy! Chạy! Chạy! Chạyyyy!

Tôi nhảy bắn sang trái. Một bức tường! Tôi leo lên. Thấy chân mình bám vào đó.

Bẫy! Tôi nhảy ngược lại. Một mặt cứng khác. *Bẫy! Chạyyyyy!*

Tôi vật lộn để giữ bình tĩnh. Nhưng bộ não thần lẩn lại đang hoảng loạn. Tôi không biết mình đang ở đâu. Tôi muốn ra ngoài. RA NGOÀI!

Ra chỗ ánh sáng! Tôi ra lệnh cho cơ thể mới của mình. Chỗ các khe thông hơi. Đó chính là đường ra.

Nhưng cơ thể tôi lại sợ ánh sáng. Nó đang khiếp sợ. Tôi nhảy qua nhảy lại các bờ tường. Tôi không cách chi trấn áp được bản năng hoảng loạn của cơ thể thần lẩn.

Ra chỗ ánh sáng! Tôi quất lên trong đầu. Thành linh, tôi ở đó. Tôi thò cái đầu ra ngoài. Thân tôi cũng trườn theo. Cái lưỡi của tôi thè dài ra. Và tôi có cảm giác kỳ lạ, giống như đang ngủ. Nhưng cũng không hẳn vậy. Nó cứ tiếp tục thụt ra thụt vào. Tôi nhìn thấy nó vọt ra khỏi miệng và liếm láp không khí.

Trong ánh sáng chói lòa, tôi nhận ra mắt thần lẩn dờ dẹt. Tôi không thể nhận ra bất cứ vật gì tôi nhìn. Mọi thứ đều tản mát và méo mó. Dưới là trên và trên là dưới.

Màu sắc cũng thay đổi hoàn toàn.

Tôi cố suy nghĩ. Nào, Jake. Giờ mắt của mi ở hai bên đầu cơ mà! Chúng thấy những vật khác nhau. Quen với điều đó đi!

Tôi cố diễn giải các hình ảnh bằng cách tâm niệm thực tế đó. Nhưng chúng vẫn không sao sắp xếp lại được. Có lẽ tôi không làm được điều này. Một mắt nhìn xuống phía trái căn phòng. Mắt kia nhìn xuống phía phải. Tôi thì đang đứng lộn ngược. Bám vào cánh cửa tủ mà với tôi có vẻ như một mảng sân màu xám dài bất tận.

Và bộ não thần lẩn cứ lăm le chống lại tôi suốt. Bây giờ, khi tôi ở ngoài tủ, nó quyết liệt đòi tôi trở vào trong.

Văn phòng lão Chapman. Tôi tự nhắc nhở. Nhưng nó ở đâu?

Bên trái. Lối này.

Bất chợt, tôi cảm cổ chạy như điên. Chạy một mạch đến chân tường. Vèo! Tôi ở trên sàn. Vèo! Ở mép một tập giấy dày gấp hai lần tôi. Mặt đất cứ trơn trượt dưới chân tôi. Giống như tôi bị cột vào một hỏa tiễn điên cuồng, ngoài tầm kiểm soát.

Bộ não thần lẫn của tôi chợt “đánh hơi” thấy một con nhện. Là ở chỗ tôi không dám chắc mình đã nhìn thấy con nhện, nghe tiếng nó, ngửi thấy nó, thưởng thức nó bằng cái lưới thần lẫn nhấp nhá. Chỉ đơn giản là tôi thỉnh thoảng *biết* con nhện đang ở đó.

Tôi nhੌm phất dậy, chạy với tốc độ hàng triệu cây số giờ, trước cả khi tôi kịp nghĩ đến chuyện dừng. Bốn chân tôi là cỗ máy thần kỳ. Chúng di động nhanh kinh khủng.

Có lẽ con nhện không lớn lắm. Không lớn nếu bạn là con người. Nhưng dưới con mắt thần lẫn của tôi, nó lớn bằng cỡ một đứa trẻ, có nghĩa là rất lớn. Tôi thấy những con mắt kép. Tôi thấy từng cái khớp trên tám chân của nó. Tôi thấy những cái càng góm guốc đang khua lách cách.

Con nhện bỏ chạy. Tôi rượt theo nó. Tôi nhanh hơn nó.

Khôôônnnggg! Tôi hét lớn trong đầu. Nhưng quá muộn. Đầu tôi vọt lên trước nhanh như con rắn mồi. Tôi tấp mạnh. Con nhện chợt nằm trong miệng tôi.

Tôi cảm thấy nó vùng vẫy. Tôi cảm thấy những chiếc chân nhện đang chỗi đập để thoát khỏi miệng tôi.

Tôi muốn nhổ nó ra, nhưng không thể được. Cơn đói của con thần lẫn đã vượt qua tầm kiểm soát.

Tôi nuốt chửng con nhện, giống như người ta nuốt nguyên một miếng thịt nguội đóng hộp. Một miếng thịt nguội đang tiếp tục vùng vẫy trên đường trôi xuống bụng.

Không, không, không! Bộ não người của tôi thét lên kinh tởm. Nhưng đồng thời bộ não thần lẫn lại khoan khoái. Tôi cảm thấy con thần lẫn đang dịu xuống đôi chút.

Đủ rồi! Tôi tự nhủ. Phải thoát khỏi vụ biến hình này thôi!

Tôi muốn thoát khỏi cái cơ thể bé nhỏ và tởm lợm đó. Tôi chẳng màng ai sẽ trông thấy. Tôi phải hoàn hình thôi. Marco nói đúng. Thật là điên mới dính vô chuyện này. Điên cực kỳ!

Tôi chợt nghe mặt đất rung lên. Có tiếng ồn điếc tai như một người khổng lồ đang rảo bước.

Và đó quả là một người khổng lồ.

Một cái bóng đồ sộ làm tối mịt cả bầu trời. Hình như có kẻ định đè bẹp tôi bằng cách thả nguyên một tòa nhà lên đầu tôi.

Chiếc giày hạ xuống!

Tôi nhảy vọt sang trái.

Lại một chiếc giày nữa.

Đuôi của tôi! Chiếc giày đang đè lên đuôi tôi! Tôi dính chấu rồi!

CHƯƠNG 17

Trong cơn khiếp đảm, tôi cố vùng chạy nhưng cái đuôi tôi bị kẹt cứng ngắc. Ủa, tôi thoát rồi nè! Sao hay vậy cà...

Tôi chợt hiểu điều gì đã xảy ra. Cái đuôi tôi bị đứt rời. Ngoái lại nhìn, tôi thấy nó còn kẹt dưới chiếc giày khổng lồ. Nó vùng vẫy y như còn sống. Nó vịn vẹo như con sâu ở trên lưỡi câu.

Chiếc giày nhấc lên và tiếp tục bước. Tôi vọt lên bờ tường, nằm bất động.

Gã khổng lồ không thấy tôi. Hẳn không có ý dẫm bẹp tôi. Chỉ là tai nạn thôi mà.

Giờ cái đuôi của tôi... Không, cái đuôi của con thằn lằn...

Mặt đất rung chuyển khi gã khổng lồ bước tiếp.

Tôi hướng một bên mắt thằn lằn vào cái hình thù đó. Thật chẳng khác gì suy ra ảnh thật từ những chiếc gương cong tại các kỳ hội chợ. Mặc dù vậy, tôi vẫn biết chắc chắn đó là lão Chapman.

Tôi nhìn lão đi dọc hành lang. Bằng toàn bộ sức lực, tôi ra lệnh cho cái thân xác thằn lằn phải đi theo lão.

Tôi cố quên đi con nhện trong bao tử của tôi, quên cái sự thực là nó vẫn chưa chết hẳn, quên rằng một phần cơ thể tôi vẫn còn nằm dưới đất, tiếp tục co giật như còn sống. Tôi chỉ lo chạy thật nhanh theo sau lão Chapman.

Bởi lẽ Chapman có thể để lộ điều gì đó giúp tôi cứu anh Tom.

Tôi định theo Chapman vào văn phòng lão, núp dưới bàn của lão và nghe lén những cú điện thoại của lão. Tôi nghĩ, không sớm thì muộn, lão sẽ hở ra điều gì đó về địa điểm của vũng Yeerk.

Tôi và Cassie đã bàn chuyện này. Nó bảo tôi phải trốn trong phòng lão Chapman nhiều ngày, may ra mới biết được điều gì đó. Nhưng tôi chỉ được ở trong lốt thú vồn vện có hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa, tôi không thể bỏ nhiều tiết học, nếu không, sớm muộn gì tôi cũng sẽ gặp nhiều rắc rối.

Và điều tệ nhất khi bạn bị tóm về tội bỏ tiết học là bạn sẽ được gửi tới thầy hiệu phó Chapman.

Tôi hình dung cái cảnh tượng vui vẻ đó. Em xin lỗi vì đã bỏ giờ học, thưa thầy Chapman, nhưng khi đó em đang ở trong xác thằn lằn, mãi theo dõi thầy, vì em biết thầy là một kẻ bị mượn xác và thầy đang tham gia vào một âm mưu hắc ám của bọn người ngoài hành tinh nhằm thôn tính Trái Đất.

Tôi muốn phì cười, song con thần lẩn không biết cười. Vì vậy tôi chỉ lẳng lặng theo lão Chapman dọc hành lang.

Bất chợt, lão dừng lại. Đến văn phòng lão rồi sao?

Tôi căng mắt nhìn quanh. Hồng giống văn phòng chút nào. Con nhện vừa đập một cái đau nhói trong bao tử tôi.

Lão mở cửa. Cánh cửa lao thẳng vào tôi cùng một luồng gió mạnh. Nó sượt qua đầu tôi trong gang tấc khi tôi cúi xuống đất.

Tôi vắt óc để xác định địa điểm. Chờ chút! Đây là phòng lao công, Một mớ hồ lộn nhữnng chổi, xô, và chất tẩy rửa. Lão Chapman làm cái quái quỷ gì ở đây nhỉ?...

Lão ta bước vào phòng. Tôi bò vào theo, thận trọng tránh xa hai bức tường da cao vút, vốn là đôi giày của lão.

Tôi lại nghe một tiếng cách khá lớn: lão vừa khóa cửa lại sau khi vào.

Từ xa tí tấp trên mặt đất, tôi vẫn ít nhiều thấy lão đang loay xoay với chiếc vôi của bồn rửa. Hình như lão nắm lấy một trong những chiếc móc dùng để treo giẻ bẩn. Tôi dám cá là lão vịn nó vì tôi nghe có tiếng ken két.

Và rồi, trước sự sùng sốt của tôi, bức tường chợt mở ra.

Có một lối đi ở ngay chỗ bức tường cũ. Từ trong đó bốc ra mùi và âm thanh là lạ.

Chapman bước vào đó. Ngay lối vào những bậc cầu thang đi xuống một đường hầm thăm thẳm le lói ánh sáng màu huyết dụ.

Từ rất sâu, như thể hàng trăm cây số bên dưới, tôi nghe một âm thanh mờ nhạt.

Đó là một tiếng hét. Tiếng hét sợ hãi tuyệt vọng. Một giọng người đang rú trong bóng tối của cái chốn khủng khiếp ấy.

“Khôôônngg!!!”

Tôi hiểu ý nghĩa của tiếng hét đó. Tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Ai đó ở bên dưới - một con người - đang phải chịu đựng con sên xám Yeerk rúc vào trong não của mình. Đâu đó bên dưới, một con người đang trở thành kẻ nô lệ vô hồn của bọn Yeerk.

Chapman bước xuống cầu thang.

Cánh cửa khép lại sau lưng lão.

Tôi vừa phát hiện ra vũng Yeerk.

Nó nằm ở ngay phía dưới trường học của tôi.

”Những tiếng hét”, tôi thuật lại. “Những tiếng người đang hét. Chúng văng vẳng từ rất xa, nhưng đích thị là từ đó.”

Cả bọn sợ hãi nhìn tôi, chỉ trừ Marco ngoảnh mặt đi chỗ khác. Năm đứa tôi tập hợp liền trong buổi chiều hôm đó, ngay sau khi tan trường. Bọn tôi cùng ra phố vì cho rằng đó là cách tốt nhất để tránh bị nghi ngờ. Có gì là bất thường khi mấy đứa nhóc đi lang thang ngoài phố.

Lúc này bọn tôi đang ngồi quanh chiếc bàn ở quán nước, nhắm nháp món khoai chiên. Từ hồi ăn con nhện, tôi chỉ muốn xực đồ chay liên tục để quên đi.

“Lúc đó cậu là con thần lẩn,” Marco bắt bẻ. “Ai biết cậu nghe gì?”

“Tớ biết,” tôi khẳng định.

“Nghĩ đến hoàn cảnh của những người dưới đó, tớ chịu hết nổi,” Cassie nói. “Nghe mà phát bệnh.”

“Bọn mình phải làm cái gì đó chứ,” Rachel góp ý.

“Đúng đấy, mình chạy xuống đó ngay đi,” Marco châm chọc. “Rồi đến phiên bọn mình tha hồ la hét.”

Nghe nó nói mà món khoai chiên hết cả ngon.

“Marco, cậu không thể bơ mọi chuyện như vậy mãi,” Rachel nghiêm giọng.

“Tại sao chứ? Tớ chỉ tâm niệm một điều, đó là: tớ không muốn chết.”

“Chỉ thế thôi hả?” Rachel hỏi gặng. “Chỉ những gì tốt nhất cho Marco, đúng vậy không?”

“Tớ không nghĩ rằng Marco ích kỷ,” Cassie can thiệp. “Ngược lại nữa là khác. Cậu ấy biết lo cho ba, lo những gì ba cậu ấy phải hứng chịu nếu như cậu ấy...”

“Đâu phải chỉ có cậu ấy biết lo. Bộ tớ không có gia đình sao? Tất cả các cậu cũng thế kia mà!?” Rachel công phẫn.

“Tớ thì không,” Tobias nhỏ nhẹ nói. Nó nhoẻn một nụ cười buồn như mếu. “Thật đấy. Chẳng ai đoán hoài đến tớ.”

“Sao lại chẳng ai? Có tớ đây nè.” Rachel nói.

Tôi ngạc nhiên về nhỏ này. Rachel đa cảm quá chừng.

“Nghe nè,” tôi nói. “Mình sẽ không yêu cầu cậu nào theo mình. Nhưng mình không còn sự lựa chọn nào khác. Hôm nay mình nghe tiếng hét ấy. Và mình biết tối nay anh Tom sẽ xuống đó. Ảnh là anh mình. Mình phải cứu ảnh.” Tôi giang hai tay, thống thiết. “Vì Tom mình sẽ làm việc đó.”

“Tớ theo cậu,” Tobias hưởng ứng. “Vì ông hoàng Andalite.”

“Không còn ai khác có thể ngăn bọn Yeerk,” Rachel nói. “Chỉ nghĩ tới là tớ đã muốn chết, nhưng tớ sẽ đi cùng các cậu.”

Marco có vẻ quē. Ném sang tôi một cái nhìn trách móc, nó lắc đầu quày quay. “Tệ thật,” nó nói. “Quá sức tệ. Nếu không phải là vì Tom thì tớ xin kiếu từ lâu.”

“Nào, Marco, có ai ép cậu đâu,” tôi phân trần.

“Thôi im đi!” nó vặc lại. “Cậu là bạn thân nhất của tớ. Không lẽ tớ để cậu đơn thân độc mã đối phó chuyện đó. Tớ theo cậu. Theo cậu để cứu anh Tom. Chỉ thế thôi. Chấm hết.”

Chỉ còn Cassie là chưa nói gì. Nó đang mơ màng nhìn đầu đó trên đầu những người qua lại. “Các cậu biết không, ngày xưa... Tớ muốn nói là thuở xa xưa, xưa thiệt là xưa... Người Châu Phi, Châu Âu nguyên thủy, người Mỹ bản địa... tin là mỗi con thú đều có hồn. Họ cho là có thể cầu hồn chúng để tự bảo vệ trước cái ác.

Họ cầu hồn cáo để xin sự tinh ranh, cầu hồn ó để xin cặp mắt sáng, cầu hồn sư tử để xin sức mạnh. Tớ nghĩ những gì bọn mình đang làm chẳng qua là một dạng “trở về cội nguồn”, mặc dù là phải nhờ công nghệ Andalite mình mới làm được. Chúng mình vẫn là những con người nhỏ bé, sợ sệt, muốn *mượn* sự tinh khôn của loài cáo, cặp mắt của điều hâu... hay đại bàng.” Nó ngừng lại, mỉm cười với Tobias. “Giống như tổ tiên hàng ngàn năm trước, bọn mình đang huy động loài thú để bảo vệ mình trước cái ác.”

“Sức mạnh của loài thú liệu có đủ không?” tôi thắc mắc.

“Tớ không biết,” Cassie trịnh trọng thú nhận. “Nhưng lần này như thế tất cả các lực lượng nền của hành tinh Trái Đất đang được huy động vào một cuộc chiến.”

Marco đảo tròn mắt, làm trò. “Kể chuyện nghe hay lắm, Cassie. Nhưng bọn mình chỉ là năm đứa nhóc. Nổi dậy chống bọn Yeerk ấy à? Nếu đó là trận bóng đá, các cậu cá ai thắng? Mình tiêu là cái chắc.”

“Đừng có nói trước,” Cassie nói. “Bọn mình đang chiến đấu vì Đất Mẹ. Đất Mẹ chắc cũng có bửu bối gì giúp mình chứ.”

“Ô, tốt quá!” Marco bông phèng. “Mình chạy lại xin bà mấy viên vitamin rồi ra búng vài cái cây bự đi.”

Cả bọn cười rũ rượi, cả Cassie cũng vậy.

“Cassie có cái đúng,” Rachel nghiêm trọng nói. “Vũ khí duy nhất của bọn mình là phép biến hình. Đến nay, bọn mình đã biến thành mèo, chim, chó, ngựa và thần lằn. Tớ nghĩ mình phải “tăng cường vũ khí”. Bọn mình cần đến khu Lâm Viên để lấy thêm nhiều mẫu ADN của những con thú khó chơi.”

Tôi gật đầu. “Phải đó. Tớ cũng nghĩ đội quân điều hâu, ngựa, thần lằn chẳng xi-nê gì với bọn Yeerk. Rachel nói đúng. Bọn mình phải đến khu Lâm Viên. Cả bọn cần có sự trợ giúp từ những đứa con dữ dằn nhất của Đất Mẹ.” Tôi quay sang Cassie. “Cậu đưa cả bọn đến đó được không?”

“Tớ vào thì vô tư,” nó nói. “Nhưng các cậu phải mua vé. Tuy vậy, tớ có thể dùng phiếu giảm giá dành cho nhân viên của mẹ tớ, nên các cậu chỉ mất ít tiền thôi.”

“Ồ, tớ dám cá là bọn mình có thể thuyết phục họ cho vào miễn phí,” Marco nói. “Chỉ cần nói với họ rằng bọn mình là những Animorphs.”

“Nói họ sao cơ?” Rachel hỏi lại.

“Nói bọn mình là những kẻ đại ngốc đang định tự sát,” Marco ghẹo.

“Animorphs-Người hóa thú.” Tôi nhắc lại. Nghe xuôi tai à nhe!

CHƯƠNG 19

Từ khu thị tứ, năm đứa tôi nhảy xe buýt đến thẳng khu Lâm Viên, ở đầu bên kia thành phố. Dọc đường, tôi tranh thủ xem lại bài vở. Ngày hôm đó tôi bỏ nhiều tiết học nên phải mượn tập mấy đứa kia. Rachel ghi chép không chê vào đâu. Tập vở của Tobias thì tệ hại, với đủ thứ hình vẽ li ti ở bên lề. Tôi phải mất một hồi mới nhìn ra nó vẽ cái của nợ gì. Thì ra đó là những tòa nhà, xe cộ, người ngợm... nhìn từ trên trời.

“Chắc tớ không cần vô đây,” Tobias nói trong lúc bọn tôi môi móc từng đồng xu dành dụm để lấy tiền mua vé. “Tớ làm điều hâu là đủ lắm rồi. Tớ không thích làm con gì khác.”

“Cậu nói sai rồi,” Rachel nói. “Vũ khí thực sự và duy nhất của bọn mình là quyền năng biến hình. Bọn mình phải tận dụng nó tối đa.”

“Các cậu chắc còn nhớ con quái vật mà tên Visser Ba biến hình để ăn thịt ông hoàng Andalite. Liệu có con thú nào ở đây cự được nó không ta?” tôi hỏi. Xem chừng ở cái sở thú này và chẳng nơi đâu có con gì “chơi” lại nổi còn quái thú ấy.

Marco nháy mắt. “Con rận! Chẳng ai giết được rận. Bọn mình sẽ cắn con quái thú ấy cho nó chết tươi luôn.”

Tôi phì cười. “Cậu trở nên lạc quan tếu hời nào vậy?”

“Không hề, tại tớ sợ quá nên hổng còn là tớ nữa,” Marco nói. “Tớ chưa từng làm cái vụ biến hình. Các cậu đều đã kinh qua. Tớ thậm chí còn không phải là một Animorphs chánh hiệu nữa. Tớ vẫn là một người bình thường.”

“Tớ vẫn cảm thấy mình bình thường cơ mà,” Cassie giã nảy. Nó có vẻ hơi phiền.

“Cassie, cậu biến được thành ngựa,” Marco nói. “Đâu có đứa nhóc nào làm được chuyện đó. Jake thì khác. Nó biến thành con thằn lằn. Nhưng xưa nay bản chất nó vẫn là loài bò sát.”

Tôi tính đấm Marco một cái, nhưng thẳng ôn né được dễ dàng. Có thẳng Marco này cũng đỡ buồn, mặc dù nó chằm chọc tùm lum.

Phải đi mất nửa giờ mới tới được cổng chính khu Lâm Viên. Tôi leo khỏi xe buýt và thấy thật hồi hộp. Những lần trước tới đây đâu có vậy. Ngày thường, khu Lâm Viên đích thị là nơi tôi khoái đi. Nhưng ngày thường tôi đâu có tới đây để tiếp xúc với mấy con thú dữ.

Phần chính của Lâm Viên là khu Trò chơi. Ở đó có đủ các trò chơi thông thường, như Tàu ma (trò tử của tôi), đu quay, trượt nước. Và Lâm Viên còn có một khu động vật, giống như sở thú, nhưng hấp dẫn hơn. Ở đó có biểu diễn cá heo, và có nguyên một khu rộng lớn, nơi bạn có thể đến gần một số con thú không nguy hiểm. Và cái khu cư trú của các chủ khỉ ở đây thì hết một thành phố khỉ. Nếu tôi là loài vật bị đưa vô sở thú thì đó chính là nơi tôi khoái ở nhất.

Cassie dẫn cả bọn đến khu trại chính. Ở đó có đủ loại thú hoang, trừ những con thú thực sự lớn vốn đòi hỏi nhiều không gian. Những con này nằm ở ngoài hay xa, thường là trong những khu cỏ cây riêng biệt, trông như cả một công viên. Các công viên như thế được bao bọc bởi các bờ tường, các con hào và hàng rào.

Khu trại chính, theo tôi nghĩ, được cấu tạo giống như một khu rừng mưa. Đó là nơi người ta giữ những con thú cần độ ẩm quanh năm. Có một lối đi lòng vòng dưới tán của những cây nhiệt đới cao ngất ngưởng. Đây đó có những bụi cây ngăn cách các khu thú vật.

Một số khu thú trông nhỏ xíu, một số khác trông to đùng, như khu vực rái cá. Ở đó có hẳn một cái thác và một tấm trượt nước để bọn rái cá chơi đùa.

Khi bọn tôi đến gần khu rái cá thì Cassie dừng lại. “Bây giờ hãy đứng lại đây và chờ làm gì có vẻ đáng ngờ,” nó nói. “Tớ sẽ đưa các cậu vào trong.”

“Vào đâu?” Marco hỏi.

“Thế này nhé, phía các khu thú này có những lối đi. Người ta dùng các lối đó khi cho thú ăn, cấp dưỡng và làm nhiều chuyện khác. Xin lỗi nha, tớ nói cấp dưỡng tức là cấp thuốc men.” Nó chỉ tay vào một lối đi kín. “Tóm lại là bọn mình có thể chui qua đó.”

Từ ngoài vào trong là cả một sự chênh lệch. Phút trước, bọn tôi còn ở giữa khu rừng mưa nhân tạo, phút sau, cả bọn đã đứng tại một nơi in hệt hành lang trường học. Có điều là mùi vị ở đây tệ hại hơn nhiều, nghe vừa âm ỉm, vừa mốc meo, vừa thum thum, y chang khu vực treo áo khoác của đám học sinh nam.

“Nghe đây, nếu có nhân viên nào chặn bọn mình lại, các cậu nhớ nói vô đây để gặp mẹ tớ,” Cassie dặn dò. “Dĩ nhiên, giấc này buổi chiều là quá trễ, mẹ tớ không có trong đó đâu. Tớ hy vọng vậy. Vì mẹ mà biết tớ lôi bạn bè vô đây thì... Tớ sẽ chẳng cứu được thế giới khỏi bọn Yeerk nếu bị phạt giam trong nhà. Cầu cho chẳng có ai ở đây.”

Cả bọn rón rén men theo hành lang như những kẻ gian. Mút đầu kia, có những lối đi dẫn đến những khu thú khác nhau. Xui quá! Cửa vào các khu thú đều chỉ thấy ghi số. Xem chừng bọn tôi chỉ còn biết dựa vào Cassie để mò đường. Sau một số cánh cửa có những con thú mà bọn tôi thậm chí không thèm để mắt.

“Các cậu thấy khỉ đột thế nào?” Cassie lên tiếng. Nó vừa dừng lại trước một trong các cửa đánh số. “Đây là chuồng của Big Jim. Nó vừa từ một vườn thú khác đến nên tạm thời được cách ly. Nó hiền khô hà.”

Mất một lúc lâu tôi mới hiểu Cassie định nói gì. “Ồ, cậu muốn hỏi có đũa nào trong bọn muốn thu nạp ADN của khỉ đột không ấy à?”

“Chớ cậu tưởng bọn mình ở đây làm gì?” Rachel chỉnh. Nó liếc Marco. “Cậu nghĩ sao Marco? Chẳng phải cậu đã luôn muốn làm một tay đô con, lông lá đó sao?”

Marco rõ ràng là chẳng khoái ý tưởng này. Nhưng tôi biết cách để khích nó.

“Tớ nghĩ Marco lần đầu tiên biến hình thì nên thử con gì dễ dễ,” tôi nói. “Đại loại như một con gấu túi xinh xinh chẳng hạn.”

Vô tròng!

“Gấu túi hả?” Marco ném sang tôi một cái nhìn tức tối. “Mở cái cửa này ra cho tớ, Cassie.” Nó lưỡng lự đôi chút. “Cậu nói nó hiền lắm, đúng không?”

“Khỉ đột là loài cực kỳ hiền,” Cassie nói. Đoạn nó hạ giọng. “Trừ khi cậu chọc giận nó.”

Cassie mở ba lô, moi ra một trái táo rồi chìa cho Marco. “Cầm lấy. Cậu chỉ việc mở cửa. Theo cách bố trí ở đây, không khách tham quan nào thấy được cậu đâu, trừ khi cậu bước vào giữa lồng. Mà cậu cũng không thể bước vào, nó cũng không thể chui ra, vì giữa cậu và nó còn có thêm một hàng rào ngăn nữa. Do đó, bọn mình chỉ cần mở cửa và hy vọng là Big Jim đang đói bụng.”

Sau cánh cửa là một lớp song sắt có trống cửa sổ để người nuôi thú quăng thức ăn vào chuồng. Toàn bộ khung cửa được che bởi một tảng đá giả nên từ ngoài nhìn vào thì chẳng thấy gì. Nhưng Big Jim thì nhận ra bọn tôi ngay tắp lự. Nó nặng nề leo xuống từ chỗ nó đánh đu trên tảng đá và cởi mở nhìn bọn tôi qua chấn song.

Big Jim đúng là bự. Các ngón tay nó xém xém cổ tay tôi. Nhưng Big Jim có vẻ không bận tâm lắm về sự hiện diện của năm đứa tôi. Nó chỉ quan tâm đến trái táo của Marco mà thôi. Nó lơ đãng nhìn Marco và khịt khịt cái mũi như muốn nói thẳng này chả có gì ấn tượng. Và rồi nó chìa bàn tay ra.

“Đưa táo cho nó đi,” Cassie chỉ đạo. “Nó muốn ăn táo kìa.”

“Mày đóng phim *King Kong chống Godzilla* chắc là hết ý,” Marco nói với con khi đột. Nó thò cánh tay qua song sắt và chìa quả táo ra. Còn khi đột dờ quả táo một cách lịch sự đến không ngờ rồi bắt đầu đưa lên mắt quan sát.

“Nhắm tay nó đi,” tôi nói.

“À, quên,” Marco cười.

“Khi cậu lấy mẫu ADN, con khỉ sẽ rơi vào trạng thái như mất hồn,” tôi nói. “Tới đi, nhắm tay nó và ráng tập trung.”

Marco đánh liều nhắm lấy cổ tay con khỉ đột. “Khỉ ngoan, khỉ ngoan.” Con khỉ đột để mặc cho nó nhắm. Big Jim bận tâm đến trái táo hơn là chú ý đến bất cứ đứa nào trong bọn tôi.

“Tập trung đi,” Rachel thúc.

Marco nhắm mắt lại. Con khỉ cũng nhắm mắt lại.

“Tuyệt quá,” Tobias nhận xét. “Con khỉ đột này mà nổi cơn thì cỡ thằng Marco nó xé banh như một con búp bê giấy. Coi hai tay nó kìa.”

Marco hé một mắt ra. “Tobias hả? Nói cho cậu biết, tớ mà sợ thì không tập trung được đâu. Làm ơn đừng lải nhải về cái tay của nó được không?”

Bất chợt, tôi nghe có tiếng ro ro. Tôi phóng mắt tới lui trên hành lang. Đó là một chiếc xe điện, kiểu xe dùng trên sân golf. Nó đang tiến về phía bọn tôi.

“Làm bộ tự nhiên đi,” Cassie thì thầm. Marco tọt ra khỏi chuồng và Cassie đóng sập cửa trước mũi con Big Jim. “Không phải nhân viên an ninh thì ổn thôi.”

Chiếc xe đến gần bọn tôi. Người lái xe là một chú mặc áo khoác bảo hộ dính đầy vết bẩn bên ngoài chiếc quần bò. Ở sau xe có hai chiếc xô nhựa màu trắng to dùng, chứa đầy cái của quý gì nâu nâu bốc mùi nghe kinh dị.

“Cassie hả cháu? Phải con gái bác sĩ đó không? Cháu khỏe chứ?”

“Dạ khỏe,” Cassie đáp. Nó vẩy tay ra bộ lơ đãng. Người đàn ông đi qua.

“Thoát nạn,” Rachel thở phào. “Chú ấy coi bộ chẳng bận tâm coi bọn mình ở đây làm trò gì.”

“Tốt, giờ đi đâu nữa?” Cassie hỏi. Bọn tôi đang đứng ở một ngã tư, bốn phía đều có những dãy hành lang sơn trắng. Một chiếc xe điện cũng đậu ở đó.

“Mình đang ở gần cái gì?” tôi hỏi lại.

Cassie ngẫm nghĩ. “Ờ, lối này dẫn ra các khu thú xa. Lối kia dẫn đến khu văn phòng và khu chứa đồ. Hai lối này đi vòng quanh khu trại chính. Mình đang ở gần... để coi... ơ, dơi và rắn ở lối này. Báo và cá heo lối đó.”

Rachel dợm bước về hành lang phía phải. “Cá heo. Tớ thích cá heo.”

“Chờ đã,” Cassie rượt theo nó. “Nhưng mình biến thành cá heo thì có lợi gì?”

“Tớ nghĩ mình phải đến khu thú lớn,” Marco góp ý. “Làm việc nghiêm túc đi. Mình cần có vũ khí hạng nặng. Nào, đi!”

“Đợi đã!” Tôi buột miệng nói khi thấy Marco tuôn đi. Tôi đuổi kịp và tóm lấy nó trước khi thẳng ôn đi quá xa.

Đúng lúc đó, một giọng nói cất lên: “Này! Này! Mấy đứa kia! Chúng mày làm gì ở đây hả?”

Tôi thấy một người đàn ông mặc đồng phục nâu.

“An ninh!” Cassie thốt lên. “Tía ơi, họ sẽ lôi đầu bọn mình về văn phòng. Họ sẽ gọi mẹ tớ. Tớ hồng muốn ngồi giải thích với mẹ.”

“Chạy tản ra đi!” Tôi xõ giọng chỉ huy. “Giống như ở khu công trường đó: một người thì không thể tóm hết cả bọn.”

“Mấy đứa nhóc kia, đứng lại!”

“Tía ơi, tía ơi,” Cassie lén quỳnh. Đùng một phát, nó vọt thẳng về một hướng hành lang. Rachel và Tobias bám sát đuôi.

Marco đã chạy được chừng chục mét ở hành lang bên kia, dẫn đến khu thú lớn. Tôi cố bắt kịp nó.

Người bảo vệ đã ra đến ngã tư. Tôi thấy ông lao theo Tobias và bọn con gái. Nhưng rồi ông ngó sang tôi và Marco. Chắc tôi và nó trông có vẻ khả nghi hơn, nên ông chọn hai đứa tôi để rượt.

“Đứng lại! Mấy nhóc kia, đứng lại coi!”

“Bọn mình lấy cái xe điện kia đi!”

“Chôm xe điện ấy à?”

“Mình mà không lấy là ông lấy đó!”

“Tới luôn!”

Hai đứa phóng lên xe điện. Marco trườn tới trước tay lái. Nó vặn khóa sang vị trí “mở” rồi quay lại hỏi tôi: “Chắc giống lái xe trò chơi hả?”

“Miễn là đừng có đụng lung tung.”

Nó nhấn chân lên bàn đạp. Động cơ điện phát tiếng kêu ro ro và chiếc xe vọt đi, lao thẳng vào bức tường.

“Ê! Lái đằng hoàng coi!”

Hai đứa lùi xe lại rồi vọt lên tiếp, bắt đầu xả tốc độ. Dư sức cắt đuôi bác bảo vệ. Nhưng khi tôi ngoắt lui, thấy bác vẫn lạch bạch đuổi theo.

“Ông dám bị đứng tim lắm,” tôi nói.

“Lối nào?”

“Cái gì”

“Đi lối nào?”

Tôi quay lại, nhìn phía trước. Bọn tôi vừa đến một góc hình chữ “T”. “Bên phải!” tôi hét to.

Theo bản năng, thẳng Marco quẹo trái. Tôi suýt nữa văng ra ngoài.

Hầu như ngay lập tức, hai đứa đụng một góc khác. Lần này Marco chọn bên phải.

Và tôi té cái ụch khỏi xe điện.

Lăn quay một vòng trên sàn nhựa, tôi đứng dậy rượt theo chiếc xe điện.

“Cậu làm trò gì thế?” Marco hỏi khi thấy tôi. “Còn lo chơi nữa hả?”

Tôi chỉ lườm nó một cái rồi leo lên xe.

“Qua phà rồi,” Marco nói. “Có sao hông?”

“Không sao, cảm ơn,” tôi nói. “Chỉ bầm dập một chút, nứt vài cái xương. Không có gì nghiêm trọng.”

“Cậu nghĩ bọn mình đang ở đâu?”

“Tớ nghĩ mình đang ở trong một đường hầm dài chưa từng thấy,” tôi đáp. Mà thiệt, giờ thì càng lúc nó càng giống đường hầm. Vẫn sàn nhựa, tường trắng, nhưng các bóng đèn thưa hơn, gây cảm giác đang ở trong đường hầm.

“Hổng biết mấy đứa kia có bị tóm không,” Marco nói. “Giờ thì cậu thấy choảng nhau với bọn Yeerk là khủng cỡ nào chưa? Nghĩ lại coi: mới hạ được một nhân viên an ninh sở thú mà đã te tua.”

“Bọn mình đâu hạ được ai,” tôi rầu rĩ nói. “Coi kìa!”

Ở phía trước có hai ông mặc đồng phục màu nâu.

“Có thể họ chưa biết bọn mình là ai,” Marco gợi ý. “Có khi họ nghĩ bọn mình là nhân viên bình thường.”

“Có thể. Nhưng nếu họ nhìn kỹ thì hổng phải vậy.” Tôi nói. “Có lối rẽ kia, queo vô đi!”

Hai đứa tôi queo vô. Đúng lúc đó, bảo vệ bắt đầu la toáng lên. Hành lang thu hẹp dần. Hẹp đến mức khó lọt chiếc xe điện.

“Bỏ xe đi!”

Tôi nhảy ra ngoài. Marco nhảy theo tôi. Hai đứa nghe mồn một tiếng chân chạy rầm rập ngoài đường hầm chính. Máy người này coi bộ khỏe hơn ông già bảo vệ ban nãy. Họ chạy ra chạy.

Hành lang đột ngột chấm dứt. Có hai cánh cửa, một ở bên trái, một xa hơn tí chút ở bên phải. Chúng được ghi số là P-201 và P-203. Chẳng nói lên cái gì cả.

“Chọn đại một cái đi,” Marco nói.

Tôi hít một hơi dài. “Cửa số một.” Tôi mở cửa P-201. Một luồng gió mát tạt vào mặt tôi. Mặt trời làm tôi chói mắt. Tôi nheo mắt lại, cố làm quen với ánh sáng.

Con tê giác cũng đang nheo mắt lại.

“Áááá!” Tôi hét lên.

“Áááá!” Marco hét theo tôi.

Hai đứa nhảy lui lại, đóng cửa cái rầm.

“Sai cửa rồi!” Marco nói.

“Sai trầm trọng!” tôi xác nhận.

“Ê, mấy nhóc kia, đứng lại ngay!”

Mấy người bảo vệ đã ở đầu hành lang.

“Thử cửa thứ hai thôi!” tôi nói.

“Tới luôn!”

Chúng tôi mở cửa chạy tuôn vào.

Quanh hai đứa tôi toàn là cây. Cây và cỏ. Tụi tôi đang ở dưới bóng râm. Ánh mặt trời lọt qua các kẽ lá. Ở phía trước, những bụi cây nhường chỗ cho một bãi cỏ rộng.

“Mình đang ở đâu vậy kà?” Marco hỏi.

“Tớ biết đâu đấy!”

Hai đứa tôi vượt qua mấy bụi cây, mắt đảo dác nhìn mọi hướng. Chẳng có con thú nào. Chỉ có vài con chim đậu trên cây.

“Ê! Có người” Marco nói. Nó thụp xuống nấp sau một bụi cây rồi đưa tay chỉ.

Có những người đang đứng thành hàng sau một lan can. Họ đứng phía trên. Hai đứa tôi ở tuốt phía dưới. Tôi vạch bụi cây để nhìn cho rõ. Mọi người đang dựa vào lan can trên đỉnh một bức tường bê tông cao. Họ không thấy bọn tôi vì các bụi cây che khuất. Nhưng rõ ràng là họ đang chăm chú nhìn *cái gì đó*.

“Chắc chắn là bọn mình đang ở trong một khu thú,” tôi nói. “Kia là những người đang xem... con gì đó đang ở trong này cùng bọn mình. Cầu cho đừng phải là con tê giác ban nãy. Nó bị phát khiếp!”

“Làm sao ra khỏi đây ta?”

“Tớ biết đâu. Quan trọng là phải tránh xa cánh cửa. Chắc chỉ vài giây nữa là mấy ông bảo vệ sẽ rượt tới.” Nhưng, các bạn biết không, trong thâm tâm, tôi đang nghĩ: hừm, tại sao hổng thấy ai rượt mình vậy cả?

Tôi và Marco trườn qua các bụi cây đến gốc một thân cây lớn. Hai đứa đi đến một góc tường khuất khỏi đám người bên trên.

“Cái tường quỷ này cao gì đâu mà cao,” Marco nhận xét. “Dám cao đến mười mét chứ chẳng chơi. Tệ thật! Nó cao vậy chắc là có lý do. Có con gì trong này mà họ hổng muốn để sống vậy kìa?”

Tôi quan sát bức tường. Có một thang sắt gắn vào tường cách bọn tôi chừng 50 mét. “Tớ nghĩ đó là lối duy nhất để chui ra.”

“Tớ hỏi nè,” Marco nói. “Tại sao bảo vệ không rượt tụi mình nữa? Ý tớ là nếu đây là khu vực hươu hay linh dương thì họ đã xộc vào ngay chứ đâu có tha, phải vậy hông?”

“Để nghĩ coi, đừng có hoảng,” tôi nói. “Tớ đang cố quên cái vụ tại sao bảo vệ không vô đây.” Tôi lúi vào bóng râm các bụi cây. “Vội lại, biết đâu ở đây chả có cái gì hết!”

Tôi đặt mông toan ngồi xuống. Mông tôi chạm phải một vật gì âm ỉm.

Ngay lúc đó, tôi có một linh cảm khủng khiếp. Tôi ngó lên và thấy thằng Marco. Bình thường, Marco có khuôn mặt sạm nắng. Nhưng bây giờ thì mặt nó trắng bệch. Và đôi mắt nó thì đang trợn trừng.

“Marco,” tôi cố lấy giọng nhỏ nhẹ, chậm rãi. “Có gì sau lưng tớ hả?”

Nó gật đầu.

“Cái gì vậy, Marco?”

“Ừm... Jake? Coopp!”

Nói chính xác, đó là một con cạp đực Xibêri dài cỡ ba mét, nặng chừng ba trăm năm chục kí, tốc độ tên lửa và sức mạnh siêu phàm.

Các bạn có nhớ mấy bộ phim Tarzan cũ thỉnh thoảng chiếu trên TV, trong đó có người hùng Tarzan vật lộn với con cạp không? Các bạn thấy con cạp bị oánh te tua chứ gì? Thế thì tôi nói cho mà nghe. Các bạn có biết cơ may sống sót sau khi choảng nhau với cạp là bao nhiêu không? Nó cũng cỡ cơ may sống sót sau khi nhảy từ tòa nhà chọc trời State Empire xuống đất vậy?

“Tớ có ý này,” Marco run rẩy nói. “Hay là mình chuồn đi.”

“Đừng có chạy,” tôi thì thào. “Làm vậy chỉ tổ đánh động nó.”

“Tớ nghĩ nó đã *tia* bọn mình,” Marco nói. “Nó biết mình ở đây rồi, Jake à. Tớ nghĩ nó đang chiếu tướng bọn mình! Coi mấy cái răng của nó kìa!”

“Đừng có hoảng! Tớ có ý này. Dùng phép biến hình. Nếu tớ thu được ADN của nó, tớ sẽ đưa nó vào trạng thái mất hồn.”

“Thu hả? Thu cái gì? Chẳng được gì đâu. Nó thu mạng cậu thì có. Nó sẽ thu cái mộng cậu làm món khai vị! Chén thịt nhằn xương.”

Tôi khó nhọc nuốt nước miếng. Tôi tính sờ con cạp nhưng tay tôi cứ run lật bật. Tôi hít hai ba hơi thật sâu. Nghe nói làm vậy sẽ giúp bình tĩnh lại. Chắc là nó có tác dụng... nếu bạn không hầu như đặt cái mộng lên lưng con cạp. Còn ngược lại thì tuyệt đối chẳng có cách chi giúp bạn bình tĩnh.”

“Cạp ngoan ơ, cạp ngoan,” tôi thì thầm.

Con cạp giương mắt nhìn tôi. Nó có cái nhìn lười nhác kiểu “mặc xác mày”. Cái nhìn tự tin tuyệt hảo. Giống như nó thấy tôi tểu tểu. Hay như nó đang khoái trá thấy tôi run như cây sậy.

“Đừng thịt tao nhe mày,” tôi nói.

“Cũng đừng cho kẻ này lên thớt,” Marco bổ sung.

Tôi đưa bàn tay run rẩy về phía con cạp. Cặp mắt nó dôi theo bàn tay tôi. Tôi sờ lên sườn nó. Cái sườn cạp cứ phình lên xẹp xuống theo hơi thở của nó.

“Tập trung đi!” Marco thì thào.

Thì tôi đang tập trung nè, khó thấy mờ. Tôi tập trung nghĩ về cái răng nó. Tôi tập trung nghĩ về những bắp thịt cuộn cuộn dưới bộ lông màu cam vằn đen. Tôi tập trung nhiều nhất vào khả năng là cái cẳng tổ chẳng của nó “tát yêu” tôi một cú, beng đầu tôi lăn lông lốc ra cỏ như một trái banh da.

Con cạp thở chậm hơn. Cặp mắt nó mờ đi một chút rồi từ từ nhắm lại.

“Trò đùa này bao lâu mới hết?” Marco khẽ hỏi.

“Chừng mười giây sau khi ngưng tiếp xúc. Với con Homer là như vậy đó.”

“Mười giây? Có mười giây thôi sao?”

“Ừ! Sẵn sàng mà chạy đi!”

“Tớ sẵn sàng rồi nè!”

Tôi chuẩn bị rút tay, nhưng đột nhiên do dự. Đó là một khoảnh khắc kỳ lạ, vì ngay lúc đó tôi chợt ý thức mình đang làm gì. Điều này làm tôi xúc động. Con cạp đã trở thành một phần của tôi. Tất cả sức mạnh và sự tự tin đó đã trở thành một phần của tôi.

“Con cạp này đẹp há?” tôi hỏi.

Tôi chờ đợi một câu châm chích của Marco, nhưng nó lại nói: “Bá cháy! Phong độ hết chỗ chê!” Rồi nó giục tiếp: “Thôi, chạy đi. Nó nổi hứng biểu diễn sức mạnh chúa tể rừng xanh bây giờ!”

“Sự tử kìa,” tôi nói. “Sự tử mới được xem là chúa tể rừng xanh. Nhưng đừng có nói vậy với nó. Sẵn sàng chưa?”

Nó gật đầu.

“Chạy!” tôi hét lên.

Tôi bật dậy. Cả hai đứa ù chạy về phía thang sắt. Tôi đếm từng giây trong đầu: một - một ngàn, hai - một ngàn, ba - một ngàn...

Có cái gì đang chuyển động. Lẹ! Một bộ lông cam vằn đen!

Ngay lập tức, tôi hiểu ra. Tía ơi! Trong khu thú này hổng phải chỉ có một con cạp.

Tôi nghe tiếng hét thất thanh từ các khán giả phía trên. Chắc họ đã thấy hai đứa tôi chui ra khỏi bụi cây.

Marco nhảy lên bám vào thanh thang. Nó đu lên. Tôi theo sau chỉ khoảng một phần mười giây. Con cạp chồm lên. Móng của nó bập vào tường chỉ cách vài phân dưới chân tôi. Và rồi nó phát ra tiếng gầm làm rung cả thanh thang tôi đang nắm.

Gầaaaaa!

Thiệt kinh khủng! Tiếng gầm vang dội, làm tôi muốn nhũn cả người.

Marco bay vù lên đỉnh thang, tót lên trên bờ tường. Tôi cũng vù theo nó.

Thật khó tin nổi người ta có thể leo thang nhanh đến cỡ nào nếu như bị cạp rượt.

“Chúng kia rồi!” Có tiếng hét to. “Bắt lấy chúng! Đứng lại!”

Lại bảo vệ! Ít nhất là ba người.

“Tụi mình biến hình nhé?” Marco hét sang tôi.

“Đừng! Chạy lại đám đông á! Kia kìa! Chỗ cái bể cá heo.”

Hai đứa bị bám sát. Nhưng cả hai tọt được vào đám đông chỉ vài ba mét trước khi mấy chú bảo vệ tóm được.

Đến đó chỉ còn mỗi một việc là cúi rạp đầu, luồn lách cho đến khi khuất mắt bảo vệ. Hai đứa ra đến tận cổng chính, vẫn cúi lom khom để không ai nhìn ra.

“Các cậu làm gì thế, biến thành người lùn rồi hả?” Rachel giễu. Nó đang đứng thù lù ngay trước mặt bọn tôi. Cả Tobias lẫn Cassie cũng đứng đó.

“Bảo vệ đang rượt bọn tớ,” tôi phân trần. Tôi mới vừa hoàn hồn sau cuộc tiếp xúc với mấy con mèo bụi.

“Thôi, đừng làm trò nữa, Jake,” Rachel nói. “Mình ra khỏi đây đi. Tớ phải về nhà cho kịp giờ ăn.”

Hóa ra là ba đứa kia chẳng đứa nào bị rượt. Bọn nó dễ dàng thoát được cánh bảo vệ, và chỉ việc ung dung đi nạp ADN trong khi tôi và thằng Marco xem về châu diêm vương.

Điều dở hơi nhất là cả ba đứa nó chẳng đứa nào chịu tin câu chuyện của bọn tôi. Tôi và Marco đều hơi ức vụ này.

Cả bọn leo lên xe buýt, đứa nào đứa nấy đổ vật ra trên ghế.

“Bọn tớ xem nữa là làm mồi cho cọp rồi,” Marco ầm ức nói. “Thiệt đó, hổng xạo đâu. Chỉ xê xích có vài phân...”

“Thôi đi mà,” Rachel nói. “Bỏ chuyện đó đi. Tối nay bọn mình còn khối chuyện phải làm. Dù hai cậu đã gặp nguy hiểm cỡ nào thì có lẽ chuyện đó cũng chẳng thấm thía gì so với những điều sẽ diễn ra tối nay.”

“Tối nay hả?” Cassie lắc đầu lo lắng. “Thế mà tớ còn chưa tính gì đến chuyện ôn toán cho giờ kiểm tra ngày mai.”

Rachel cười. “Đến ngày mai có khi bọn mình chẳng còn phải lo lắng gì nữa đâu.”

“Cám ơn, người đẹp lạc quan,” Marco làu bàu nói.

CHƯƠNG 21

“Con ở đâu suốt từ trưa đến giờ?” Mẹ hỏi tôi khi cả nhà ngồi vào bàn ăn. Gia đình tôi giữ nếp ăn uống cũ. Giờ ăn, cả nhà phải có mặt đông đủ. Không được xem TV. Mẹ tôi là nhà văn nên bà thù TV, trừ khi nó phát chương trình bà yêu thích.

“Con ở đâu ấy à?” tôi lặp lại câu hỏi. “Ờ... con đi lòng vòng chơi. Với Marco.”

“Em hỏi làm gì cho mất thì giờ,” ba tôi nói. “Nó luôn trả lời có một câu hà: đi lòng vòng chơi.”

“Thế hôm nay ba làm gì ở sở?” tôi hỏi lại.

“Cũng đi lòng vòng.” Ông nháy mắt đáp. Cả nhà cùng cười.

Tôi liếc qua Tom. Anh cũng đang ăn gà rôti như mọi người và cũng cười. Tom có vẻ thật gần

gửi.

“Tối nay anh làm gì, Tom?” tôi hỏi.

“Chi vậy?”

Tôi cố làm mặt tỉnh. “Em tính rủ anh dợt bóng rổ một chút,” tôi nói. “Biết đâu em học được anh vài chiêu mới để thử xin vào đội tuyển lần nữa.”

“Rất tiếc, nhóc ạ,” Tom nói. “Tối nay anh có việc bận.”

“Việc gì vậy?” tôi hỏi.

“Chắc là cũng đi lòng vòng,” mẹ tôi nhạo. “Ăn cái bắp đi Jake, tốt cho con lắm đó. Nó có nhiều chất khoáng và vitamin, hổng món gì bằng đâu.”

“Dạ,” tôi đáp, “Con khoái vitamin lắm mà mẹ.” Tôi xiên một miếng cái bắp nhỏ nhất moi được trên đĩa và cố nuốt trôi. Cũng không tệ hơn xực con nhện.

“Tom, hồi nãy anh nói anh bận việc gì vậy?” tôi hỏi tiếp.

Tom lườm tôi một cái. “Kiểm tra hả? Anh nói bận là bận, thế thôi. Hiểu chưa nhóc?”

“Bạn gái chứ gì!” Ba tôi bình luận. “Biết rồi, ba là bác sĩ mà...”

Không đâu, ba ơi, hổng phải bạn gái mà là vũng Yeerk. Tôi muốn nói quá chừng. Mẹ hỏi vũng Yeerk là gì hả? Đó là cả một câu chuyện dài.

Tôi quyết định thử thêm lần nữa. Một phần trong tôi có lẽ vẫn không chịu tin Tom đang thực sự là ai. “Hay anh hổng dám chơi với em? Sợ em hạ đo ván chứ gì?”

“Ừ, sợ quá chừng luôn. Hài lòng chưa?” Tom cười nhạo.

Cặp mắt tôi và anh đụng nhau. Có gì không ta? Có bằng chứng gì trong đó về cái giống ích kỷ, xấu xa đang kiểm soát anh ấy? Không, chẳng có gì. Giá như mà tôi tìm được...

Không cách chi biết được ai là Kẻ bị mượn xác, ai không... Không cách chi. Chính vì vậy mà chúng rất khó ngăn chặn. Chúng có thể là bất cứ ai, ở bất cứ nơi đâu.

Ngay cả người mà bạn quen, người mà bạn ngưỡng mộ. Và thậm chí người mà bạn yêu mến.

Tôi tránh cặp mắt Tom và nhìn xuống chân.

Vài phút sau, Tom đứng dậy chuẩn bị đi. Tôi biết anh sắp đi đâu. Đợi anh đi khỏi, tôi vọt tới máy điện thoại để trên gác. Ở đó, ba mẹ không thể nghe được tôi. Tôi gọi Marco.

“Anh đi rồi đó,” tôi nói.

Rồi tôi gọi tiếp cho Tobias và Rachel. Tôi gọi cả Cassie nhưng đụng ngay mẹ nó ở đầu dây bên kia.

“Chưa thấy Cassie về,” giọng bà có vẻ lo lắng. “Đến giờ ăn rồi mà nó vẫn chưa về. Nó ra ngoài cho mấy con thú ăn rồi không thấy quay lại.”

Tôi nghe bụng thót lại.

“Cháu nghĩ bạn ấy ra ngoài cưỡi ngựa thôi ạ.” Tôi tự trấn an mình và trấn an mẹ Cassie. “Cô biết Cassie mà.”

“Ngựa trong chuồng đâu có thiếu con nào!” bà nói.

Tôi hít thở vài hơi thật sâu. Có gì không ổn rồi. Cassie gặp chuyện gì vậy ta?

“Để cháu đi tìm bạn ấy” tôi nói. “Cô đừng lo. Cháu cá là bạn ấy thấy vài con thú bị thương hay gì đó nên bạn ra tay cứu chữa. Cô biết Cassie mà.” Tôi lặp lại.

“Ờ, cô chắc nó không sao đâu.”

Cô ấy cũng “chắc” cỡ như tôi là cùng. Nhưng tôi biết làm sao đây? Kế hoạch là phải tấn công Vung Yeerk và giải thoát anh Tom. Cassie đến trường chờ sẵn hổng biết chừng?

Có thể lắm...

Tôi có một linh cảm rất xấu khi phóng xe đạp đến trường. Tôi cất xe mé bên kia đường theo đúng kế hoạch rồi nhập bọn với Marco và Rachel.

“Cassie mất tích,” tôi thông báo. “Tobias đâu?”

Rachel đưa tay chỉ lên trời. Mặt trời đang lặn nhanh, nhưng tôi vẫn có thể thấy *thằng Tobias* đang lượn lòng vòng trên trời.

“Nó mắc chứng gì vậy?” tôi nổi quạu. “Nó chỉ biến hình được hai tiếng mà bọn mình đâu biết vụ đó sẽ kéo dài bao lâu.”

“Có lẽ bọn mình phải hoãn lại đến khi nào biết Cassie gặp chuyện gì,” Rachel đề nghị.

“Hay là nó sợ quá,” Marco nói. “Tớ cũng còn sợ nè.”

“Có thể,” tôi đồng ý, mặc dù thấy ngờ ngợ.

Người ta nói chỉ ra trận mới biết ai gan ai hèn. Tôi hy vọng mình không phải là thằng hèn. Nhưng sự thật trước mắt là miệng tôi đắng nghét và tim động thình thịch.

Tobias sà xuống và đậu trên vai Rachel. Tôi hơi ngạc nhiên một chút. Sao Tobias lại đậu lên vai Rachel? Mà nhỏ này cũng không có vẻ gì là khó chịu, lại còn khẽ cọ đầu vào Tobias nữa.

<Có làm gì nữa không?> Tobias hỏi.

Mới mở đầu đã xui xẻo. Linh cảm xấu làm bụng tôi cứ thót lại. Cassie mất tích, còn thằng Tobias chưa chi đã biến hình.

Cả bọn đổ dồn mắt về phía tôi, chờ một câu quyết định.

“Kệ, tớ luôn đi!” tôi nói.

Ban đêm, cổng trường luôn khóa chặt. Nhưng Marco đã chăm sóc cái “chuyện nhỏ” này. Nó biết một cửa sổ ở phòng thí nghiệm khoa học không bị khóa.

Cả đám leo cửa sổ vào phòng thí nghiệm. Trong đó tối thui, chỉ vài ánh chiều tà rọi những tia cuối cùng lên đồng bình thót cổ và ống nghiệm thủy tinh. Tobias bay thẳng vào, đậu xuống ngay bàn giáo viên.

“Để tớ nhá cái đã,” tôi nói. Tôi rón rén hé cánh cửa, nhìn qua khe ra ngoài. Hành lang dẫn đến phòng lao công gần như tối mù. Tôi chợt rụt phắt lại.

“Có người ở ngoài,” tôi nói. “Ba người đang đi tới phòng lao công.”

“Bọn Mượn xác,” Rachel cố đùa. “Chắc là đến giờ ăn của bọn Yeerk.”

Chẳng đứa nào cười nổi.

“Làm sao lọt vào đó được?” Marco hỏi.

“Đợi đã,” Rachel nói. “Bọn Mượn xác đâu phải tên nào cũng nhận ra nhau, đúng không? Ý tớ là bọn mình cũng có thể đóng vai những tên Mượn xác vậy. Các cậu thấy sao?”

“Ý cậu là chỉ việc tiến bừa tới, làm như mình là người của chúng chứ gì?” Marco vặn lại. “Kế hoạch nghe hay quá ta. Nhưng tớ có ý này hay hơn: mình tự tử ngay bây giờ, thế là khỏi phải bần.”

“Có thể Rachel đúng đó,” tôi nói.

“Có thể cái khỉ mốc,” Maro bắt bẻ. “Thế còn Tom thì sao? Bộ anh ấy cũng nghĩ bọn mình bị mượn xác à?”

Tôi lại hé cửa nhìn ra ngoài. “Tớ nghĩ Tom đã xuống đó rồi,” tôi nói. “Vớ lại, ngoài này hồng còn ai. Chắc bọn chúng đã xuống cả...” Tôi chợt nín bật. “Chờ đã, lại có người tới.”

Tôi dán mắt nhìn. Trong bóng tối thật khó nhận ra khuôn mặt. Nhưng tôi nhận ra có hai người, một người mặc đồng phục.

Đó chính là lão cảnh sát bị mượn xác. Lão đang xô đẩy một người đi cùng lão. Tôi nhận ra đó là một đứa con gái.

Tôi thực sự không muốn nhìn tiếp nữa.

“Tobias,” tôi nói. “Nhờ cặp mắt điều hâu của cậu một chút.”

Tobias bay tới đậu lên vai tôi. Nó thò cái đầu kiêu hãnh ra ngoài rồi rụt lại ngay.

<Đúng rồi,> Tobias nói. <Chính là bạn ấy!>

Tôi cảm thấy như đất sụt ngay dưới chân. Marco vội đỡ lấy tôi vì tưởng tôi sắp ngã.

“Chúng đã bắt được bạn ấy!” tôi thì thào. “Bọn Mượn xác... chúng đã tóm được Cassie!”

“Ai tóm Cassie... làm sao mà...?” Rachel ú ớ.

“Lão cảnh sát. Cái gã Mượn xác đã đến trang trại nhà Cassie. Hắn có mặt trong cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Hắn đã tóm được Cassie. Hắn đã thấy Cassie ở cuộc họp lúc bạn ấy định đến gần các thành viên chính thức.

Rachel thốt lên vài tiếng rên rỉ.

Chưa hành động đã gặp tai họa.

“Thôi được,” tôi rầu rĩ nói. “Cứ tiến lên như cách của Rachel thôi. Có quá nhiều tên Mượn xác, chúng không biết nhau hết đâu. Ý tớ là chúng luôn bổ sung xác mới, đúng hông? Vậy thì bọn mình cũng có thể giả làm những kẻ mới bị mượn xác, được chứ?”

“Cha mẹ ời!” Marco rên rỉ.

“Vậy cậu có ý gì hay hơn chắc?” tôi sẵn.

“Không,” nó ỉu xiu. “Tớ cũng nghĩ phải tiến lên. Liều một phen coi sao. Nào, bắt đầu quậy đi!”

“Tốt, mọi người hãy làm mặt tỉnh nha.” Tôi quay sang Tobias. “Giờ mà cậu hoàn hình lại thì quá muộn. Nhớ là đừng để chúng nhìn thấy.”

Tôi, Rachel và Marco bước ra hành lang tối hù. Chân tôi cứng đờ, đầu gối thì run lấy bần. Tôi đang bước đi giống như một gã tội phạm cố làm bộ lương thiện.

Cả bọn hướng về phòng lao công. May sao, chẳng có ai khác ngoài hành lang.

Chúng tôi bước vào căn phòng hẹp. Tôi cố nhớ lại cách mở cửa. Vặn vòi nước sang trái, rồi xoay cái móc thứ hai bên phải.

Cánh cửa mở toang.

Tiếng ồn bên dưới còn ầm ĩ hơn cả hôm trước. Có thể vì tai người của tôi thính hơn tai thần lẫn.

Có những tiếng lào xào, bì bạch, nghe như sóng vỗ nhẹ. Nhưng đó là một âm thanh dễ chịu, khác xa những âm thanh hôm trước: tiếng gào tuyệt vọng, tiếng hét kinh hoàng và tiếng cười đắc thắng nghe buốt óc.

“Cậu có chắc đây là vũng Yeerk không?” Marco bần chồn hỏi bằng một giọng run run. “Nói trước, tớ mà thấy quỷ sứ có sừng xách chĩa ba là tớ chạy à nhe.”

Tôi bước qua khung cửa. Cầu thang rất dốc và không có tay vịn, vì vậy có cảm giác như mỗi bậc thang là một bước dẫn sâu xuống địa ngục.

Cả bọn cùng bước xuống. Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng chúng tôi.

Thoạt tiên, tôi nghĩ cầu thang này chỉ cỡ vài chục nấc. Nhưng các nấc thang có vẻ như bất tận. Chúng tôi cứ bước tới mà trước mắt lúc nào cũng còn vô số nấc thang. Bức tường nhóp nhúa nhanh chóng chuyển thành tường đá khi chúng tôi bước xuống, bước xuống và bước xuống tiếp. Tôi có cảm giác cái cầu thang này không bao giờ kết thúc.

“Người ngoài hành tinh ưu việt cái mốc khô,” Marco thì thào. “Nghĩ coi, thang máy cũng

không biết đường mà chế.”

Cả bọn khúc khích cười. Nhưng cũng chỉ một thoáng.

Bất chợt, các bức tường đá mở rộng ra. Chúng tôi vào một cái hang lớn.

Tôi nói lớn nghĩa là nó rất to - đủ chỗ cho một cái sân banh và đôi ba cái siêu thị. Nó tựa một cái tô lũng đáy khổng lồ úp ngược, toàn bộ bằng đá rắn. Qua đáy tô lũng đó, tôi đồ chừng thấy được các vì sao.

Quanh hang động có nhiều cầu thang tựa như cầu thang chúng tôi đi. Chúng đổ về từ mọi hướng, nhô ra khỏi các tường đá và dẫn về đến tận đáy hang.

Cả bọn co cụm lại ở giữa lối cầu thang mà hai bên giờ đây dốc thẳng đứng.

“Kếch xù!” Marco thốt lên. “Tưởng tượng coi, nó nằm ngay dưới trường mình. Cỡ một nửa thành phố chớ ít đâu. Đồng thang này chắc dẫn tới vài chục cánh cửa bí ẩn đây.”

Nó lắc đầu quày quây. “Jake à, chúng dựng lên cả một khu cỡ này với một đồng hành lang bí ẩn. Thiên địa ời! Tệ thật... còn tệ hơn cả tệ... Còn bự hơn cả...”

Tôi cũng cảm thấy tuyệt vọng in hệt nó. Bọn tôi là một lũ châu chấu đá xe. Xây được cả một thành phố ngầm thế này hẳn chúng có sức mạnh khôn lường.

Phải, nó gần như là cả một thành phố!

Dọc theo rìa hang là những tòa nhà và kho bãi. Có thể thấy những xe xúc đất và xe cần cẩu màu vàng đang làm việc ở phía xa. Trong cái nơi đầy bất trắc này, chúng có vẻ bình thường đến ma quái.

Và khắp nơi đầy những sinh vật. Bọn Taxxon, bọn Hork-Baijr, cùng những giống quái dị khác mà tôi thậm chí không thể hình dung nổi.

Nhưng phần đông vẫn là người. Rất nhiều người.

Ở ngay giữa hang có một cái vũng, trông giống cái hồ nhỏ tròn vành vạnh, đường kính cỡ ba chục mét. Có điều nước trong hồ không hẳn là nước. Nó có màu xám bạc, tựa như chì lỏng. Tiếng bì bọp bọn tôi nghe lúc này chính là tiếng hàng trăm con vật đang nhào lộn trong hồ gây nên.

Tôi biết chúng là cái giống gì rồi: bọn Yeerk! Bọn Yeerk ở môi trường nhóp nhép tự nhiên của chúng. Chúng đang bơi lội tung tăng trong vũng như một đám nhóc đang quấy nước ngày hè.

Ở gần rìa vũng có những cái lồng. Trong lồng có nhốt những tên Hork-Bajir và người.

Một số người đang gào la kêu cứu. Số khác khóc thút thít. Số khác nữa như mất hết hy vọng, chỉ ngồi đực ra chờ. Có cả người lớn lẫn con nít, đàn ông lẫn đàn bà. Họ có đến trên trăm người, cứ mười người bị nhốt vào một lồng.

Các tù nhân Hork-Bajir thì bị nhốt vào những cái lồng riêng, chắc chắn hơn. Họ đi lòng vòng, gào rú và vung vút những cánh tay đầy cựa.

Tôi hầu như hết hy vọng. Tim tôi muốn ngừng đập. Đây là một nơi quá sức khủng khiếp, mà đám nhóc tụi tôi thì vừa ít, vừa yếu.

Trên bậc thang phía dưới bọn tôi, tôi thấy gã cảnh sát bị mượn xác và Cassie. Hắn lúi con nhỏ một cách thô bạo mỗi khi nó chệch hướng. Cả hai đã đi đến cuối thang.

“Tớ chuẩn bị biến hình đây,” tôi nói. “Tớ phải cứu Cassie khỏi tay hắn.”

Marco đặt tay lên vai tôi. “Chưa phải lúc đâu, ông mãnh. Bình tĩnh đi.”

<Cassie chưa sao đâu, Jake> Tobias nói. <Nó chưa bị hại, chỉ mới sợ hết vía thôi hà.>

“Lão ta mà hại nó thì biết tay tớ,” tôi nói. “Tobias, nhớ theo dõi cho kỹ nhé!”

Có hai cầu thép thấp bắc nhô ra ngoài vũng. Trên một cầu, mấy tên Hork-Bajir bị mượn xác đang lăm lè canh gác một đám xếp hàng gồm cả người với bọn Hork-Bajir và Taxxon.

Đó là trạm xả.

Lần lượt từng người đến quỳ xuống, cúi gập người, dí sát đầu về phía mặt vũng nhầy nhụa. Bọn Hork-Bajir bị mượn xác đỡ họ quỳ.

Bọn tôi thấy một phụ nữ lẳng lẳng quỳ xuống, đưa cái đầu xuống sát mặt vũng màu xám chì. Một tên Hork-Bajir nhẹ nhàng đỡ khuỷu tay bà để giúp bà giữ thăng bằng.

Rồi bọn tôi thấy cái vật nhóp nhép đang luồn lách, uốn éo trườn ra khỏi lỗ tai bà.

Một tên Yeerk.

“Ồ, không...” Rachel rên rỉ. Hình như nó muốn mửa. “Không, không!”

Tên Yeerk vừa trườn ra khỏi lỗ tai người phụ nữ đáng thương thì tọt ngay xuống vũng và biến mất dưới mặt hồ náo động.

Lập tức, người phụ nữ hét lớn: “Đồ rác rưởi! Buông tao ra! Buông tao ra! Tao không phải nô lệ! Buông tao ra!”

Hai tên Hork-Bajir tóm lấy bà. Chúng lôi bà sềnh sệch đến chiếc lồng gần nhất và ném bà vào trong.

“Cứu tôi với!” tiếng người phụ nữ vang lên thất thanh. “Ai đó làm ơn cứu tôi với! Cứu chúng tôi với!”

CHƯƠNG 23

“Cứu tôi! Ai đó cứu chúng tôi với!”

Tiếng hét đó bám riết bọn tôi suốt dọc lối xuống thang. Giờ đây, bọn tôi đã ở đủ gần để nhận ra khuôn mặt người đã phát ra tiếng hét thất thanh. Tiếng hét đó đâm xoạc trái tim tôi.

Cầu thép thứ hai chính là trạm nhập. Các xác mượn bị lôi sềnh sệch ra khỏi những chiếc lồng

để bọn Yeerk chui trở lại vào đầu. Quả là một quy trình đơn giản. Chúng tóm lấy cái xác mượn, dù là người hay Hork-Bajir, rồi dè dỉ đầu họ xuống cái vũng. Các xác mượn đôi khi chống trả và la hét, đôi khi chỉ khóc rỉ rỉ. Nhưng họ bao giờ cũng thua. Khi đầu họ ngổ lên khỏi vũng, bọn tôi thấy những con sên nhóp nhúa vẫn còn đang len lỏi chui rúc vào lỗ tai họ.

Sau vài phút, họ dịu dần xuống, dấu hiệu bọn Mượn xác đã nắm lại quyền kiểm soát. Khi trở ra, họ lại một lần nữa trở thành nô lệ của bọn Yeerk.

Từ cầu xả, qua những chiếc lồng, đến cầu nhập, đó quả là một dây chuyền lắp ráp khủng khiếp. Những nạn nhân đáng thương bị đẩy qua dây chuyền này với một tốc độ kinh dị.

Nhưng hãy còn một khu vực mà giờ bọn tôi mới nhìn thấy. Ở đó có những con người và những tên Hork-Bajir đang ngồi đợi thoải mái trên những chiếc ghế êm ả. Họ nhẩn nha uống nước và xem ti-vi. Bọn Taxxon xúm xít xung quanh như những con dòi có gai khổng lồ.

Tôi nghe loáng thoáng âm thanh ti-vi. Tôi dám cá còn nghe thấy cả những giọng người cười. Họ đang xem một chương trình nào đó và thích chí cười vang.

<Đó là những kẻ tình nguyện cho mượn xác,> Tobias nói. <những kẻ *Hợp Tác*>

“Cậu nói cái quái quỷ gì thế?” tôi ngỡ ngàng.

<Các cậu có nhớ ông hoàng Andalite nói gì không?> Tobias giải thích. <Nhiều con người và nhiều dân Hork-Bajir đã *tình nguyện* cho mượn xác. Bọn Yeerk đã thuyết phục họ cho chúng chui vào đầu.>

“Tớ không tin,” Rachel lên tiếng. “Ai ngu gì chấp nhận chuyện đó? Ai ngu gì để người khác kiểm soát chính bản thân mình?”

“Một số kẻ đầu có vầng như thế đấy, Rachel ạ,” Marco nói. “Xin lỗi đã làm cậu mất hứng!”

<Bọn Yeerk dụ họ rằng nếu nhận một tên Yeerk vào đầu thì mọi rắc rối của họ sẽ được giải quyết. Tớ nghĩ toàn bộ nhóm Chia Sẻ đều như thế. Các thành viên tin rằng bằng cách biến thành một cái gì khác thì toàn bộ những nỗi khổ của họ sẽ tan biến.>

“Giống như làm điều hâu măn kiếp vậy mà,” Marco móc lõ.

Tobias ngọng luôn. Nó xoắn cánh bay ra xa.

“Tobias! Trở lại đây!” tôi gọi với theo.

“Đi thôi,” Rachel nói. “Bọn mình đứng đây nhìn quá lâu rồi.” Nó lườm thẳng Marco. “Đừng chọc quê Tobias nữa, có được không? Lúc này tụi mình phải đoàn kết lại chứ!”

Tobias chột sà xuống. <Cassie,> nó xuống quýt nói. <Cassie bị đưa ra cầu rồi. Cái cầu nhập á. Chúng đang chuẩn bị biến nó thành một kẻ Bị mượn xác.>

Bằng mắt người, tôi không thể nhìn rõ chuyện đó dưới ánh sáng mờ ảo màu huyết dụ. Tôi chỉ thấy thấp thoáng bộ đồng phục cảnh sát kè kè bên một thân hình nhỏ nhắn.

“Cậu có thấy Tom không?” tôi hỏi Tobias.

Thay câu trả lời, nó vỗ vỗ đôi cánh khỏe, bay vút lên cao tít ở phía trên vũng. Rồi nó bay ngược về, đâm nhào trở xuống.

<Thấy rồi,> nó nói.

Tôi lưỡng lự, không biết có nên hỏi tiếp không... và cũng không biết mình có thực sự muốn biết câu trả lời hay không. “Ảnh có ở trong lồng không? Hay ảnh là... dân tình nguyện.”

<Ảnh ở trong lồng> Tobias đáp. <Ảnh đang chửi tên gác Hork-Bajir như điên.>

“Tuyệt!” Tôi đã biết Tom không phải là một kẻ tình nguyện. Hẳn bọn chúng phải đấm đá dữ lắm mới chiếm được cơ thể anh.

<Cassie sắp tới cuối cầu rồi,> Tobias báo động. <Chúng ta chỉ còn vài phút trước khi bọn Yeerk chui vào đầu nó.>

Đến lúc rồi! Bọn tôi đã ở dưới chân thang.

Cả bọn chạy nấp sau một nhà kho. Marco đẩy tôi ra một góc, kéo sát đầu tôi lại để tôi nghe thật rõ tiếng thì thào của nó. “Nghe tớ nè, trước khi hành động, có một điều này, Jake ạ, tớ muốn cậu hứa với tớ.”

Tôi biết nó định nói gì.

“Nếu tớ chết thì chẳng sao. Nhưng đừng để chúng bắt tớ. Đừng để chúng nhét cái thứ tởm lợm ấy vào đầu tớ.”

“Yên tâm đi...”

“Ê!” một giọng người la lớn. “Hai thằng kia. Chúng mày là ai?”

Tôi quay phắt lại. Một gã đàn ông. Chỉ có một người. Nhưng ngay sát một bên hắn là một tên Hork-Bajir to bự đang đưa cái nhìn ngò vức. Bên kia là một tên Taxxon.

Chẳng hiểu vì có gì hắn không thấy Rachel. Nó chỉ ở đâu đây quanh ngôi nhà. Nhưng hắn đã thấy tôi và Marco đang nói chuyện. Chắc hắn thấy hai đứa tôi khả nghi.

“Hả?” Marco hỏi lại. “Chúng tôi là ai à? Ê nè, còn ông là ai?”

“Bắt lấy chúng,” gã đàn ông ra lệnh.

Tên Hork-Bajir lao tới hai đứa tôi. Tên Taxxon trườn tới trước trên mấy chục cái cẳng lờm chớm gai bén như dao. Những con mắt bạch tuộc đỏ ngầu của hắn nhìn láo liên. Trong khi cái miệng bự thì ngáp ngáp, vẻ thèm thuồng.

Tôi hiểu mình phải biến hình ngay. Nhưng tôi lại sợ đến cứng người.

Và rồi tôi thấy Rachel. Nó đã đi bọc ra phía sau bọn Mượn xác.

Và nó đang mỗi lúc một bự ra.

CHƯƠNG 24

Rachel đang lớn nhanh như thổi. Hai cái tai khổng lồ chọt thò ra ở hai bên đầu nó. Mũi nó dài ra, dài ra mãi cho đến khi dài hơn cả thân hình của nó lúc ban đầu. Tay và chân của nó đều to bự như thân cây. Từ miệng nó mọc ra hai cái răng nanh cong vút và to đùng.

Cô em họ Rachel của tôi giờ đây cao đến gần bốn mét và nặng cỡ chừng bảy tấn.

Điều kỳ lạ là khung cảnh này lại làm tôi sững điên.

<Ha, ha!> tôi nghe được tiếng cười khoái trá của Rachel. <Tớ làm được rồi nè.>

Hai tên Hork-Bajir và Taxxon đã đến rất gần.

Rachel bắt đầu ngo nguậy cái đuôi bé tí teo. Hai chân trước của nó dậm chân lên mặt sàn dơ bẩn của nhà kho. Nó ghéech cái đầu đồ sộ và hất gập ngà dài cả mét lên phía trước.

Tên Taxxon là kẻ đầu tiên nhận ra Rachel nhờ những cặp mắt đỏ ngầu rải tứ phía của hắn, nhưng tôi đoán hắn chưa biết phải phản ứng ra sao.

Rachel lấy đà. Thoắt cái, nó đã lao ra trước như một chiếc xe tải mười tám bánh bị lạc tay lái.

Tên Hork-Bajir phản xạ rất nhanh. Hắn né sang bên, chém thẳng chiếc vòi của Rachel bằng thanh cựa ở khuỷu tay.

Quá nhẹ! Và quá trễ!

Rachel đang phóng, và một vết thương nhỏ ngoài da không thể ngăn được nó.

<Đồ cặn bã nhãi nhép!> Rachel quát lên giận dữ. <Dám tấn công ta hả?!>

Tên Hork-Bajir đổ xuống, bị đè bẹp bởi bàn chân khổng lồ của Rachel. Hắn rống lên, nhưng tiếng rống chiến thắng của Rachel còn lớn hơn.

Tên Taxxon toan bỏ chạy. Hóa ra là bọn Taxxon cũng biết rút lui khi chúng thấy nguy. Nhưng cũng hóa ra là loài voi nhanh hơn chúng ta tưởng. Thậm chí rất nhanh nữa là khác.

Chân của Rachel đạp lên thân sau của tên Taxxon. Những chiếc cẳng lờm chờm chọt sụm xuống, gãy răng rắc như củi khô. Một chất nhờn màu vàng rỉ ra từ lớp da của con sâu róm khổng lồ.

Rachel tiếp tục dậm đạp lên người hắn, để lại phía sau một vũng lớn vàng khè trông cực kỳ tởm lợm.

Tên người vẫn đứng đó. Hắn kinh ngạc nói: “Con voi?” Có vẻ như hắn không tin đó là sự thật.

Rachel lấy vòi quấn ngang thân hắn.

<Đúng!> mấy đứa tôi nghe nó nói. <Ta là một con voi.>

Gã đàn ông hét lớn. Tôi nghĩ hẳn bắt đầu nhận ra không phải hẳn đang mơ.

Rachel lẳng hắt bay vút lên không. Tôi không bao giờ biết hẳn “hạ cánh” xuống nơi đâu.

“Nhanh lên!” tôi hét Marco. “Biến hình đi!”

Tôi qui hồi tâm lực về con cạp. Tôi biết mẫu ADN của nó đã ở trong tôi. Tôi nghĩ về nó. Nó đang nằm đó, ở chốn của nó tại khu Lâm Viên, đang ước ao được trở lại rừng già, được mặc sức săn mồi. Tôi nghĩ chắc nó không phiền cái mục đích tôi sử dụng ADN của nó. Đây không phải là rừng già, nhưng rồi sẽ giống như vậy.

<Thêm bọn Hork-Bajir tới kìa!> Rachel nói.

Nó quay lại đối mặt với chúng, cặp ngà hếch lên trong tư thế sẵn sàng.

Tôi cảm thấy mình bắt đầu biến hình. Lông mọc trên mặt tôi. Chiếc đuôi lú ra sau mông tôi. Tay chân tôi phình ra và nổi cơ cuộn cuộn. Chúng trông thật đã! Áo của tôi rách toạc. Tôi đổ về phía trước, chống trên hai tay giờ đã trở thành hai cẳng trước.

Siêu lực!

Nó như một dòng điện. Một khối thuốc nổ chậm đang chờ được khai hỏa. Tôi cảm thấy sinh lực cạp mỗi lúc một trào lên trong tôi.

Tôi nhìn những chiếc vuốt. Chúng mọc ra từ bàn tay người nhỏ bé của tôi. Dài, cong vút. Những chiếc vuốt để cào, để xé. Tôi cảm thấy những cái răng đang lú dài trong miệng.

Mắt tôi nhìn xuyên màn đêm, rõ như giữa ban ngày.

Nhưng trên tất cả là... siêu lực! Mạnh mẽ tuyệt đối và không gì sánh nổi!

Tôi KHÔNG SỢ BẤT CỨ AI!

Tên Hork-Bajir đang nhào tới tôi, các cựa trên tay hẳn vung rối rít.

Tôi há miệng ra và gầm lên. Tên Hork-Bajir khựng lại, đứng chết trân.

Thế nào, ông bạn Hork-Bajir nhỏ bé, phần người trong óc tôi lên tiếng. Hãy xem cạp hành động đây!

Các cơ bắp ở hai cẳng sau của tôi cuộn lên. Tôi nghe răng ra và ban phát cho hẳn một tiếng gầm gừ thứ hai, đủ lớn để làm rung chuyển mặt đất.

Tôi chồm lên, các vuốt xòe rộng ra.

CHƯƠNG 25

Tôi lao vút lên không và húc thẳng vào ngực tên Hork-Bajir ở gần nhất.

Hắn ngã ngửa ra sau, bị tôi cười lên. Hắn lặn một vòng toan nhòem dậy. Hắn rất nhanh, nhưng tôi còn nhanh hơn hắn.

Hắn dùng cánh tay đầy cựa quất vào tôi. Tôi hụp xuống né cú chém. Bàn tay trái của tôi quơ lên nhanh tới mức tôi thậm chí không nhận thấy. Nó để lại bốn vết quào suốt vai tên Hork-Bajir.

Lại thêm một tên Hork-Bajir nữa! Cựa và vuốt ở cổ tay, khuỷu tay hắn khua loạn xạ. Chúng giống như cặp kéo xén cỏ đang mở hết công suất.

Nhưng tôi vẫn nhanh hơn. Tôi thậm chí cũng chẳng nhớ điều gì đã diễn ra kế tiếp. Tất cả những gì còn lại là hình ảnh con cạp - tôi đang quào, tát, vồ, ngoạm. Bộ lông cam vẫn đen tả xung hữu đột tên Hork-Bajir và hất hắn ra sau lưng như một con búp bê.

Và rồi tôi thấy Marco. Cơ thể đồ sộ của Big Jim đã thay thế cho thân hình ốm o của Marco tự hồi nào.

<Hãy gọi tớ là King,> Marco nói. <Tớ là King Kong đây.>

Đúng như Cassie nói, khỉ đột là một loài hiền lành, trầm lặng. Nhưng một sự thật khác cũng không thể bỏ qua, đó là nó mạnh. Mạnh khủng khiếp.

Nói tóm lại là, so với khỉ đột, người chỉ là một bộ khung ghép bằng tấm.

Hork-Bajir là những sinh vật to lớn. Chúng to đến chừng hai mét và cơ thể chúng được cấu tạo để chiến đấu. Nhưng Marco quơ cái nắm đấm khỉ đột khổng lồ của nó trúng ngay bụng tên Hork-Bajir gần nhất, và tên này đổ gục xuống đánh rầm.

Tôi gầm vang. Rachel rống lên. Còn Marco thì nhắc bóng tên Hork-Bajir và xé hắn ra như một con búp bê vải.

Bọn Hork-Bajir còn lại co giò chạy.

<Đánh tiếp đi!> tôi la lớn. <Đừng để chúng kịp tập hợp lại!>

Ba đứa tôi lao tới. Rachel càn qua những kho hàng và nhà cửa hệt xe tăng xung trận. Marco chạy lạch bạch ở phía sau, hai cánh tay khổng lồ khua loạn xạ, đấm bất cứ thứ gì nó đụng phải trên đường.

Còn tôi thì chạy ở giữa, mắt đảo dác tìm xem có tên Hork-Bajir ngu ngốc nào muốn thử sức với tôi.

Bọn tôi đến chỗ những chiếc lồng. Những tốp người và bọn Hork-Bajir bên trong thụt lại khi thấy bọn tôi. Coi bộ họ sợ bọn tôi chẳng kém gì bọn Mượn xác. Thì cứ nghĩ coi: ai lại trông đợi một toán giải cứu gồm một con voi, một con khỉ đột và một con cạp kia chứ?

Marco bắt đầu giật ổ khóa của một trong những cái lồng. Ổ khóa bung ra, cánh cửa bật mở. Marco có một động tác rất người để trấn an họ: nó hơi khom mình rồi lấy ngón tay ngoắc ngoắc họ như muốn bảo: *ra ngoài đi!*

Tom là người đầu tiên lao ra. Trông anh sợ sệt, giân dữ nhưng quả quyết. Tôi định gọi đến anh một thông điệp bằng ý nghĩ để báo cho anh biết tôi là ai, nhưng giọng Rachel chột vang trong đầu tôi.

<Jake! Cúi xuống! Cassie...>

Cassie đã ở gần rìa cầu nhập. Hai tên gác Hork-Bajir và Taxxon vẫn đang cúi làm nhiệm vụ. Lúc này, một người khác đang bị đè dí đầu vào vũng Yeerk.

<Cassie sẽ là người kế tiếp đó!> tôi hét lên.

<Đừng lo,> Marco nói. <Bọn tớ sẽ chăm sóc anh Tom cho cậu. Đi đi. Lẹ đi, chúng hại Cassie bây giờ!>

Tôi chỉ do dự có đúng một giây, dù vạn suy nghĩ thoáng qua đầu.

Sau này, tôi vẫn nghĩ về cái khoảnh khắc đó. Nghĩ: Biết đâu...? Có thể...? Nếu như...?

Tôi phóng vọt tới. Tôi phải cứu bạn ấy ngay!

Hai tên Hork-Bajir trên cầu bắt đầu tóm lấy tay Cassie.

“Khôôông!” Nó hét lớn.

Tôi xả hết tốc độ. Tôi nhảy qua đầu bọn Taxxon. Tôi luồn lách qua bọn Hork-Bajir. Tôi hầu như đang bay.

Nhưng tôi không thực sự bay, hay nói đúng hơn là không bay được theo kiểu của Tobias.

Tôi thấy Tobias tít tắp trên cao. Nó đang lao thẳng xuống như một viên đạn đại bác, các vuốt giương ra trước.

Tobias lao bổ xuống tên Hork-Bajir đầu tiên ở tốc độ 80 cây số/giờ. Nó vọt lên trở lại, để lại phía dưới gã Hork-Bajir đang bung chặt một đám nhầy nhụa, nơi trước đó một giây còn là con mắt hẳn.

Cassie chỉ cần có thể. Nó vùng chạy khỏi cái cầu.

Rốt cuộc thì tôi cũng đến nơi và bắt tay vào việc “chăm sóc” tên Hork-Bajir còn lại.

<Biến hình đi!> tôi hét gọi Cassie. <Biến hình rồi trở về cầu thang!>

Cassie ngoái lại dòng người và Hork-Bajir đang xếp hàng sau lưng nó. “Chạy đi! Mọi người chạy hết đi!”

Họ lao chạy tán loạn. Cassie hòa mình vào đám đông hoảng sợ đó. Chỉ một lát sau, một chiếc bờm đen đã xuất hiện ngang vai của đám đông. Cassie đã trở thành một con ngựa và đang phi nước đại về phía cầu thang.

Tôi phóng theo nó, chạy bọc quanh vũng Yeerk để nhập bọn với Marco, Rachel, Tom và đám đông vừa được giải thoát khỏi lồng.

Bọn Mượn xác đã kịp tổ chức lại. Một đám Taxxon đang trườn ra để chặn Cassie và tôi. Cả bọn Taxxon và Hork-Bajir giờ đây đều có mang vũ khí.

<Phóng qua!> tôi bảo Cassie khi hai đứa đến gần hàng rào chắn của bọn Taxxon.

<Phóng qua!> nó hét ngược lại.

Tôi tung mình vọt lên. Cassie bật nhảy. Bọn Taxxon đứng chết trân. Từ tay chúng phát ra những tia Nghiệt, nhưng quá muộn. Tia sáng xé không khí phía sau hai đứa tôi, nhưng bọn tôi đã thoát ra rồi.

Tôi thấy thân hình đồ sộ màu xám của Rachel ngay phía trước. Cầu thang chỉ gần đâu đây. Tôi thấy Marco và Tom.

Bọn tôi sắp thành công rồi!

Nhưng ngay lúc đó, *hắn* thong thả bước ra từ một đám Hork-Bajir.

Trong thân hình Andalite, trông *hắn* như vô hại. Một sinh vật nửa hươu nửa người trông hiền hòa với bộ lông xanh xanh và những con mắt bồ sung trên các cuống ngọ ngọ.

Visser Ba không có vẻ gì đáng sợ. Khác *hắn* đám Hork-Bajir, Taxxon và ngay cả các con thú Trái Đất, vốn là bọn tôi.

Nhưng Visser Ba có một cơ thể Andalite và có quyền năng biến hình của người Andalite. *Hắn* đã từng chu du khắp vũ trụ để lấy mẫu gen của những con quái thú khủng khiếp chưa từng thấy trên Trái Đất.

Một tên Taxxon trườn tới cạnh Visser Ba và tỉ tê nói gì đó. Đó là một âm thanh quái dị, nửa như tiếng gió rít “Ssssweer trrrreesswew eeeesstrew”.

Visser Ba không nói gì. *Hắn* chỉ nhìn vào tôi qua những cái rãnh thẳng đứng, vốn là những con mắt của *hắn*.

<Thằng ngốc Taxxon này nói với ta rằng các người là thú hoang,> Visser Ba nói.

<*Hắn* thắc mắc liệu anh em nhà *hắn* có xơi tái các người được không.> Visser Ba cười gằn. <Nhưng ta biết các người không phải là thú. Ta *biết* các người là ai. Thì ra bọn Andalite các người chưa chết hết khi ta đốt con tàu.>

Phải mất vài giây tôi mới hiểu ra. Dĩ nhiên rồi! *Hắn* tưởng bọn tôi là người Andalite. *Hắn* biết bọn tôi biến hình chứ không phải thú thật. Và *hắn* cũng biết rằng chỉ có người Andalite mới làm chủ được công nghệ biến hình.

<Khá khen cho các người đã mò được tới tận đây. Nhưng uống công thôi. Bởi vì, thừa chur vị chiến binh Andalite dũng cảm, đã đến lúc rồi. Đã đến lúc các người tận số rồi.>

Hắn bắt đầu biến hình.

<Ta đã thu thập được cái cơ thể này từ vệ tinh thứ tư của hành tinh thứ hai quanh một ngôi sao chết. Các người thích xem không?>

Tôi nhận ra mình đã lạc quan quá sớm.

Bọn tôi khó mà thành công.

Từ cơ thể Andalite của Visser Ba, con quái thú đó lớn dần lên. Cao như một thân cây, vượt qua cả Rachel. Tám cái chân đồ sộ. Tám cái tay dài và mảnh khảnh, mỗi tay kết thúc bằng ba cái vuốt. Và ở các chót tay mọc ra những cái đầu.

Đầu, rất nhiều đầu. Cả thấy tám cái. Con quái này chắc bị ám ảnh bởi số tám.

Ngay cả bọn mượn xác Hork-Bajir cũng lùi lại. Ngay cả chúng cũng không dám ở gần Visser Ba khi hắn biến hình.

Nhưng bọn Taxxon thì sắp tới, xúm xít xung quanh tên đầu lĩnh của chúng như một lũ chó đói đang chờ món ăn thừa.

Tôi sửng người vì khiếp sợ. Ngay phần cạp trong tôi cũng lúng túng, lo âu.

Tôi đã tưởng rằng với các cơ thể biến hình, bọn tôi có thể đối phó với bất cứ ai. Nhưng với con quái này thì vô phương chống đỡ... và vô phương sống sót.

<Chạy đi!> tôi hét lên với mấy đứa kia. <Lên cầu thang!>

Cassie lấy mồm hích nhẹ hai người trong lồng rồi cúi thấp đầu xuống. Họ hiểu ngay nó muốn nói gì liền vội leo lên lưng nó. Thế rồi nó phi thật nhanh về hướng cầu thang.

<Được, cứ chạy đi,> Vasser Ba cười vang. <Như thế sẽ làm cuộc săn thêm thú vị.>

Và rồi hắn ra đòn.

Từ một trong tám cái đầu, một quả cầu lửa xoáy tít phụt ra như tên lửa.

Nó rít lên trong không khí và giáng xuống lưng một trong hai phụ nữ cưỡi trên Cassie.

“Áááá!” Bà ta ngã vật xuống, lăn lông lốc để cố dập tắt ngọn lửa. Cassie tiếp tục chạy với người còn lại trên lưng. Nó đã đến được chân thang.

<Luyện bắn bia!> Visser Ba cười khanh khách. Lần lượt, từng cái đầu của hắn phụt hết quả cầu lửa này đến quả cầu lửa khác.

Một quả sạt qua vai tôi. Một quả trúng vai Rachel khiến nó hét toáng lên trong đau đớn và rống lên đầy khiếp hãi.

Không gian tràn ngập ánh lửa.

<Phải thoát khỏi đây ngay!> Marco la lớn.

<Đúng vậy, chạy đi! Chạy ra cầu thang đi!> tôi lặp lại. <Rachel! Mau lên! Mở đường đi chó!>

Cả đám bọn tôi lao bổ ra cầu thang, nhưng bọn Taxxon đã vây chặt xung quanh. Bất cứ ai chạy thoát khỏi Visser Ba lập tức được bọn Taxxon tiếp đón ngay.

Qua khoeo mắt, tôi thấy Tom. Tom quơ nắm đấm chơi lại hai tên Taxxon đang vây lấy anh. Tom chẳng làm chúng hề hấn gì, nhưng anh đã chiến đấu một cách dũng cảm.

Rachel lao tới, xéo lên một tên Taxxon, đè bẹp hắn dưới những chiếc chân bự bằng cả thân cây. Marco đang dùng hai tay xiết chặt tên Taxxon thứ hai và vận thật mạnh cho đến khi hắn bị bứt làm đôi.

Rachel đã chạy được đến chân thang và dừng lại, lúng túng. Cơ thể voi có nhiều cái thuận lợi, song để leo thang thì thật vô dụng.

<Hoàn hình đi!> tôi thúc Rachel.

Gần như liền sau đó, cơ thể nó bắt đầu thu nhỏ. Nhưng thời gian đã kíp lắm rồi, không thể đợi hoàn hình xong hết cả. Cái cơ thể nửa người nửa voi, nửa hồng nửa xám của Rachel cuống quýt leo lên những nấc thang đầu tiên bằng những cái cẳng quái đản chưa hẳn ra tay chân, cùng với cái vòi đang co rút lại. Đó quả là một cảnh tượng chẳng đẹp mắt chút nào.

Cả đám tiếp tục chạy. Nhưng vô phương.

Khi mấy đứa tôi leo được vài chục nấc, cạnh bọn tôi chỉ còn vài mống người và hai cư dân Hork-Bajir đào thoát. Số khác đều bị bắt trở lại hoặc bị thiêu chết.

Một quả cầu lửa nổ ngay dưới chân tôi. Tôi phát ra những tiếng gầm gừ. Nhưng cả bọn vẫn tiếp tục vừa đánh vừa chạy.

Lên được chừng ba chục mét thì hai cư dân Hork-Bajir kia bị những quả cầu lửa của gã Visser Ba giáng trúng. Cơ thể họ bốc lửa phừng phừng khi rơi xuống.

Gã Visser dậm bước lên thang. Chỉ một mình hắn. Nhưng hắn to xác đến mức phải chật vật lắm mới đứng được trên thang. Tôi biết rằng bọn tôi chỉ cần chạy đến chỗ các bức tường thu hẹp lại hai bên thang là sẽ thoát khỏi Visser Ba. Ngược lên, tôi thấy Cassie đã hầu như ở vị trí an toàn với một người cưỡi trên lưng nó.

Đám bọn tôi còn lại, gồm Tom và lèo tèo vài người đào thoát khác, đang dính chùm với nhau.

Visser Ba bắt đầu chặn đường rút của bọn tôi bằng cách phóng lửa lên phần trên cầu thang. Kẹt cứng rồi! Đằng trước là lửa, còn đằng sau là Visser Ba đang tiến tới.

“Không!” tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc. “Đồ thói tha tởm lợm! Lần này bọn tao không chịu thua mày đâu!”

Đó là Tom.

Một mình anh lao vào Visser Ba, chẳng có vũ khí nào ngoài nắm đấm.

Một trong tám cánh tay của Visser Ba chụp tới anh.

<Tom!> tôi hét lớn. Cả cái thân xác cộp của tôi gầm lên thống thiết. Nhưng âm thanh đó chìm chìm trong tiếng người kêu khóc và tiếng phì phò của bọn Taxxon.

Tôi thấy Tom lao đảo sau cú giáng của gã Visser.

Tôi thấy anh té từ rìa thang xuống.

Tôi hầu như mất trí.

Thoắt cái tôi đã cưỡi trên Visser Ba trước cả khi tôi kịp nhận biết, cắm phập các móng vuốt của mình vào da thịt hắn, vặn tẹo một trong tám cái đầu đáng tởm.

Con cạp trong tôi biết phải làm gì. Tôi cắm ngập răng vào cổ hắn, xiết chặt cái hàm cực khỏe của mình, và nhảy thật mạnh.

Một cái đầu khác quay lại, phóng một quả cầu lửa về phía tôi. Tôi né được quả đầu. Quả thứ hai làm nám lông mạn sườn tôi. Tôi nhảy thoát.

Visser Ba gầm lên vì đau đớn. Tôi gầm lên vì căm thù.

Và cả đám bọn tôi ù té chạy, chạy, chạy riết lên cầu thang... cùng với hàng trăm cơn ác mộng khủng khiếp bám theo sau.

CHƯƠNG 27

Chúng tôi chạy. Kiệt quệ, cháy nám, kinh hoàng... Chạy!

Visser Ba đã mắc phải một sai lầm. Trong cơ thể biến hình, hắn quá cồng kềnh nên không thể tiếp tục rượt bọn tôi trên các nấc thang.

Tôi nghe gã Visser hét với theo khi chúng tôi rút cuộc đã chạy thoát được. <Tao sẽ giết hết lũ Andalite chúng mày. Cứ chạy đi, chẳng nhằm nhò gì đâu! Rồi tao cũng sẽ giết hết cả lũ!>

Có nhằm nhò đó chứ, tôi nghĩ. Bọn tôi chưa tiêu diệt được Visser Ba, nhưng bọn tôi, những *kẻ hóa thú* đã sống sót thoát khỏi tay hắn.

Rút cuộc bọn tôi chỉ cứu được mỗi một người - đó là người phụ nữ cưỡi trên lưng Cassie, thoát ra khỏi cái hốc địa ngục ấy.

Cassie không việc gì cả. Gã cảnh sát bắt giữ Cassie là tên Mượn xác duy nhất biết tên tuổi, nhà cửa của nó, cũng như việc nó dò xét nhóm Chia Sẻ. Nhưng Cassie lại bảo bọn tôi khỏi phải lo về hắn nữa. Nó không muốn giải thích chuyện gì đã xảy ra cho gã kia.

Về phần Tom... anh của tôi.

Tom vẫn chưa được giải thoát.

Tối hôm đó, tôi đang nằm trên giường, run rẩy, thút thít do dư âm của nỗi khiếp hãi, thì nghe tiếng Tom trở về, rất muộn.

Tom không hề biết tôi là con cạp. Tom không hề biết tôi đã suýt cứu được anh ấy. Tom lại trở thành một kẻ bị Mượn xác. Một tên Yeerk đã lại chui vào đầu anh.

Tôi, Cassie, Marco và Rachel đã leo hết các nấc thang đó, và hành lang trường giờ đây với tụi tôi không còn như xưa nữa.

Còn Tobias? Nó cũng đã thoát được.

Tôi bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu bởi tiếng cánh chim vỗ nhẹ nhẹ lên cửa sổ vào lúc trời chưa sáng.

Tôi mở cửa sổ và Tobias bay vào.

“Cậu thoát rồi hả?” tôi mừng rỡ nói. “Ồ quý, cậu làm tớ lo muốn chết. Tớ cứ tưởng cậu còn kẹt ở trong. Ý tớ nói, cậu hẳn đã tìm được nơi nào đó trong động để trốn tạm, cứ lo cậu hoàn hình lại và bị tóm. Gặp lại cậu tớ mừng quá.”

<Tớ cũng mừng gặp lại cậu, Jake ạ,> nó nói. <Mấy đứa kia sao rồi?>

“Sống sót cả,” tôi đáp. “Sống được là may lắm rồi.”

<Ừ, đó là điều quan trọng nhất.>

“Thôi nào, Tobias,” tôi nói. “Hoàn hình lại đi. Cậu có thể ở lại đây. Tớ sẽ nhường giường cho cậu. Tớ mệt quá rồi, ngủ đầu chả được.”

Nó nín thính. Trong thâm tâm, tôi đã đoán biết vì sao. Có điều là tôi không dám thừa nhận ý nghĩ đó.

“Nào, Tobias,” tôi giục tiếp. “Hoàn hình đi chứ!”

<Jake à...>

“Hiện lại thành người đi, gốc ạ. Và tối nay đừng có bay lung tung nữa đấy.”

<Tớ nấp trong hang một lúc lâu,> nó nói. <Chúng không trông thấy tớ. Nhưng tớ phải làm sao đó để tiếp tục khuấy mắt chúng... Jake à... Việc này mất nhiều thời gian. Quá lâu... Hơn hai tiếng đồng hồ.>

Tôi trừng trừng nhìn nó. Nhìn cặp mắt sắc lẹm của nó, cái mỏ cong và những chiếc vuốt bén nhọn. Tôi nhìn cặp cánh rộng và khỏe giúp cho nó bay cao.

<Tớ nghĩ từ đây tớ cứ phải thế này mãi,> Tobias nói.

Tôi biết nước mắt đang tuôn tràn trên má, nhưng cứ mặc kệ.

<Thôi mà Jake. Cậu vừa mới nói sống sót được là may lắm rồi.>

Tôi bước lại cửa sổ, ngược nhìn các vì sao. Đâu đó ở trên ấy, quanh một trong những ngôi sao lạnh giá lấp lánh kia, là thế giới quê hương của ông hoàng Andalite. Đâu đó ở trên ấy còn le lói một chút tia hy vọng.

<Họ sẽ đến,> Tobias nói. <Người Andalite sẽ đến. Và đến lúc đó...>

Tôi gật đầu, đưa tay gạt nước mắt. “Ừ,” tôi nói. “Trong khi chờ đợi, bọn mình sẽ chiến đấu hết mình.”

“**N**hững bước chân ngày một dồn dập. Những giọng nói vang như sấm đình tai... Chúng đang bao vây, cố bắt tôi.

Chợt một cái bóng trùm lên người tôi. Nó như cái vung khổng lồ lao xuống tôi. Một nỗi khiếp đảm chưa từng trải qua làm tôi co rúm. Cái bóng chụp lấy tôi. Tuyệt vọng, tôi hét lên...”

Mời các bạn đón đọc tập 2: NGƯỜI KHÁCH LẠ

HẾT TẬP 1

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>